

செந்திரன்

வாழ்வும் மண்ணும்

குமாரசுரை அருணாசலம்

செந்திரன்

வாழ்வும் மண்ணும்

குமாரகுரை அருணாசலம்

எனதான வாழ்வும் மண்ணும்

© குமாரசூரை அருணாசலம்

A. Kumarathurai
Stamps - vej 24 ST - TV
8260 Aarhus - J
Denmark
+004561305721
kumarathurai@kumarathurai.com

Published By
Mahaveli Publishers

First Edition - April 2012

Cover Design & Layout
Nawas Sawfi

Printed by
Design World Printers - Sainthamaruthu
077 6401296, 071 8217910

Pages - 160

Price - 300/=

நான் வாழும் எல்லாவற்றிலும்
எனக்கான வல்லமைகளைத் தந்த
எனது பெற்றோர்களின் பாதம் வணங்கி
எனது தந்தை மயில்வாகனம் அருணாசலம்
தாயார் அருணாசலம் யோகம்மா
ஆகிய இருவருக்கும்.

எனதான வாழ்விலும் மண்ணிலும் நான் என்ற குறியீடு.

ஒரு மணிதனின் வாழ்க்கைச் சூழல், வாழ்க்கை அனுபவங்கள் அவனைச் சுற்றிய சமூகம், வாழ்வதற்கான அவனது போராட்டம் என்று வாழ்வின் எல்லாக் கூறுகளும் அவன் வாழ்ந்ததற்கான வரலாற்றை உருவாக்குகின்றன.

எல்லா மனிதர்களும் வரலாற்றோடு வாழ்வதில்லை, ஆனால் தனக்குள் இருக்கும் வரலாற்றை எல்லா மனிதர்களும் கண்டுகொள்வதில்லை. இங்கு தனிமனித வாழ்க்கை என்பது அவன் மட்டும் சார்ந்த ஒன்றல்ல அது பல வரலாறுகளின் தொகுப்பாகும்.

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட வாழ்வினைக் கொண்ட மனிதர்களால்தான் தனது வாழ்வை ஒருவரலாறாகத் தொகுக்க முடியும்.

வாழ்வதற்கான இலட்சியங்கள் வாழ்க்கையோடு தொடர்ந்த போராட்டங்கள் என்று எனது வாழ்வின் எல்லாக் கதவுகளையும் திறந்து வைத்ததுபோன்ற வெளிப்படையை இந்நூலில் எழுதியிருக்கின்றேன்

இதில் என்னை அறிவதற்கான அடையாளங்களையும் என்னை மேலே இருத்துகின்ற புகழாரங்களை சூடுவதற்கான தற்புகழ்ச்சிகளையும் இங்கு நான் எழுதித் தீர்க்கவில்லை.

எனதான வாழ்வும் மண்ணும் சந்தித்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல், போராட்ட குணங்கள் ஒவ்வொன்றினையும் என்னை ஒரு கருவாக வைத்து என்னுடாக வெளிப்படுத்தி இருக்கிறேன் என்பதே இந்நூலின் வெளிப்பாடாகும்.

எனது மண்ணையும் என்னோடு சேர்ந்த சமூகத்தையும் வரலாறாக எழுதுகின்ற ஒரு முயற்சியில் என்னை ஒரு குறியீடாக கையாண்டிருக்கின்றேன். இதில் நீங்கள் என்னை மட்டும் வாசிக்காது; நான் வாழ்ந்த காலத்தையும் அன்றைய மக்களையும் அந்த மண்ணையும் அது சுமந்த போராட்டத்தையும் இணைத்து வாசிக்க வேண்டும் என்றும் நான் கருதுகின்றேன்.

இத்தொகுப்பில் நான் என்ற குறியீட்டின் எல்லா தன்மைகளையும் நிஜமாகவே பதிவு செய்துள்ளேன். அதேபோன்று என் வாழ்வோடு கலந்த முக்கிய விடயங்களோடு தொடர்புபட்டவர்களது கதைகளையும் வெளிப்படையாகவே எழுதியிருக்கின்றேன். அத்தகையவர்களின் முகங்கள் சிலது இங்கு புன்னகையோடு தோன்றுகிறது, சில முகங்கள் கிழிக்கப்பட்டிருக்கிறது, சில முகங்கள் கேள்விக்குட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது, சில முகங்கள் தலைநிமிர்த்தப் பட்டிருக்கிறது. சில முகங்கள் தலை குணியப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக என்னோடு உடன்பட்டும் முரண்பட்டும் என்னில் தர்க்கம் புரிகின்றவர்களுக்கு எப்போதும் நான் கதவைத் திறந்தே வைத்திருக்கின்றேன்.

என் என்றால் இது என் வரலாறுமல்ல, அவர்களுக்கான வரலாறுமல்ல இது கடந்த பரம்பரையின் ஒரு வாழ்வியல் கோலத்தை எதிர்காலப் பரம்பரைக்கு கடத்துகின்ற ஒரு வரலாறே! என்பதை நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் புரிந்துகொண்டு எனதான வாழ்வோடும் மண்ணோடும் நிழல்பதியத் தொடருங்கள்....

உங்கள் நிழல்களைச் சுமந்தவனாக
குமாரதுரை அருணாசலம்

ஐத்தியாயம் - 01

12

எனது வாழ்க்கை வரலாறும், தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டத்தில் எனது பங்களிப்பும்.

ஈழத் திருநாட்டின் இயற்கை வளங்களுக்கே இலக்கணமாய் அமைந்த திருகோணமலை மாவட்டத்திலமைந்துள்ள செந்நெல் விளையும் சிறிய கிராமமான கிளிவெட்டி என்னும் கிராமத்தினை நான் தாயகமாகக் கொண்டவன்.

தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்ட வரலாற்றில் தனக்கென ஓர் சரித்திரம் படைத்த பெருமையும் அக்கிராமத்திற்கு உண்டு என்பதும் திருகோணமலை மாவட்ட மக்கள் மட்டுமன்றி கிழக்கு மாகாண மக்களில் பெரும்பாலானோரும் அறிந்த விடயமே.

அக்கிராமத்தின் மூத்த குடிமக்களான திரு. மயில்வாகனம், திரு. வேலுப்பிள்ளை ஆகியோரின் புதல்வனும், புதல்வியுமான திரு, திருமதி. அருணாசலம் தம்பதியர்களின் குடும்பத்தில் இளையவனாக பிறந்தவன் நான். எனது தந்தையார் ஆளுடத்திலும், இறை நம்பிக்கையிலும் அகீத நம்பிக்கைமிக்கவர் என்பதனால் சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களுக்கமைய எனக்கு முத்துக்குமாரபிள்ளை என பெயரிட்டார். எனக்கு மூத்த சகோதரர்கள் இருவர் இருந்தனர். அவர்களுக்கு முறையே பாக்கியதுரை, தங்கத்துரை எனப் பெயரிட்டமையால் எனக்கு மட்டும் ஏன் அவ்வாறான துரை வரிசையில் பெயர் வைக்கவில்லை என்பது எனது தாயாரின் கேள்வியாக அப்போது எழுந்ததை நான் அறிந்தேன். அதனால் எனது பெயரை குமாரதுரை என அழைக்குமாறு எனது தந்தையார் கூறியதற்கமையவே எனது பெயர் குமாரதுரை என அழைக்கப்படலாயிற்று.

எனது பெயரினை குமாரதுரை என அழைப்பதற்கு எனது தந்தையார் சம்மதித்தமைக்கான காரணம்பற்றி பின்னர் எனது தாயார் எனக்கு விளக்கமளித்தார். முத்துக்குமாரபிள்ளை என்பது எனது பெயராக இருந்தபோது அப்பெயரின் நடுப்பகுதியில் அமைந்துள்ள (குமார) என்னும் எழுத்துக்களுடன் துரை என்னும் எழுத்துக்களை இணைக்க முடியுமென்னும் அவரின் சாஸ்திர சம்பிரதாயங்களுக்கு அமையவே அவரின் சம்மதம் வழங்கப்பட்டது.

கிளிவெட்டிக் கிராமத்தில் அதிக செல்வச் செழிப்புடன் வாழ்ந்த குடும்பத்தினரே எனது தாயாரின் பெற்றோராவர். எனது தாயாரின் தாயாரை கல்லூட்டுக்கார கதிராசிப்பிள்ளை எனறே கிராமத்தவர்கள் அழைப்பது வழமை. ஆனால் அவர் சற்று திமிரான குணமுள்ளவர். அவர்களின் குடும்பத்தில் எனது தாயார் மூன்றாவது பிள்ளையாக பிறந்தார். எனது தாயாருக்கு ஒரு மூத்த சகோதரரும், மூத்த சகோதரியும், இரு இளைய சகோதரர்களும், ஒரு இளைய சகோதரியும் இருந்தனர்.

எனது தாயாரின் பெற்றோரினால் சீதனமாக வழங்கப்பட்ட வீட்டிலேயே நாம் பல வருடகாலமாக வாழ்க்கையை நடாத்திவந்தோம். இரு அறைகளையும், வராந்தாவையும் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டிருந்த வீட்டில் எனது தாயாருக்கு ஒரு பகுதியும் எனது பெரியம்மா குடும்பத்தினருக்கு ஒரு பகுதியுமாக பிரித்து வழங்கப்பட்டிருந்தது. இந்நிலையில் 1936 ம் ஆண்டு தை மாதம் 17ந் திகதி பிறந்த எனது மூத்த சகோதரர்களில் ஒருவரான திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் கிளிவெட்டி அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும்போது ஐந்தாம் வகுப்பு புலமைப் பரிசுக்கான பரீட்சையில் சித்தியடைந்து மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள (இன்றைய பல்கலைக்கழகம்) வந்தாறுமூலை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வி பயிலுவதற்காக சென்றிருந்தார். அன்றைய காலகட்டத்தில் 1947ம் ஆண்டு என எனக்கு ரூபகமிருக்கின்றது. புலமைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தவர்களுக்கு இலவசமாக கல்வி கற்பதற்கான வாய்ப்புகள், மற்றும் இலவச உணவு, தங்குமிட வசதி போன்றவை வழங்கப்பட்டபோதும் பாடப் புத்தகங்கள் மற்றும் கல்விக்கான உபகரணங்கள் போன்றவற்றினை கொள்வனவு செய்வதற்கும், மாதா, மாதம் அவர்களுக்கான பாடசாலை யிலிருந்து வீட்டிற்கு வந்து செல்வதற்கும், கைச்செலவிற்குமென மாதமொன்றிற்கு (35) ரூபாய்வரை செலவாகும். (இன்றைய ரூபாய் மதிப்பீட்டின்படி அத்தொகை ஏறக்குறைய மூவாயிரத்து ஐநூறு ரூபாவாகும்).

அன்றைய நிலையில் நாம் பொருளாதார ரீதியாக மிகவும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தோம். காரணம் எனது தந்தையார் கடின உழைப்பாளியாக இருக்கவில்லை. அதேவேளை எனது தந்தையார் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் பணியாற்றியபோது நண்பர்கள்போல் அவருக்கு உதவியவர்கள் இருவர் சங்கத்திற்கு சொந்தமான பணத்தினை

திருடியதனால் அதனை ஈடுசெய்வதற்கு எனது தாயாருக்கு சொந்தமாக இருந்த கால்நடைகள் 135 ஐ விற்றதன் மூலம் அக்கடனை செலுத்த வேண்டிய பரிதாப நிலைக்கு எனது குடும்பம் ஆளாக்கப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் எனது அம்மம்மா வசதியாக இருந்தபோதும் எமக்கு ஏற்பட்ட கஸ்ட்நிலைக்கு உதவுவதற்கு அவர் முன்வராதமையினாலேயே எமது கால்நடைகளை விற்க வேண்டிய நிலை எமக்கு உருவானது.

அதுமட்டுமன்றி எனது தாயாருக்கு வழங்கிய வீட்டில் இடவசதி போதாத நிலை இருந்தமையால் எனது அம்மம்மா பாவித்த மண்டபத்தில் ஒரு மேசை போடப்பட்டு அம்மேசையில் அன்றைய காலத்தில் ஒரு குப்பி விளக்கு வைக்கப்பட்டு அதிலேயே இரவில் நாங்களும், எமது இளைய மாமனாரும் கல்வி கற்பது வழமையாகும். அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த குப்பி விளக்கில் எனது மாமனாரான திரு. சபாரெத்தினம் அவர்கள் தமது அன்றாட பாடங்களை அவ்விடத்திலிருந்து படித்துக்கொண்டிருப்பார். எனது மூத்த சகோதரரும் அம்மேசையில் அமர்ந்திருந்து தமது பாடங்களை படித்துக்கொண்டிருப்பதனை எனது அம்மம்மா கண்டுவிட்டாராயின் உடனடியாக அவ்விடத்திற்கு வந்து அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த குப்பி விளக்கினை தூக்கிக்கொண்டு சென்று விடுவார். மேற்படி சம்பவங்கள் எனது தாயாருக்கு வேதனையையும், ஆத்திரத்தினையும் உருவாக்கியது. எனது தாயார் ஒரு புதுமைப் பெண், ஒரு தியாகச் செம்மல் நான் எனது வாழ்க்கையில் சில புத்தகங்களில் அப்படியான பெண்கள் பற்றிய கதைகளை வாசித்துள்ளேனே தவிர நான் வாழ்ந்த கிராமத்திலோ அன்றி வேறு எங்கேனும் எனது தாயாரைப்போன்ற ஒரு பெண்ணை நான் இன்றுவரை சந்திக்க வாய்ப்பு ஏற்பட்டதில்லை.

கிளிவெட்டி அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்திய எனது சகோதரர் திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் வந்தாறுமூலை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் கல்விபயில சென்றபோது அவர் மிகவும் துடியாட்டகாரராக (குழப்படிக்காரராக) இருந்தார். அங்குள்ள ஏனைய மாணவர்களுடன் போட்டிபோட்டு அப்பாடசாலையில் வழர்ந்திருந்த மர முந்திரிகை மரங்களில் ஏறி அவைகளிலிருந்து துள்ளிக்குதிப்பார். அங்குள்ள கிணற்றில் குதித்து தனது வீரச்செயல்களை வெளிக்காட்டுவார். அதனால் அவர் பாடசாலை விடுமுறையில் வரும்போது அவர் அணிந்து சென்ற

உடைகள் அனைத்தும் முந்திரிகை பழங்களின் சாறுகள் பட்டு கசறு படிந்ததாக அவரது துணிகள் காணப்படும். அதனால் அவர் மீண்டும் பாடசாலைக்கு செல்லும்போது புதிய ஆடைகள் வாங்கவேண்டிய நிலை எனது தாயாருக்கு உருவானது. அத்துடன் அவர் மரங்களில் ஏறி அதிலிருந்து குதிக்கின்ற சம்பவத்தினை கேள்வியுற்ற எனது தாயார் அவரை கண்காணிப்பதற்காக கல்வியை இடைநிறுத்திவிட்டு வீட்டில் இருந்த எனது மூத்த சகோதரரான பாக்கியதுரை அவர்களையும் அவருக்கு துணையாக அனுப்புவதற்கு முடிவெடுத்து அவரையும் எமது நிதி நெருக்கடியான நிலையில் அங்கு கொண்டு படிப்பதற்கு சேர்த்தார்கள்.

அங்கு சேர்ந்த எனது மூத்த சகோதரரான திரு. பாக்கியதுரை அவர்கள் வந்தாறுமூலை மகாவித்தியாலயத்தில் ஒரு வருடகாலம் மட்டும் கல்விகற்றுவிட்டு மேற்படிப்பிற்காக மட்டக்களப்பு சென் சேவியர் வித்தியாலயத்தில் தன்னை சேர்க்குமாறு வேண்டிக்கொண்டதற்கமைய அவர் வந்தாறுமூலை மகாவித்தியாலயத்திலிருந்து விலக்கப்பட்டு அங்கு சேர்க்கப்பட்டார்.

இக்காலகட்டத்தில் இவர்களுக்கான பொருளாதாரச் செலவினை ஈடுசெய்வது பாரிய பிரச்சினையாக எமது குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் அந்நிதி நெருக்கடியினை சமாளிப்பதற்காக எனது தாயார் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட சீதன வீட்டினை தனது அக்காவின் குடும்பத்தவர்களுக்கு விற்றுவிட்டு எனது தந்தையாரின் தாயாரால் தந்தையாருக்கு வழங்கப்பட்ட வெறுங் காணியில் நாங்கள் ஒரு ஒலைக் கூரையுடனான வீட்டினை அமைத்துக் கொண்டு அங்குசென்று குடிபுகுந்தோம். அவ்வேளை நான் மட்டுமே அம்மா, அப்பாவின் பாதுகாவலில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

வீடு விற்பனையில் பெறப்பட்ட பணம் ஒருவருட்கால பாடசாலைச் செலவிற்குக்கூட போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இந்நிலையில் எமது கிராமத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர் எனது தந்தையார் மீது அதீத நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தமையால் எமது அவசர தேவைகளுக்கான (பாடசாலை) பணத்தினை அவரிடம் 10 சத வட்டிக்கு பெற்றார் (அதாவது நூறு ரூபாய் கடன்வாங்கினால் மாதமுடிவில் 10 ரூபாய்) வட்டி செலுத்த வேண்டும். இவ்வாறு நிலைமைகளை சமாளிப்பது பாரிய கஸ்டமாக

இருந்தது. இந்நிலையில் இவற்றிற்கான நிரந்தரத்தீர்வு ஒன்றினைக் காணவேண்டுமென கருதிய என் தாயார் தனக்கு சீதனமாக வழங்கிய வயல்காணி 5 ஏக்கரை (இருபோக வேளாண்மைப் பயிர்ச்செய்கை) செய்யும் காணியினை விற்றுவிட்டு மக்களின் படிப்பினைத் தொடரவேண்டுமென எனது தந்தையாரிடம் வலியுறுத்தினார். தந்தையார் அதற்கு இணக்கம் தெரிவிக்காதபோதும் மாற்று வழியின்றி தனது சம்மதத்தினை எனது தாயாரிடம் தெரிவித்தார்.

அப்போது காணியினை வாங்குவதற்கு வசதிபடைத்த ஒருவரை தேட வேண்டிய தேவையும் எமக்கு ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் எமது நெருங்கிய உறவினர் ஒருவரிடம் அதற்கான பொருளாதார வசதி இருந்தமையால் தரகர் ஒருவரின்மூலம் அவரிடம் காணி விற்பனவு தொடர்பாக தொடர்புகொண்டு பேசினோம். மேற்படி நபர் எமது 5 ஏக்கர் காணியினையும் ஏக்கர் 600 ரூபாவீதம் 3000 மூவாயிரம் ரூபாவிற்கு வாங்குவதற்கு சம்மதம் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் அக்காலப்பகுதியில் இரண்டு போகம் செய்யும் ஒரு ஏக்கர் நீர்ப்பாசனக்காணி 1000 ரூபாவரையில் பெறுமதியாக இருந்தது. இந்நிலையில் அதுவிடயமும் எமக்கு ஏமாற்றத்தினையே ஏற்படுத்தியது.

இந்நிலையில் எனது தந்தையாருடன் நண்பராகவும், நம்பிக்கையுள்ளவராகம் நெருக்கமாக பழகிய ஆசிரியரான பூபாலபிள்ளை என்பவர் எமது கிராமத்திற்குப் பக்கத்துக் கிராமமான மேன்காமம் என்னும் கிராமத்திலுள்ள பாடசாலையில் ஏற்கனவே கல்வி கற்பித்து பின்னர் மன்னார் முருங்கன் பாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றிருந்தார். இக்கட்டான நிலையில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்த எனது தந்தையாருக்கு மன்னாரில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியரின் ரூபாகம் நினைவிற்கு எட்டியது. உடனே மறுநாளே அவருடன் கடிதமூலம் தொடர்பு கொண்டு காணி விற்கவேண்டிய அவசியம்பற்றி எனது தந்தையார் தெரிவித்தார். அக்காலப் பகுதியில் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள் இல்லாமையால் என்ன விடயமாக இருந்தாலும் கடிதத் தொடர்பின்மூலமே பரிமாறவேண்டிய சூழ்நிலை இருந்தது. இந்நிலையில் இரு வாரங்களின் பின்னர் 1954 மே மாதம் அவரிடமிருந்து எமக்கு கிடைத்த பதில் ஆறுதலளிப்பதாக அமைந்திருந்தது.

அவரிடமிருந்து எமக்கு கிடைக்கப்பெற்ற கடிதத்தில் நான் உங்களின் கஸ்டநிலையினை அறிவதற்கான வாய்ப்பு உங்களின் கடிதத்தில் குறிப்பிட்ட

விடயங்களிலிருந்து அறியக்கூடியதாக உள்ளது. எது எவ்வாறாயினும் கினிவெட்டி கிராமத்திலுள்ள காணியினை வாங்குவதற்கான விருப்பம் எமக்கில்லை. ஆனால் உங்களின் கஸ்டநிலைக்கு உதவுவதற்கு நான் தயாராக உள்ளேன். உங்களுக்கு வசதியானால் வருகின்ற வாரமே காணிக்கான உறுதியையும் எடுத்துக்கொண்டு எங்களிடம் வாருங்கள் மிகுதி விடயங்களை நேரில் கதைத்து முடிவிற்கு வருவோமென எழுதியிருந்தார்.

திக்கற்றவனுக்கு தெய்வம் துணை என்ற முன்னோரின் நம்பிக்கைக்கமைய நானும் எனது தந்தையாரும் அடுத்தவாரமே மன்னாருக்கு செல்வதற்கான ஆயத்தங்களை மேற்கொண்டோம். எமது கிராமத்திலிருந்து மன்னாருக்குச் செல்வதானால் அன்றைய நிலையில் மூதூருக்குச்சென்று அங்கிருந்து பயணிகள் படகில் திருகோணமலைக்குச் சென்று அங்கு ஒரு நாள் தங்கிநின்று மறுநாளே மன்னாருக்கான பயணத்தினை தொடரவேண்டும். அதுகூட திருமலையிலிருந்து நேரடியாக ஒரேநாளில் மன்னாருக்கு செல்ல முடியாது. வவுனியாவிற்குச் சென்று அங்கு ஒரு நாள் தங்கிவிட்டு மறுநாள் காலை மன்னாருக்கான பயணத்தினை தொடரவேண்டும். அதற்கமைய வவுனியா சென்ற நாங்கள் அங்குள்ள ஹொட்டல் ஒன்றில் இரவுவேளை தங்கிவிட்டு மறுநாள் மன்னாருக்கான பயணத்தினை மேற்கொண்டு நாம் சந்திக்கவேண்டிய ஆசிரியரின் வீட்டுக்குச் சென்றடைந்தோம்.

எம் இருவரையும் இன்முகங்காட்டி வரவேற்ற ஆசிரியர் குடும்பத்தினர் எமக்கான உணவு, தங்குமிட வசதிகள் அனைத்தினையும் ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். நாங்கள் இருவரும் பகல் 2 மணியளவில் அங்கு சென்று சேர்ந்தமையால் மதிய உணவினை அருந்திவிட்டு அன்றைய தினமே பண விடயம் தொடர்பான விடயங்கள்பற்றி பேசினோம்.

நாம் விற்பனை செய்யவிருந்த வயல்காணியினை வாங்குவதற்கு விருப்பமில்லாத நிலையில் இருந்த ஆசிரியர் எமக்கு எவ்வளவு பணம் தேவை என்பதனை முதலில் வினவினார். இந்நிலையில் எமது சகோதரர்களின் படிப்பு தொடர்பாகவும் அதற்காக மாதந்தம் செலவாகும் நிதி தொடர்பாகவும் விரிவாக எடுத்துரைத்த எனது தந்தையார் எமக்கு ரூபா 6000 ஆறாயிரம் வரையில் தேவையென தெரிவித்தார். சற்று சிந்தித்த ஆசிரியர் தமது

மனைவியாரையும் அழைத்துவந்து எம்முடன் கூடவிருந்து பணவியம் தொடர்பான மேலதிக விடயங்களைப் பேசினோம். இறுதியில் 6000 ரூபா தருவதாகவும் காணியினை தமக்கு உறுதி எழுதித் தரவேண்டிய அவசியமில்லை எனவும் கூறிய அவர்கள் உறுதியினை தம்மிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு பணம் வாங்கியதற்கான ஒரு கடிதம் மட்டும் எழுதித்தருமாறும் எம்மிடம் பணவசதி ஏற்பட்டதும் தமது பணத்தினைக் கொண்டுவந்து தம்மிடம் கையளித்துவிட்டு காணிக்கான உறுதியினை எடுத்துச் செல்லுமாறும் தெரிவித்தனர். அவர்கள் எனது தந்தையார் மீது கொண்டிருந்த அளவற்ற நம்பிக்கையினை அறிந்ததும் நான் கண்ணீர் சிந்தினேன். அவ்வேளை ஏன் மகன் அழுகின்றாரென ஆசிரியரின் மனைவி எனது தந்தையாரிடம் விசாரித்தார். அப்போது அதற்கான விரிவான விளக்கம் சிலவற்றினைக்கூறி அவர்களை எனது தந்தையார் சமாதானம் செய்தார்.

குறிப்பு - அன்று நான் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சிபெற்றவனாக இருக்கவில்லை. இருந்தும் இன்று நான் எனது வாழ்க்கை வரலாற்றினை எழுதும்போது அத்தகையமையினை பெற்றிருந்தமையால் மேற்படி விடயம் தொடர்பாக எனது மனதில் உதித்த பெரியோர்களின் பொன் மொழி ஒன்றினை இங்கு வரைகின்றேன்.

உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தார் என்றிருக்க வேண்டாம்
உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி
உடன் பிறவா மாமலையிலுள்ள
மருந்தே பிணி தீர்க்கும்
அம்மருந்து போல்வாரும் உண்டு.

இவ்வாசகங்கள் எமது வாழ்க்கையில் நடைமுறையானது

மறுநாள் ஆசிரியர் குடும்பத்தவர்களின் வேண்டுகோளுக்கமைவாக கடிதத்தினை எழுதி ஒப்பமிட்டு கையளித்த எனது தந்தையார் ஆறாயிரம் ரூபாயினைப் பெற்றுக்கொண்டு ஆசிரியர் குடும்பத்தினருக்கு நன்றிகளைத் தெரிவித்துவிட்டு நாம் வீடு திரும்பினோம். வீடு திரும்பும்போதும் நாம் வீட்டிற்கு வந்து சேர்வதற்கு இரண்டு நாட்களாகின.

எமது வரவினை வழிமேல் விழிவைத்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனது அன்புத் தாயார் வளவின் வாசலால் நுழைந்தபோதே போன விடயம் என்ன ஆனது என மனவேதனையுடன் தனது கேள்வியினை கேட்டார். அது எல்லாம் நன்றாகவே முடிந்தது என எனது தந்தையார் கூறியபோது அவரின் கண்களிலிருந்தும் கண்ணீர் சிந்தியதனை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது.

அன்றைய நிலையில் கிளிவெட்டி கிராமத்திலிருந்து முதன்முதலில் வெளிமாவட்டத்திற்கு கல்வி கற்பதற்காக சென்றவர் எனது மூத்த அண்ணர்களில் ஒருவரான தங்கத்துரை அவர்களே! அதனைத் தொடர்ந்து எனது மற்றைய மூத்த அண்ணரும் சென்றதனை அறிந்த எமது கிராமத்திலுள்ள பணவசதி படைத்த சிலர் தமது பிள்ளைகளையும் (4) நால்வர் மட்டக்களப்பிற்கு கல்விகற்பதற்காக அனுப்பிவைத்தார்கள். ஆனால் அவர்களில் ஒருவரேனும் கல்வியை முழுமையாக நிறைவுசெய்து மேற்படிப்பிற்குச் செல்வதற்கான பரீட்சைப் பெறுபேறுகளுடன் வீடு திரும்பவில்லை. இதுவிடயம் எமது குடும்பத்தினருக்கும் சற்று வேதனையான விடயமாக அமைந்தது. இவர்களில் எனது மாமனாரும் அதாவது எனது தாயாரின் இளைய சகோதரரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் (5) ஐந்து வருடங்கள் கல்விகற்ற எனது மூத்த சகோதரர் பாக்கியதுரை அவர்கள் அங்கு பரீட்சையினை முடித்துவிட்டு நேரடியாக கொழும்பிற்குச் சென்று அங்குள்ள Colombo Medical Faculty என்னும் பெயரில் அக்காலப்பகுதியில் இயங்கிய கல்வி நிறுவனத்தில் மருத்துவத்துறைக்கான கல்வியைத் தொடர்ந்தார். இளைய அண்ணரான தங்கத்துரை அவர்கள் வந்தாறுமூலையில் (5) வருடங்கள் தமது கல்வியை முடித்துவிட்டு 1952 ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள Stanly College ல் உயர் கல்வியைக் கற்பதற்காக அங்கு சென்று கல்வியினைத் தொடர்ந்தார்.

அப்போது எனக்கு வயது 13, கிளிவெட்டி அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் எனது கல்வியினைக் கற்றுக்கொண்டு ஓய்வு நேரங்களில் எனது தந்தையாருக்கு வயல்காணியில் உதவி புரிந்துகொண்டிருந்தேன். எனக்கு 14 வயதானதும் 8ம் வகுப்பிலிருந்து பாடசாலையினைவிட்டு விலகி முழுநேரமாக தந்தையாருடன் கமச்செய்கையில் என்னை ஈடுபடுத்தினேன்.

கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் எனது இரு சகோதரர்களும் கல்விசுறை ஆரம்பித்ததும் மாதாந்த கொடுப்பனவுகள் உயர்வடைய ஆரம்பித்தன. இந்நிலையில் எனக்கு வயது 15 ஆனதும் நானும் உழைப்பதன் மூலம்தான் செலவுகளை சமாளிக்க முடியுமென கருதி, பெற்றோரின் வற்புறுத்தலோ அன்றி சம்மதமோ பெறாத நிலையில் (Land Development Department) யில் கூலி வேலை செய்து உழைத்தாலென்ன என்ற முடிவுடன் எனது ஓய்வுநேர விளையாட்டு நண்பர்கள் சிலர் அங்கு வேலைக்குச் செல்வதனை அறிந்து அவர்களிடம் வேலை பெறுவது தொடர்பாக விசாரித்தேன். ஏற்கனவே தாம் உதவுவதாக கூறியவர்கள் பின்னர் எமது குடும்ப அந்தஸ்துபற்றி யோசித்ததும் தலைமிட மறுத்துவிட்டனர்.

எது எவ்வாறாயினும் பெற்றோரின் சம்மதம் பெறாமல் எவ்வாறு வேலைக்குச் செல்லமுடியும் என்னும் யோசனை என்னுள்ளே தோன்றியது. எனவே ஒரு நாள் இரவு உணவினை சாப்பிட்டுவிட்டு தூங்கச் செல்லும்போது அம்மாவிடம் எனது திட்டத்தினை வெளியிட்டேன். எனது தாயார் உடனே ஆத்திரமடைந்து என்னைக் கடிந்து பேசியதுடன் அவ்வாறு உழைக்கவேண்டிய தேவை உனக்கு இல்லை என வேதனை கலந்த தொனியுடன் என்னை அரவணைத்தார். இருந்தும் நான் எனது முயற்சியினை கைவிடாது தொடர்ந்து அம்மாவிடம் சம்மதம் பெறுவதற்காக அன்றையநிலையில் எனக்கிருந்த சிறிய அறிவினைப்பயன்படுத்தி பலதரப்பட்ட நியாயங்களை முன்வைத்தேன். ஆம் என்றோ, இல்லை என்றோ எதனையும் பதிலாகக்கூற முடியாத எனது தாயார் தகப்பனாரிடம் கேட்குமாறு தனது பணியினை நிறுத்தி விட்டார்.

பின்னர் இரண்டு நாட்கள் கடந்தநிலையில் நான் எனது தந்தையாரிடம் வேலை விடயம்பற்றி கதைத்தபோது இப்போதைக்கு பணப்பிரச்சினை எதுவும் பெரிதாக இல்லை மகன் பின்னர் அதுபற்றி யோசிப்போமென குறிப்பிட்டுவிட்டார். நான் வயதில் இளையவனாக இருந்தபோதும் தந்தையாரின் பதிலில் ஒழிந்திருந்த விடயத்தினை அறிந்துகொண்டேன். இப்போதைக்கு பணப்பிரச்சினை பெரிதாக இல்லை மகன் என்ற பதிலில் பணப்பிரச்சினை இருக்கின்றது ஆனால் பெரிதாக இல்லை என்பதனை உணர்ந்தேன். எனவே வேலைக்குச் சென்று சம்பாதிக்க வேண்டுமென நான் முடிவு செய்தேன்.

ஒருவாரகாலம் கழித்து எமக்கு உறவினரானவரும் மேற்படி நிர்வாகத்தில் வேலை வழங்குபவருக்கு நெருங்கிய நண்பருமான ஒருவரை (K.P) சந்தித்து வேலை பெறுவது தொடர்பாக விசாரித்தேன். அவர்கூட வேலை பெற்றுத்தருவதானால் கையூட்டலினை எதிர்பார்ப்பவராக இருந்தார். எது எவ்வாறாயினும் நான் தீர்மானித்துவிட்ட விடயத்திலிருந்து பின்வாங்கக் கூடாது எனக்கருதிய, அவரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு சம்மதம் தெரிவித்தேன். ஒரு திங்கட்கிழமை என நினைக்கின்றேன் வேலைத்தலத்திற்குச் சென்ற நான் வேலை வழங்குபவரான கங்காணி திரு. ஜினதாச என்பவர் வரும்வரை காத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவ்வேளை எமது மாட்டுப் பட்டியினை (கால்நடைகளை) விலைக்கு வாங்கிய நபர் அவ்வழியினால் வரும்போது என்னைக் கண்டுகொண்டார். அப்போது அவர் என்னிடம் வந்து ஏன் மருமகன் இதில் இருக்கின்றீர்களென விசாரித்தபோது அங்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்த எனது நண்பர் ஒருவர் திடீரென அவ்விடத்திற்கு ஓடிவந்து அவர் வேலைசெய்வதற்காக கங்காணி மாத்தையா வரும்வரை காத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென உண்மையைக் கூறிவிட்டார்.

அந்நபர் எனக்கு தூரத்து மாமன் முறையானவர் இருந்தும் அவர் எமது குடும்பத்தினர்மீது பற்றும், பாசமும் கொண்டவரென்பதனை என்னால் மறக்கமுடியாது. இந்நிலையில் அவர் எனது கைகளைப்பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டிற்கு வருமாறு வற்புறுத்தினார். அப்போது நான் வேலைக்கு வரவில்லை மாமா நான் வேறு ஒருவரைச் சந்திப்பதற்கு வந்திருக்கின்றேனென அவரைச் சமாளித்துவிட்டு அங்கேயே உட்கார்ந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வேலை வழங்கும் கங்காணி அங்கு வந்ததும் விடயத்தினை எனக்கு வேலை பெற்றுத்தருவதாககூறிய அவரிடம் சொன்னதும் அவர் உடனே என்னை வேலையில் சேர்த்துக்கொண்டார்.

வாரத்தில் ஐந்தரை நாட்கள் 44 மணித்தியாலங்கள் வேலை செய்யவேண்டும் சம்பளம் மாதத்திற்கு 68 ரூபாய் மட்டுமே. வேலையைப் பொறுத்தவரை புதியாக அமைக்கப்பட்ட அல்லை இடதுகரை நீர்ப்பாசன வாய்க்காலுக்கான அணைக்கட்டிற்கு புல்லுக்கற்றைகளை பதிப்பதேயாகும். அவ்வேலை எனக்கு சர்வசாதாரணமாகவே இருந்தது.

ஒரு மாதகாலம் முடிவுற்ற நிலையில் (கல்லாறு) இன்று சோமபுரம் என அழைக்கப்படும் அன்றைய (Land Development Department)

கிளைக் காரியாலயத்தில் தொழிலாளர்களின் சம்பளம் பெறுவதற்காக எனது சக தோழர்களுடன் லொறி ஒன்றில் செல்வதற்கு நான் ஆயத்தமாகின்றேன். அப்போது எனது தாயார் என்னிடம்வந்து ஒரு பூட்டுசியினைத் தந்து காசை எடுத்து சட்டைப் பொக்கற்றில் வைத்து இந்த ஊசியினைக் குற்றிவிடு மகன் என வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார். ஏனெனில் அவர் நினைத்திருக்கலாம் தனது மகன் முதன்முதலாக சொந்த உழைப்பில் சம்பளம் பெறப்போகின்றார் அப்பணம் கைதவறிவிடக்கூடாது, அல்லது அப்பணத்திற்கான செலவு காத்துக்கொண்டிருக்கலாம். தாயாரின் கட்டளைக்கமைய நான் மாதச் சம்பளமாகப் பெற்ற 88 ரூபா பணத்தினை பாதுகாப்பாக கொண்டுவந்து அம்மாவிடம் கொடுக்கின்றேன். கண்ணீர் சிந்திய நிலையில் எனது தாயார் என்னிடமிருந்து அப்பணத்தினைப் பெறுகின்றார்.

பணத்தினைக் கொடுத்த நான் அப்பணத்திலிருந்து மூன்று ரூபாய்களை தருமாறு அம்மாவிடம் கேட்டேன் எவ்வித கேள்வியுமின்றி மூன்று ரூபா பணத்தினை எனது தாயார் என்னிடம் தருகின்றார். மறுநாள் அப்பணத்தினை எடுத்துக்கொண்டு எமது கிராமத்திலுள்ள சாராயத் தவறணைக்கு சென்று ஒரு போத்தல் வெள்ளைச் சாராயத்தினை வாங்கினேன். அதுவே நான் வேலைக்குச் சேரும்போது எனக்கு வேலை பெற்றுத்தருவதற்கு கையூட்டல் கேட்டவருக்கு வழங்கப்பட்ட பரிசாகும்.

தொடர்ச்சியாக எட்டு மாதங்கள் அங்கு வேலை செய்வதற்கான வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது. அக்காலப்பகுதியில் என்னால் பெறப்பட்ட வருமானம் எமக்கு இருந்த பொருளாதார நெருக்கடிக்கு பெரிதும் உதவியதனை நான் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. மேற்படி வேலையிலிருந்து நான் விலகியதும் சுயமாக விவசாயம் செய்வதற்கு என்னை தயார்படுத்திக் கொண்டேன். அப்போது எனக்கு வயது 16 ஆக இருந்தது இந்நிலையில் தந்தையாரின் ஆலோசனைகள் மட்டுமே எனக்குத் தேவையாக இருந்ததே தவிர நான் சுயமாக விவசாயம் செய்வதற்கான தகைமையைப் பெற்றிருந்தேன்.

நாட்கள் உருண்டோடின ஆண்டு 1956 நான்கு வருட காலப்பகுதியில் எனது மூத்த சகோதரரான பாக்கியதுரை அவர்கள் தனது மருத்துவருக்கான படிப்பினை 24.09.1956ல் நிறைவுசெய்துவிட்டு 01.10.1956 ந் திகதியன்று சிங்களப் பிரதேசத்திலமைந்துள்ள ஹத்தரலியத்த என்னும் கிராமத்திலுள்ள

வைத்தியசாஸையில் தனது கடமையினை பொறுப்பேற்கின்றார். இந்நாள் எமது குடும்பத்தவரினால் மறக்கமுடியாத பொன்னான நாளாக அமைந்தது. மகனின் பதவியேற்பினை கேள்வியுற்ற எனது தாயாரின் முகத்தில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி நிலவியதனை நான் காணமுடிந்தது. அன்றைய தினம் எமது கிராமத்திலுள்ள ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத்தில் அண்ணரின் பெயரால் விசேட பூசை ஒன்றினையும் நடாத்த எனது தாயார் தவறவில்லை. மூதூர் பிரதேசத்திலிருந்து முதன் முதலாக வைத்தியராக பதவியேற்றவர் எனது சகோதரர் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்கள் வெளிமாவட்டங்களில் கல்வி பயிலவதற்கு சென்றகாலம் முதல் எனது தாயாரும் தந்தையாரும் அனைத்து விரதங்களையும் தவறாது கடைப்பிடித்து வருவதனை தமது வழமையாக ஆக்கிக்கொண்டனர்.

யாழ்ப்பாணம் Stanly College இல் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்த எனது இளைய அண்ணர் தங்கத்துரை அவர்கள் இரண்டு வருடகாலங்கள் அங்கு படிப்பினைத் தொடர்ந்த நிலையில் மேற்படிப்பிற்காக அமெரிக்கா செல்லவிரும்பினார். அன்றைய பொருளாதார நிலையில் அது எனது பெற்றோருக்கு எட்டிக்கூட பார்க்க முடியாத எண்ணமாகவே இருந்தது. அண்ணரின் கருத்துப்படி அவருக்கு சிநேகிதராக அறிமுகமான வட மாகாணத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவர் உதவி புரிவதாகவும் அண்ணரை தம்முடன் வருமாறும் அழைப்பு விடுத்திருந்தமையே அண்ணரின் அமெரிக்க ஆசைக்கு காரணமாக இருந்ததென்பதனை எனது பெற்றோர் பின்னர் அறிந்தனர்.

அதுவிடயம் சாத்தியமாவதானால் பொருளாதாரரீதியில் நாமும் வசதியாக இருந்துகொண்டே மற்றவர்களின் உதவியினை நாடவேண்டுமெனக் கருதிய எனது பெற்றோர் அண்ணரின் கோரிக்கைக்கு நியாயமான காரணங்களைக் கூறி அமெரிக்க பயணத்தினை கைவிடுவதற்கான ஆலோசனைகளை கூறியபோது அதனை ஏற்றுக்கொண்ட அவர் தொடர்ந்தும் கல்வியினை தொடராது அன்றைய கல்வித் தகைமைக்கேற்ப தொழில் வசதி ஒன்றினை தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். Stanly College ஐ விட்டு வெளியேறு முன்னரேயே Clerical Service இல் இணைவதற்கான Application விண்ணப்பம் செய்திருந்தார். ஒரு மாதகாலப்பகுதியில் அவருக்கான வாய்ப்பு

கைக்கெட்டியது. அதற்கமைய இரத்தினபுரியில் அவருக்கு வேலை கிடைத்ததற்கமைய அங்குசென்று தமது கடமையைப் பொறுப்பேற்றார். அங்கு இரண்டு வருடங்கள் பணியாற்றியதன் பின்னர் கொழும்பு ரத்மலானையிலுள்ள நீர்ப்பாசன திணைக்களத்தின் தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு மாற்றலாகி அங்கு சில வருடங்கள் பணியாற்றினார்.

1.1 அன்றாட வாழ்க்கை முறையில் உயர்வு, அதேவேளை வாழும் மனையும் உயர்வு பெறவேண்டும். (1956)

1955 ம் ஆண்டு வருட இறுதியில் (மாதம் திகதி போன்றவை எனக்கு சரியாக ஞாபகமில்லை) எனது இளைய சகோதரரான திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் இரத்தினபுரியில் வேலைவாய்ப்பு கிடைத்ததற்கமைய அங்கு சென்று தனது பணியினைப் பொறுப்பேற்றார். அதேவேளை 1956 ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 01 ந் திகதி எனது மூத்த சகோதரர் வைத்தியராக பணியாற்ற ஆரம்பித்துவிட்டார். இந்நிலையிலேயே புதிதாக வீடொன்றினை அமைக்க வேண்டிய அவசியம்பற்றி எனது பெற்றோரும் நானும் சிந்திக்க முற்பட்டோம். அப்போதுகூட எம்மிடம் போதிய பணவசதி இருக்கவில்லை இருந்தும் எமக்கென சொந்தமான வண்டில் மாடுகள் கைவசமிருந்தன. அக்காலப் பகுதியில் வீடு கட்டுவதானால் அதற்குரிய செங்கல் மூதூரிலிருந்தே (10 மைல்கள்) கொண்டுவரப்பட வேண்டும். அதனால் அதிகாலை 4 மணிக்கு எனது மாட்டு வண்டியில் கிளிவெட்டியிலிருந்து மூதூருக்கு பயணத்தினை ஆரம்பிக்கும் நான் 6 மணியளவில் அங்கு சென்று (400-450) செங்கற்களை ஏற்றிக்கொண்டு பிற்பகல் மூன்று மணியளவில் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வீடுவந்து சேருவேன். பகலில் கடுமையான வெயில் எறிப்பதன் காரணமாகவே நான் அங்கிருந்து தாமதமாகி புறப்படுவது வழமையாகும்.

இந்நிலையில் குடியிருப்பு அறை ஒன்றுடன் ஒரு மண்டபமும், ஒரு குசினியும் அமைப்பதற்கான திட்டத்தினையே நாங்கள் ஆலோசித்திருந்தோம். அதேவேளை அமைக்கப்படும் கட்டிடத்தினை சீமெந்தினாலேயே கட்ட வேண்டுமென்னும் முடிவினையும் ஏற்கனவேயே மேற்கொண்டிருந்தோம். ஏனெனில் அக்காலப்பகுதிக்கு முன்னர் எமது கிராமத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டிடங்கள் யாவும் சுண்ணாம்பு (நீற்று) கட்டிடங்களாகவே கட்டப்படுவது நடைமுறையாக இருந்தது. கட்டிடத்திற்கான அனைத்து செங்கற்களும்

எனது சொந்த முயற்சியில் மேற்கூறியவாறே மூதுறிலிருந்து ஏற்றிவரப்பட்டது. அத்துடன் கட்டிடத்திற்கான மணல் அண்மையிலுள்ள புலச்சேனை என அழைக்கப்பட்ட இடத்திலிருந்து 3 கிலோ மீற்றர் (தற்போது தெஹிவத்தை) மாட்டு வண்டியிலேயே ஏற்றிவரப்பட்டது. மேற்படி வீட்டினை அமைப்பதற்காக (மேசன்) மட்டுமே கூலிக்கு அமர்த்தப்பட்டார். சீமேந்து கலவையினை குளைப்பது முதல் ஏனைய பணிகள் அனைத்தினையும் நானே அவருக்கு உதவியானதாக நின்று செய்து முடித்தேன்.

வருடங்கள் இரண்டு கடந்தேறிக் கட்டிடப் பணிகள் பூர்த்தியானது. எஞ்சியிருப்பது கூரை அமைப்பதற்கான மரவேலைகள், அதற்கான கூரை ஓடுகள், சுவருக்கான பூச்சு வேலைகள், கதவுகள், யன்னல்கள், தளத்திற்கு சீமேந்திடல். சுவருக்கு வெள்ளையடித்தல். மேற்படி பணிகள் ஏற்கனவே நாம் செய்து முடித்த பணிகளைவிட பணச்செலவு அதிகமானதாகும். எது எவ்வாறாயினும் எனது சகோதரர்களிடமிருந்து வீட்டுப் பணிக்காக நாம் நிதி எதனையும் பெறவில்லை. இந்நிலையில் எஞ்சிய பணிகளும் இருவருடகாலப் பகுதியில் முழுமையாக நிறைவு பெற்றன. 1960 ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் புது மனையில் நாங்கள் குடிபுகுந்துவிட்டோம்.

அதன்பின்னர் வீட்டின் அருகாமையில் (எமது வளவினுள்ளேயே) கிணறு ஒன்றினை அமைக்கவேண்டிய தேவையும் எமக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது எனது பெற்றோர்கள் கூறினார்கள் மிகவும் சிரமப்பட்டு வீட்டு வேலைகள் இப்போதுதான் முடிவுற்றுள்ளது கிணறுபற்றி ஆறுதலாக சிந்திப்போமென. ஆனால் வீட்டை சொந்தமாக அமைத்த நாம் குடிநீருக்காக ஏன் மற்றையவர்களின் வீடுகளுக்குச் செல்ல வேண்டும் என்னும் எண்ணம் என்னிடம் உருவானது. வீட்டுப் பணிகள் நிறைவுபெற்று ஆறு மாதகாலப் பகுதியில் எனது தந்தையாரிடம் கூறி கிணறு தோண்டுவதற்கான இடத்தினை தெரிவு செய்யுமாறு நான் வேண்டுகோள் விடுத்தேன். ஏனெனில் எனது தந்தையார், சாஸ்திர, சம்பிரதாயங்களுக்கு அமையவே எதனையும் மேற்கொள்வது வழமை. அப்போது எனக்கு வயது (22) எனது வேண்டுகோளுக்கமைய எனது தந்தையார் இடத்தினை தெரிவுசெய்தார். எனது தாயார் தொடர்ந்தும் வெளியிலிருந்து தண்ணீர் சுமப்பதைனை விரும்பாத நான் எனக்கு உதவியாக ஒரு கூலியானைச் சேர்த்துக்கொண்டு கிணறு தோண்டும் பணியினையும் நானே மேற்கொண்டேன்.

கிணறு தோண்டும் பணி 4 மாதம் வரையில் நீடித்தது ஏதோ ஒருபடியாக தோண்டும் பணி மட்டுமே அவ்வளவு காலத்தினை எடுத்தது. தொடர்ந்து கட்டுமானப் பணிகளை முன்னெடுக்க வேண்டும். அக்காலப்பகுதியில் டிராக்டர்கள் மூலம் (உழவு இயந்திரம்) ஏற்றுமதிப் பணிகளை மேற்கொள்வதற்கான வசதிகள் ஓரளவு ஏற்பட்டுவிட்டன. எனவே கிணற்றுக்குத் தேவையான செங்கற்களை மூதுரிலிருந்து டிராக்டர் மூலமாக ஏற்றிவந்தோம். அதேபோன்று மணல் ஏற்றுவதனையும் மேற்கொண்டமையால் பணச்செலவு சற்று கூடுதலாக இருந்தாலும் வேலைகளை விரைவாக மேற்கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் உருவாகியிருந்தன. அதற்கமைய மேலும் இரு மாதகாலப் பகுதியில் கிணற்றுக்கான கட்டிடப்பணிகளும் பூர்த்தியாக்கப்பட்டு எமது வளவிற்குள்ளேயே எமக்கான குடிநீருக்கும், பாவனைக்குமான நீர் பெறும் வாய்ப்பினை எனது தாயார் பெற்றுக்கொண்டார்.

தற்சமயம் அமைத்துள்ள வீட்டில் ஒரு படுக்கை அறையும், ஒரு மண்டபமும், சமையலுக்கான குசினியும் மட்டுமே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்நிலையில் எமது வேளாண்மை அறுவடைக் காலத்தில் கொண்டுவரும் நெல்லினை பாதுகாத்து வைப்பதற்கான இடவசதி போதாமை ஏற்பட்டது. அதனால் அப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதற்காக கட்டப்பட்டிருக்கும் வீட்டுடன் இணைந்ததாக மேலும் ஒரு அறையினையும், மண்டபம்போன்ற ஒன்றினையும் சுவருக்குப் பதிலாக தகரத்தினாலான சுவரையும், மேற்கூரையினையும் அமைத்து தளத்தினைச் சற்று உயரமாக அமைத்து சீமேந்து போட்டிருந்தோம். இந்நிலையில் வீட்டுப்பணிகள் முற்றாக நிறுத்தப்பட்டது.

1.2 இனவாதக் கருத்துக்களுக்குள் உள்ளீர்க்கப்படுகின்றேன். (1957)

1956 ம் ஆண்டு யூன் மாதம் 5 ந் திகதி சிங்களம் மட்டும் அரசகரும மொழி என்னும் சட்டம் பாராளுமன்றத்தில் அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது. அதனைத் தொடர்ந்து 1958 ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 9ந் திகதி முதல் வாகனங்களுக்கான சிங்கள ஸ்ரீ எழுத்தினை உபயோகிக்க வேண்டும் என்னும் சட்டத்திருத்தமும் அமுல்படுத்தப்படுகின்றது. அக்காலப்பகுதியில் மேற்படி விடயங்களை அறிவதற்கான தகவல் சாதனங்களான தொலைக்காட்சி, மற்றும் பத்திரிகைகள் போன்றவை எமது கிராமத்தில் இல்லையென்றே கூறலாம்.

எமது கிராமத்தில் வசிக்கும் வசதி படைத்தவர்கள் யாரேனும் திருகோணமலை நகரத்திற்கு பயணம் மேற்கொண்டால் தமிழரசுக் கட்சியின் பிரச்சாரப் பத்திரிகையான சுதந்திரன் பத்திரிகையினை வாங்கி வருவார்கள் அதன் மூலமே அரசியல் தொடர்பான சில விடயங்களை நான் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. அப்பத்திரிகை ஒரு கட்சியின் செயற்பாடுகளை மட்டும் வெளியிடும் பத்திரிகை என்பதால் தமது செயற்பாடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கியும் அரசாங்கங்களின் செயற்பாடுகளை விமர்சனம் செய்தும் வெளிவருவது இயல்பான நடைமுறையாகவே காணப்பட்டது. அக்காலகட்டத்தில் அப்பத்திரிகையின் ஆசிரியராக திரு. கோவை மகேசன் என்பவரே பணியாற்றியதாக எனக்கு ஞாபகமிருக்கின்றது.

இந்நிலையில் 1958 ஏப்ரல் மாதம் நடுப்பகுதியில் தமிழரசுக் கட்சியின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான திரு. அப்பாப்பிள்ளை அமிர்தலிங்கம் அவர்களும் அவரின் பாரியாரான திருமதி. மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் அவர்களும் எமது கிராமத்திற்கு விஜயமொன்றினை மேற்கொண்டு அன்றைய அரசியல் நிலைதொடர்பான கருத்தரங்கு ஒன்றினை எமது கிராமத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ முத்துமாரியம்மன் ஆலய முன்றலில் நடாத்தினர். அக்கருத்தரங்கில் திருமதி. மங்கையர்க்கரசி அவர்களின் சொற்பொழிவு ஒன்றும் இடம்பெற்றது. அதன்போது பின்வரும் பாடலொன்றினை அவர் பாடுகின்றார்.

ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான், ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான் எம் நாட்டில் பண்டா குடி
ஏற ஏறப் பார்க்கிறான்.

சிங்களம் நாட்டவும், ஸ்ரீ காரை ஓட்டவும் செந்தமிழ் பூமியிலே சேரச் சேரப்
பார்க்கிறான்.

ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான், ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான் எம் நாட்டில் பண்டா குடி
ஏற ஏறப் பார்க்கிறான்.

தங்களின் நாடு என்று தாளங்கள் போட்டுக் கொண்டு ஆங்காரம் காட்டவும்,
ஆத்திரம் ஊட்டவும்,

ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான், ஏற, ஏறப் பார்க்கிறான் எம் நாட்டில் பண்டா குடி
ஏற ஏறப் பார்க்கிறான்.

மேற்படி பாடலில் இரண்டு வரிகளை நான் மறந்துவிட்டேன்

இவ்வாறான கருத்துக்களை அவர் முன்வைத்தமை என்னை மேலும் இனவாதச் சிந்தனைக்கு உள்ளாக்கியது. கிழக்கினை சிங்களவன் ஆக்கிரமிக்கின்றான் அதனை நாம் அனுமதிக்க முடியாது நாம் அனைவரும் கிழக்கு, வடக்கு என்னும் வேறுபாடுகளை புறந்தள்ளிவிட்டு இணைவதன் மூலமே சிங்கள வெறியர்களின் ஆக்கிரமிப்பினை தடுத்து நிறுத்தமுடியுமென அவரின் சிம்மக்குரலில் அன்று வெளியிட்ட கருத்துக்கள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது என்பதே யதார்த்தமாகும். அதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் மக்களின் நல்வாழ்விற்காக செயற்படுவதானால் சிங்களவர்களை எதிர்க்கவேண்டும் என்னும் நிலைக்கு நான் ஆளாக்கப்பட்டேன்.

1.3 சமூகப்பணியில் எனது பிரவேசம் (1961)

எனக்கு வயது 22 ஆகியதும் சமூகப்பணியில் நான் என்னை ஈடுபடுத்தினேன். அதற்கமைய எனது முதற் பணியாக கிராமத்தலைமைநீருந்த வாசிகசாலை (நூல்நிலையம்) அன்று இயங்காதநிலையில் இருந்தது. அதனை கீர்செய்து அங்கு தளபாடங்களையும் கொள்வனவு செய்து, பத்திரிகைகள், மற்றும் புத்தகங்கள் போன்றவற்றினையும் எனது சொந்த நிதியில் கொள்வனவுசெய்து கிராமத்திலுள்ள வாசகர்கள் சிலரின் தேவைகளை நிறைவுசெய்வதில் ஆரம்பித்த பொதுப்பணியினூடாக நானும் அங்கேயே வாசிகசாலையில் குடிபுகுந்தேன். அதேவேளை எனது தொழிலான விவசாயத்தினையும் உரிய முறையில் கவனித்துக்கொண்டே எனது பொதுப்பணி முன்னெடுக்கப்பட்டது. நான் எங்கு இடம்பெயர்ந்தபோதும் பெற்றோருடனேயே சாப்பாடு மற்றும் அனைத்து தேவைகளையும் பெற்றுக்கொண்டு எனது விவசாயத் தொழிலில் பெறும் வருமானம் அனைத்தும் அவர்களிடமே கையளித்துவிட்டு எனக்கு பணம் தேவைப்படும்போது அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்வேன்.

வாசிகசாலையினை அண்டிய பகுதியில் மூதூர் - மட்டக்களப்பு பிரதான வீதிக்கருகாமையில் எனது தந்தையாருக்கு ஒரு 1/2 ஏக்கர் குடிபுகுபக்காணி அமைந்திருந்தது. அக்காணியினை எனது தகப்பனார் தனது நண்பர் ஒருவருக்கு வாடகை இன்றி வியாபாரம் செய்வதற்கான கடையொன்றினை அமைத்துக்கொள்வதற்காக கொடுத்திருந்தார். காலப்போக்கில் உதவிபுரிவதற்கு எனது தந்தையார் வழங்கிய காணியில் உரிமைகோரும் நிலைக்கு அவர் மாறிவிட்டார்.

அதற்கு எதிராக நாம் நீதிமன்றம் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களை 1954ல் மேற்கொண்டபோது பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரை அக்காணியில் தனது பங்காளியாக வரவழைத்துக்கொண்டு எமக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் அவர் செயற்பட ஆரம்பித்தார். இந்நிலையில் அக்காணி தொடர்பாக நீதிமன்றம் சென்று வழக்கு தாக்கல் செய்தார் எனது தந்தையார். ஏறக்குறைய 6 வருடங்கள் வழக்கு தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றபோதும் முடிவுபெறக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் தென்படவில்லை. ஆகவே காணியின் வழக்கினை நடாத்துவதற்கான நிதியினை எனது மூத்த சகோதரரிடம் பெறவேண்டிய நிலைமட்டுமன்றி வழக்கினை வெல்வதற்கான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்கின்ற பொறுப்புக்களும் எனது சகோதரரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது.

ஏறக்குறைய 6 வருடங்கள் இடம்பெற்ற வழக்கு அண்ணரின் பொறுப்பில் ஒப்படைக்கப்பட்டதும் இரு வருடங்களில் முடிவிற்கு வந்தது. காரணம் வழக்கினை விசாரணை செய்வதற்கான பொறுப்பினை கொழும்பிலுள்ள பிரபல சிவில் வழக்குகள் நடாத்தும் சட்டத்தரணியான எச். டபிள்யூ. ஜயவர்தன என்பவரிடம் அண்ணர் ஒப்படைத்தமை ஆகும். இவர் பின்னைய ஜனாதிபதியான திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தன அவர்களின் சகோதரராவார். இரு தடவைகள் விசாரணைகள் இடம்பெற்ற நிலையில் மூன்றாவது விசாரணையில் வழக்கு எமக்கு தீர்ப்பாகியது. தீர்ப்பு முடிவானபோதும் சம்பந்தப்பட்டவர்களை காணியிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கு மேலும் ஆறு மாதங்கள் நீடித்தன. மேற்படி வழக்கிற்கான செலவுகளையும், நடவடிக்கைகளையும் எனது மூத்த சகோதரர் மேற்கொண்டமையால் அக்காணியும் அவருக்கே வழங்கப்பட்டது.

இப்போதைய நிலையில் நாங்கள் குடியிருக்கும் 1/4 ஏக்கர் காணி மட்டுமே எனக்கென எஞ்சியுள்ளது.

மூதூர் - மட்டுநகர் பிரதான வீதியில் எமது கிராமத்தினை அண்டிய பகுதியில் ஆறு ஒன்று அமைந்திருக்கின்றது. அதனை கிளிவெட்டி ஆறு என அழைப்போம். அவ்வாற்றினை கடந்து வாகனங்களும், மக்களும் செல்வதற்கென Ferry மரத்தினாலும், இரும்பு இணைப்புகளினாலும் செய்யப்பட்டு தண்ணீரில் பயணிக்கும் படகுபோன்றது. அச்சேவையினை

பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களே பல வருடகாலமாக குத்தகைக்கு எடுத்து நடாத்திவந்தனர். அவர்களின் சேவை எமது கிராமத்திலுள்ள மக்கள் பலருக்கு திருப்திகரமானதாக அமையவில்லை. இந்நிலையில் பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த பூணைக்கு மணிகட்டுவது யார்? என்னும் கேள்வி எமது கிராம மக்களின் மனதை உறுத்தியது. அது மட்டுமன்றி அவர்களின் பின்னால் சில தமிழ் தெருச் சண்டியர்களும் கூட இணைந்திருந்தனர்.

இப்பிரச்சினையில் சில பாதிப்புக்களுக்கு உள்ளான எமது உறவினர் ஒருவர் இதுவிடயம்பற்றி ஆத்திரத்துடனும், கவலையுடனும் என்னிடம் அணுகினார். நான் உடனடியாகவே என்னால் அப்பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாணமுடியும் ஆனால் அதற்கான நிதி வசதி என்னிடமில்லையே எனத் தெரிவித்தேன். அதற்கு அவர் வழங்கிய பதில் நாளை என்னை வந்து சந்தியும் நாம் அதுபற்றி விபரமாகக் கதைப்போமென கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

மறுநாள் அவர்கூறிய நேரத்திற்கு அவரின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து போக்குவரத்திற்காக பயன்படுத்தப்படும் Ferry யினை குத்தகைக்கு எடுப்பதானால் எவ்வளவு பணம் செலவாகும் என்பது தொடர்பில் அவர் என்னிடம் விசாரித்தார். இதுவிடயம் இடம்பெற்றது 1964 ம் ஆண்டு அன்றைய நிலையில் 1500 ரூபாய்வரை தேவை ஏற்படுமென நான் தெரிவித்தேன். என்ன ஆயிரத்தி ஐந்நூறு ரூபாய் என நீங்கள் அங்கலாய்க்கலாம். அன்றைய காலகட்டத்தில் நெல் ஒரு மூடை 20 ரூபாய் மட்டுமே இன்று நெல் ஒருமூடை 2500 ரூபாய் முதல் 3000 ரூபாய்வரை விலைபோகின்றது. அன்று ஒரு பணிஸ் 10 சதம் இன்று ஒரு பணிஸ் 22 ரூபாய் இவ்வாறு இன்றைய பொருளாதாரத்தினையும் அன்றைய பொருளாதாரத்தினையும் ஒப்பிடலாம்.

எது எவ்வாறாயினும் இப்பிரச்சினையில் அவரது ஆர்வம் மிகுதியாகவே காணப்பட்டது. ஆதலால் அதற்கான பணத்தினை தான் தருவதாகவும் ஒரு வருடகாலப்பகுதிக்குள் பணத்தினைத் திருப்பித்தருவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்னும் நிபந்தனையை அவர் முன்வைத்தார். நானும் அதுவிடயத்தில் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென ஏற்கனவே தீர்மானித்திருந்த நிலையில் பழம் நழுவி பாலில் விழுந்த கதையாக எனது லட்சியத்தினையும் நிறைவேற்றுவதற்கான வாய்ப்பினையும் நான் பெற்றுக்கொண்டேன்.

மூன்று மாதகால இடைவெளியில் மேற்படி பாதையின் போக்குவரத்தினை (Ferry Service) குத்தகைக்கு விடுவதற்கான விளம்பரம் திருகோணமலை கச்சேரி நிர்வாகத்தினரால் வெளியிடப்பட்டது. சந்தர்ப்பத்தினை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் ஒரு வாரகால எல்லைக்குள் கச்சேரியில் பணியாற்றும் முக்கியமான ஒருவரின் ஆதரவினை பெற்று மேற்படி குத்தகையில் நான் வெற்றிபெறுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். அன்றைய நிலையில் 10 ரூபாவினை கையூட்டலாக வழங்கினால் மிகப்பெரிய விடயங்களையே சாதித்துவிடக்கூடிய வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. இந்நிலையில் எனக்கு உதவுவதாக அவர் வாக்குறுதியளித்தார்.

வழமைபோல ஜனவரி மாதம் 5ந் திகதி குத்தகை பெறுபவர்கள் தங்களது கேள்விப் பத்திரங்களை கச்சேரியில் சமர்ப்பித்தால் அன்றைய தினமே பிற்பகல் 2.00 மணிக்கு முடிவுகள் அறிவிக்கப்படும். அதற்கமைய எனது கேள்விப் பத்திரத்தில் 1300 ரூபாவாகவும் எனது போட்டியாளரான பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவரின் கேள்விப் பத்திரத்தில் 1175 ரூபாவும் குறிப்பிட்டிருந்த நிலையில் குத்தகைபெறும் தகைமை எனக்கு கிடைத்தது.

அளப்பரிய சந்தோசத்துடன் வீட்டிற்கு நான் வந்து விடயத்தினை தெரிவித்தபோது பலருக்கும் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அச்சந்தேகம் நான் பொய்கூறுவதாக அல்ல குத்தகை கிடைத்தால்கூட அவர்களிடமிருந்து பாதையினை பொறுப்பேற்பது இலகுவான காரியமாக அமையாது என எனது கிராமத்தவர்களில் ஒரு சாரார் கருதினர். எதற்கும் அஞ்சாதநிலையில் மறுநாளே குத்தகைக்கான பணத்தினை 1300 ரூபாவினை கச்சேரியில் செலுத்திவிட்டு அரசாங்க அதிபரிடமிருந்து அனுமதியினையும் பெற்றுக் கொண்டு வந்தேன்.

நான்கு நாட்களில் அதாவது 10.01.1964 என்னிடம் பாதை ஒப்படைக்க வேண்டும். அக்காலப்பகுதியில் என்னிடமும் சில நண்பர்கள் ஏதனையும் எதிர்கொள்ளும் தைரியமிக்கவர்களாக இணைந்திருந்தனர். அதனால் 10 ந் திகதி எவ்வித பிரச்சினைகளும் இன்றி நாம் பாதையினைப் பொறுப்பேற்றோம். இதுவிடயம் கிளிவெட்டி மக்கள் மத்தியில் என்மீதான நம்பிக்கையை மேலும் வலுவடையச் செய்தது.

பின்னர் தொடர்ந்து மூன்று வருடங்களாக எனது பார்வையின் கீழ் பாதையின் குத்தகை பெறப்பட்டது. ஏற்கனவே நான் தெரிவித்ததுபோல் அக்காலப்பகுதியில் நான் வாசிகசாலையினையே எனது இருப்பிடமாக தெரிவுசெய்திருந்தேன். வாசிகசாலை எமது கிராமத்திலமைந்துள்ள மாரியம்மன் கோவில் வளவினுள் அமைந்திருந்தது. அக்காலப்பகுதியில் ஆலய நிர்வாகத்தில் பொறுப்பாக இருந்தவர்கள் ஆலயத்தின் நலன்கருதியதான அபிவிருத்திப் பணிகள் எதனையும் முன்னெடுக்காத நிலை காணப்பட்டது. எனவே ஆலய நிர்வாகத்தில் நானும் இணைந்துகொண்டு பல முன்னேற்றகரமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன். உதாரணமாக எமது கிராமத்தவர்கள் பலரிடம் பசுமாடுகள் இருந்தன. அவர்கள் தத்தமது மாடுகளை ஒழுங்காக டிராமரிக்காது அவை கட்டாக்கூலி மூடுகளாக இரவு வேளைகளில் ஆலய வளவினுள் நுழைந்து மழை காலத்தில் கோவில் மண்டபத்தினுள்ளே தங்குவது பாரிய பிரச்சினையாக இருந்தது.

காரணம் ஆலயம் அமைந்துள்ள இடத்தின் கிழக்கு பகுதியும், தெற்குப்பகுதியும் முறையே மூதூர் - மட்டுநகர் வீதியும், கிளிவெட்டிக் கிராமத்தினுள் செல்லும் வீதியும் அமைந்திருந்தன. ஏனைய இருபுறமும் வடக்குப்பக்கமாக குடியிருப்புக் காணியும், மேற்குப்புறமாக கிளிவெட்டி பாடசாலைக்குரிய காணிகளும் அமைந்திருந்தமையால் அப்பகுதிகளுக்கு வேலி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஏனைய இரு பக்கங்களில் ஒழுங்கான பாதுகாப்பு வேலி அமைக்காமையே அதற்கான காரணமாக அமைந்திருந்தது. இந்நிலையில் ஆலய நிர்வாகத்தில் பங்குகொண்ட நான் முதல் நடவடிக்கையாக ஆலய மண்டபத்தினுள் மாடுகள் நுழையமுடியாதவாறு நெற்போன்ற சற்றுப் பலமான கம்பிகளை மரச்சட்டங்களுடன் இணைத்து கேற்போன்று பாதுகாப்பான வலையமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்கினேன். பின்னர் ஆலய வளவிற்கான சுற்றுமதில் கட்டும் பணியினையும் எனது சொந்த நிதியிலிருந்து முன்னெடுத்தேன். இருந்தும் முழுமையான பணியினையும் நிறைவேற்றுவதற்கான நிதி வசதி என்னிடம் போதிய அளவு இல்லாதிருந்தமையால் என்னுடன் இணைந்து எனது உறவினரும் படிக்காத மேதை என நான் அழைப்பவருமான எனது அண்ணன் முறையான திரு மாணிக்கவாசகம் அவர்களும் பங்களிப்புச் செய்ததன்மூலம் ஆலயத்தின் சுற்றுப்புற பாதுகாப்பினை நாம் இருவரும் இணைந்து பூரணமாக நிறைவேற்றியதுடன் ஆலயத்திற்குச் செல்லும் பாதையில் பலமான இரும்புக்

கம்பிகளாலான கேற் ஒன்றும் அமைத்தேன். அதனால் அப்பிரச்சினைக்கு நிரந்தர தீர்வு காணப்பட்டது.

1.4 எனது மூத்த சகோதரர் திரு. பாக்கியதுரை அவர்களின் திருமணம். (1962)

ஹத்தரலியத்த என்னும் சிங்கள மக்கள் வாழும் பிரதேசத்தில் வைத்தியராக பணியாற்றிய எனது மூத்த சகோதரர் திரு. பாக்கியதுரை அவர்கள் அங்கு ஐந்து வருடகாலம் பணியாற்றிய பின்னர் ஹந்துண என்னுமிடத்திற்கு மாற்றலாகினார். அங்கு அவர் பணியாற்றும்போதே அவருக்கான திருமணம் 1962 ம் ஆண்டு இடம்பெற்றது. அங்கு அவர் மாற்றலாகிச் சென்றதும் அவரின் ஓய்வுநேரத்தில் நோயாளர்களுக்குப் பணியாற்றுவது சற்று அதிகரித்தது. இதனடிப்படையில் மாத வருமானமும் உயர்வுபெற்றது. இவ்வாறு மாத வருமானம் உயர்வு பெற்றதனைத் தொடர்ந்து ஏற்கனவே சகோதரர்களின் கல்விச் செலவிற்காக வயல்காணியின் உறுதியினை நம்பிக்கைக்காக கொடுத்துவிட்ட மன்னார் முருங்கனைச் சேர்ந்த ஆசிரியரிடம் பெற்ற பணத்தினை திரும்பிச் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்பு ஏற்பட்டதற்கமைய காணி மீட்கப்பட்டது. 1963ம் ஆண்டு காணியினை நாம் மீட்டபோது எமக்கு வழங்கிய ரூபா 6000 ஆறாயிரத்தினை மட்டுமே பெற்ற அவர்

எமது உறுதியினை ஒப்படைத்தார். நாம் எவ்வளவோ தெண்டித்து 1000 ஞாபவினை மேலதிகமாக கொடுத்தபோதும் அதனைப் பெறுவதற்கு அவர் மறுத்துவிட்டார். நாம் கொடுத்த மேலதிகப் பணத்தினை எம்மிடம் ஒப்படைத்துவிட்ட அவர் கூறிய வார்த்தை நான் உங்களிடம் மேலதிகமாக பணம் வாங்குபவனாக இருந்திருந்தால் அன்று காணிக் குரிய உறுதியினை எழுதிவிட்டே பணம் தந்திருப்பேன். ஆனால் நான் வழங்கிய பணம் உங்களீது கொண்டுள்ள நம்பிக்கையும், நட்புமே தவிர இது ஒரு வியாபாரமல்ல எனக்கூறியதன் நிமிர்த்தம் அவரின் பெருந்தன்மை எம்மை ஆச்சரியப்பட வைத்தது.

மேற்படி காணியினை எனது மூத்த சகோதரர் எனக்கே திருப்பி வழங்கியிருக்க வேண்டும் காரணம் அவர் உயர்வான கல்வியினைப் பெற்று அன்று வழமான வாழ்க்கையினை தமதாக்கிக் கொண்டிருந்தார். அவரின் உயர்விற்காக நான் பல தியாகங்களை மேற்கொண்டதுடன் எனக்கென ஒரு துண்டுக் காணியும் சொந்தமாக இல்லாதநிலையில் அன்று இருந்தேன். இருந்தும் அவ்விடயம் பற்றி நான் வேதனையடையவில்லை. காரணம் அன்றும், இன்றும் கூட எனது முதலீடு தன்னம்பிக்கையும், விடாமுயற்சியுமே தவிர பொருள் சேமிப்பு அல்ல!

இந்நிலையில் நான் அடிக்கடி மூத்த அண்ணர் பணிபுரியும் இடத்திற்கு செல்வது வழமையாகியது. பிரதான காரணம் அவர் வைத்தியசாலையில் பணியாற்றும்போது வேலை நேரம் முடிவுற்றதும் பிரத்தியேகமாக வரும் நோயாளிகளை கவனித்து மருந்து கொடுப்பதும் வழமையாகும். எனவே அவருக்குத் தேவையான மருந்துப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்வதற்காக மாதமொருமுறை சிலவேளைகளில் இரண்டு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை நான் அண்ணரின் இடத்திலிருந்து கொழும்பிற்குச் சென்று மருந்துப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்து வருவது வழமையாகும்.

**1.5 எனது சகோதரர் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் திருமணம்
(05.06.1964)**

திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் கொழும்பு ரத்மலானையிலுள்ள நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தின் தலைமைக் காரியாலயத்தில் பணிபுரியும்போது அவரின் திருமணத்திற்கான பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பித்தன. ஏற்கனவே எமது கிராமத்தில் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்து பின்னர் அவர்களின் சொந்த இடமான திருகோணமலைக்கு மாற்றலாகி அங்கு வசித்தவர்களும், எமது தந்தையாருக்கு அறிமுகமானவர்களுமான ஆசிரியர் குடும்பத்தினரான திரு. திருமதி சுப்பிரமணியம் தம்பதியர்களின் மகளுக்கும், எனது சகோதரருக்குமான திருமணப் பேச்சுக்கள் இடம்பெற்று அதற்கமைய 1964ம் ஆண்டு அவரின் திருமணம் இடம்பெற்றது.

திருமணம் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியில் அவர் ரத்மலானையிலேயே பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். அதனால் கொழும்பின் புறநகர் பகுதியான (Mount Lavinia) என்னுமிடத்தில் வீடொன்றினை வாடகைக்கு எடுத்து

அங்கு குடும்பத்தாருடன் குடிபுகுந்தார். பின்னர் 1965 ம் ஆண்டு திருகோணமலை மாவட்டத்திலமைந்துள்ள (இன்றைய சேருவில் தொகுதி) சோமபுரத்திலமைந்துள்ள நீர்பாசனத் திணைக்களத்தின் கிளைக்காரி யாலயத்திற்கு மாற்றலாகி அங்கு அவருக்கு வழங்கப்பட்ட அரச உத்தியோகஸ்தர்களுக்கான பணிமனைக்கு குடும்பத்தாருடன் அவர் குடிபுகுந்தார்.

1.6 எனது எதிர்கால மாமனாருக்கு எதிராக நான் மேற்கொண்ட அரசியல் போராட்டம்.

எமது கிராமத்தினதும், மக்களினதும் நலனில் அதிக அக்கறையுடன் நான் செயற்பட்டமையினால் கிராமமக்களில் பெரும்பாலானவர்களின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றவனாக காலப்போக்கில் நான் மதிக்கப்பட்டேன். நான் ஏற்கனவே தெரிவித்தபடி எமது கிராமத்தில் வாழ்ந்த சில தெருச்சண்டியர்களின் கொட்டத்தினை அடக்குவதற்கு நான் சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலைக்கும் ஆளாக்கப்பட்டேன். மேற்படி தெருச்சண்டியர்களுக்கு அன்றைய நிலையில் பக்கபலமாக இருந்தவர் எனக்கு எதிர்காலத்தில் மாமனாராக வரப்போகும் திரு. வினாயகமூர்த்தி அவர்களே! அவர் மிகவும் பண்பான சமூக சேவையாளன் ஆனால் அவர் குடும்பத்தில் ஒரேயொரு மகனாகப் பிறந்திருந்தார். அதனால் அவரின் வாழ்க்கையில் தனிமை என்னும் கொடுமை குடிகொண்டிருந்தது. மேற்படி தெருச்சண்டியர்கள் அவரின் நெருங்கிய மைத்துனர்களாக இருந்தமையால். திரு. வினாயகமூர்த்தி அவர்களுக்கு ஏனைய சகோதரர்கள் இல்லாத நிலையில் மைத்துனர்களின் கூட்டு தவிர்க்கமுடியாததாக இருந்தது.

இந்நிலைமையினை தமக்கு சாதகமாக்கிய சண்டியர்கள் தமது சண்டித் தனத்தினை அப்பாவிகள் மீதும், பெண்கள் மீதும் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர். இதற்கான தீர்வு கடந்த 15 வருடங்களாக கிராமசபைத் தலைவராக (Village Council Chairman) பணிபுரிந்த அவரை (இன்று பிரதேச சபை என அழைக்கப்படுவது) அப்பதவியிலிருந்து அகற்றுவதன் மூலம் சண்டியர்களின் கொட்டத்தினை அடக்கமுடியும். என நான் கருதியதற்கமைய அதற்கான நடவடிக்கையினை 1964ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற கிராமசபைத் தேர்தலில் நடைமுறைப் படுத்துவதற்கான முன்நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித்தேன். அதற்கமைய வெட்டவெளிச்சம் என்னும் பெயரில் கையெழுத்துப் பத்திரிகை ஒன்றினை ஆரம்பித்ததுடன், கிராமசபைக்கான தேர்தல் பிரச்சாரங்கள் இடம்பெற்றபோது அவருக்கு எதிரான பிரச்சாரங்களை நாங்கள் முடுக்கிவிட்டோம். இது விடயத்தில் எனது மைத்துனர் முறையான ஒருவரும் என்னுடன் இணைந்து கிராம சபைக்கான வேட்பாளர்களை

தெரிவுசெய்வதற்கான தேர்தல் இடம்பெற்றபோது கிராமசபைக்கு உட்பட்ட கிராமங்களுக்குச் சென்று பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டோம். அத்துடன் அடுத்து நியமிக்கப்பட வேண்டிய கிராம சபைத் தலைவருடனும் நெருக்கமாக இணைந்து செயற்பட்டதன் அடிப்படையில் எனது மாமனாரைத் தோற்கடிக்கச் செய்து மல்லிகைத்தீவு என்னும் கிராமத்தினைச் சேர்ந்த திரு. சுப்பிரமணியம் என்பவரை கிராம சபையின் தலைவராக்கினோம். இதன்மூலம் எனது இலக்கு நிறைவேறியது.

1.7 முதன் முதலாக அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பங்கு கொள்கின்றேன். (1965)

மூதூர் இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதியாக இருந்தபோது 22.03.1965 ந்திகதியன்று இடம்பெற்ற பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் எமது தொகுதியில் மும்முனைப் போட்டி இடம்பெற்றது. எம்.ச.எச். முகம்மதலி அவர்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் வேட்பாளராகவும், ஏ.எல். அப்துல் மஜீத் அவர்கள் ஸ்ரீ.ல.சு கட்சியின் வேட்பாளராகவும், எச்.உ.எல். லீலாரத்ன என்பவர் ஐ.தே கட்சியின் வேட்பாளராகவும் களமிறங்கினர். அதேவேளை 20.07.1960 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் மூதூர் தொகுதியில் திருமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் அங்கு வசிப்பவருமான திரு. ரீ. ஏகாம்பரம் அவர்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் சார்பில் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டு ஜனாப். அப்துல் மஜீத் அவர்களைவிட 57 மேலதிக வாக்க்குளைப்பெற்ற நிலையிலேயே வெற்றி பெற்றார். அத்தேர்தலில் எம்.ச.எச். முகம்மதலி அவர்களும் போட்டியிட்டபோதும் அவர் ஐ.தே. கட்சியின் வேட்பாளராகவே களமிறங்கியிருந்தார்.

குறிப்பு - 1960 ம் ஆண்டு இரு தேர்தல்கள் இடம்பெற்றன 19.03.1960 மற்றும் 20.07.1960 முதலாவது தேர்தலில் ஆட்சியமைத்த ஐ.தே.கட்சியினர் சிம்மாசப் பிசங்கத்தினைத் தொடர்ந்து பெரும்பான்மையை நிரூபிப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்பட்ட வாக்கெடுப்பில் தமக்கான பெரும்பான்மையினை நிரூபிக்க முடியாது போனமையால் அரசு கலைக்கப்பட்டு பின்னைய தேர்தல் இடம்பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அப்போது மூதூர் தொகுதி இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதியாக இருந்தமையும் முக்கியமானதாகும். அத்துடன் மேற்படி தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற த.அ.கட்சியின் உறுப்பினரான திரு. ஏகாம்பரம்

அவர்கள் 22.03.1961ல் காலமானதைத் தொடர்ந்து மூதூர் தொகுதிக்கான இடைத்தேர்தல் 28.06.1962ல் இடம்பெற்றது. அத்தேர்தலில் மீண்டும் ஜனாப். எம்.ஈ.எச் முகமதலி அவர்கள் த.அ.கட்சியின் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டார். அதற்கமைய 14.215 வாக்குகளைப் பெற்ற அவர் மீண்டும் த.அ.கட்சியின் பிரதிநிதியாக தெரிவானார். இத்தேர்தலில் வவுனியாவின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பதவிவகித்த திரு. சி. சுந்தரலிங்கம் அவர்களும் களமிறங்கியபோதும் 423 வாக்குகளை மட்டும் பெற்ற நிலையில் படுதோல்வியினைத் தழுவினமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நிலையில் தமிழரசுக் கட்சியின் வேட்பாளராக களமிறங்கிய 22.03.1965 தேர்தலில் எம்.ஈ.எச். முகம்மதலி அவர்களை வெற்றி பெறச்செய்வதற்காக நான் எனது நண்பர்கள் சிலரையும் இணைத்துக்கொண்டு எமது பிரதேசத்தில் கடுமையாக பணியாற்றினோம். அத்தேர்தல் காலகட்டத்தில் எனது மூத்த சகோதரர்களில் ஒருவரான திரு. தங்கத்தரை அவர்கள் சோம்புரவில் அமைந்துள்ள நீர்ப்பாசன திணைக்கள காரியாலயத்தில் பிரதம லிகிதராக பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். கிளிவெட்டியில் அமைக்கப்பட்ட வாக்குச் சாவடியின் தேர்தல் பொறுப்பாளராக அவரே தேர்தல் திணைக்களத்தினால் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டிருந்தார்.

ஆதலால் வாக்காளர்களை உள்ளே அழைத்துச்செல்வது எமக்கு வாய்ப்பாக அமையவில்லை. இருந்தும் ஒவ்வொரு வீடு, வீடாகச்சென்று எமது கிராமத்திலும் அண்டைய கிராமங்களிலுமுள்ள வாக்காளர்கள் அனைவரையும் வாக்குச்சாவடிக்கு அழைத்துவந்து வாக்களிக்க வைத்தோம். அதன்பயனாக ஜனாப் எம்.ஈ.எச். முகம்மதலி அவர்களை ஏ.எல் அப்துல் மஜீத் அவர்களைவிட 3511 மேலதிக வாக்குகளால் வெற்றியீட்டச் செய்தோம். இதுவிடயம் தேர்தலில் வாக்காளர்களை பயன்படுத்துவதற்கான அனுபவத்தினை எனக்கு வழங்கியது.

நாங்கள் எவ்வாறு கஷ்டப்பட்டு பணியாற்றினாலும் அன்றைய நிலையில் தேர்தலில் வெற்றிபெறுபவர்கள் நாங்கள் வாழுகின்ற பிரதேசங்களுக்கு மட்டுமே சேவை புரிபவர்களாக இருந்தனர். அந்தவகையில் எம்.ஈ.எச். முகம்மதலி என்பவர் கிண்ணியாவை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரென்பதால் அவரின் இனத்தவருக்கும், தாம் வாழும் பிரதேசத்திற்குமே அவரது பணி முன்னெடுக்கப்பட்டது.

1947ம் ஆண்டுமுதல் 1970 ம் ஆண்டுவரை எமது மூதூர் தொகுதி வாழ் தமிழ் மக்கள் தத்தமது வாக்குகளை வழங்குவதற்கு மட்டுமே அரசியல் வாதிகளால் பயன்படுத்தப்பட்டனர். அபிவிருத்திப்பணிகளைப் பொறுத்தவரை அது எமக்கு பூச்சியமே!

1.8 இந்த அவலநிலைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கவேண்டும் அதனை மேற்கொள்வதற்குக்கூட எமது குடும்பத்தவரே துணிந்து செயற்பட முன்வந்தனர்.

ஐந்து வருடகாலம் விரைவாக ஓடிய நிலையில் 1970ம் ஆண்டு மீண்டுமொரு பொதுத் தேர்தல் இடம்பெறுவதற்கான நடவடிக்கைகள் ஆரம்பமானபோது. இம்முறை வெளியிடங்களிலிருந்து எவரையும் தமிழர் தரப்பில் இறக்குமதி செய்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை எனவும் தமிழர்கள் அல்லாத ஏனைய இனத்தவர்களை தமிழரசுக் கட்சியின் வேட்பாளராக மூதூர் தொகுதியில் நிறுத்துவதற்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதில்லை என்னும்

முடிவினை நாங்களும் எனது மாமனாரான திரு. விநாயகமூர்த்தி அவர்களும் தமிழரசுக் கட்சியின் மூதூர் தொகுதிக்கு பொறுப்பாக செயலாற்றிய திரு. அருளப்ப றோச் டி வாஸ் ஐயா அவர்களும் தீர்மானித்ததற்கமைய தமிழரசுக் கட்சியின் தலைமைப்பீடத்துடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி எமக்கான பிரதிநிதியை தெரிவுசெய்வதற்கு மூதூரைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட ஒரு தமிழ் மகனையே வேட்பாளராக நிறுத்த வேண்டுமென்னும் கோரிக்கையினை வலியுறுத்தினோம்.

எமது கோரிக்கை தொடர்பில் கேள்வியுற்ற மேலும் சில தமிழர்கள் தாமும் வேட்பாளராக நிற்பதற்கான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தனர். அதற்கமைய திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் அன்றைய நண்பரும், மைத்துனருமான

உப தபாலதிபர் திரு. சுந்தரலிங்கம் அவர்களின் வீட்டிற்கு ஏனைய வேட்பாளர்களில் ஒருவராக போட்டியிட முற்பட்ட டொக்டர் நல்லலிங்கம் என்பவரும் அவரின் ஆதரவாளர்கள் மூவரும் வருகைதந்து எனது சகோதரரை போட்டியிடவேண்டாமெனவும் அதனை தமக்கு விட்டுத் தருமாறும் கோரிக்கை விடுத்தனர். அவர்களின் கோரிக்கைக்கு எனது சகோதரர் இணங்கவில்லை. திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் கொழும்பு ரத்மலாணையில் பணிபுரியும்போது தந்தை செல்வாவுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளை பேணிவந்திருந்தார். இந்நிலையில் மூதூரில் தமிழரசுக் கட்சியின் சார்பில் வேட்பாளராக நிற்பதற்கு மேலும் இருவர் தமது ஆதரவாளர்களின் மூலம் கட்சியின் தலைமைப்பீடத்துடன் தொடர்புகொண்டு தமது விருப்பத்தினையும் வெளிக்காட்டியிருந்தனர். எனினும் மூதூர் தொகுயில் தமிழரசுக் கட்சியின் நெருங்கிய ஆதரவாளர்களாக செயற்பட்டவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் திரு தங்கத்துரை அவர்களையே நியமிக்கவேண்டுமென மேலிடத்திற்கு தெரிவித்தனர்.

அதற்கமைய மூதூர் தொகுதியின் வேட்பாளராக தங்கத்துரை அவர்களை மேலிடம் சிபார்சு செய்தது. மேலிடத்தின் சிபார்சு கிடைக்கப் பெற்றதும் அண்ணர் தமது பதவியிலிருந்து (பிரதம லிகிதர்) இராஜினாமாச் செய்தார். அப்போதைய நிலையிலும் எம்மிடம் போதிய பொருளாதார வசதி இருக்கவில்லை. இருந்தும் அதற்கான நிதி அவசியமானதாக இருந்தமையால் வங்கிகளின் மூலம் கடனைப்பெற்றே தேர்தலுக்கான செலவினைச் சமாளித்தோம்.

1965 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலின்போது வாக்காளர்களை எவ்வாறு அணுகுவது, அவர்களை எவ்வாறு வாக்குச் சாவடிகளுக்கு அழைத்து வருவது போன்ற விடயங்களை ஓரளவு கற்றறிந்திருந்தமையால் எனது சொந்த சகோதரனின் வெற்றிக்காக செயற்படுவது எனக்கு சற்று இலகுவாகவே இருந்தது. இந்நிலையில் ஏற்கனவே மாற்று இனத்தவர்களுக்கு வாக்களித்து தமது வாக்குப் பலத்திற்கு ஏற்றவாறான பலாபலன்கள் எதனையும் பெறமுடியாதிருந்த மூதூர் தொகுதி மக்களின் மனங்களிலும் புதிய ஓர் சிந்தனை இத்தேர்தலில் மிளிர் ஆரம்பித்தது. அதிலும் இற்றைக்கு முந்திய தேர்தல்களில் வேட்பாளர்களாக நிறுத்தப்பட்டவர்கள் உதாரணமாக ஜனாப். எம்.ஈ.எச். முகம்மதலியாக இருந்தாலென்ன, திரு. ஏகாம்பரம் அவர்களாக இருந்தாலென்ன இவர்கள் இருவருமே பிரபுத்துவ குடும்பத்தில் பிறந்து,

வளர்ந்த ஏழைகளின் வாழ்க்கை முறையினை அனுபவித்திராதவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அதற்கு மாறாக ஒரு பணவசதியற்ற விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்த ஒருவரும், தமது தொகுதியிலேயே வாழ்வருமான ஒரு தமிழ் மகனை தெரிவு செய்வதற்கான சந்தர்ப்பத்தினை உரியமுறையில் பயன்படுத்துவதற்கு தொகுதி மக்கள் ஆர்வம் காட்டினர்.

அதனடிப்படையில் தேர்தல் வாக்களிப்புத் தினத்தன்று 27.05.1970 முடிந்தவரை சகல தமிழ் மக்களும் வாக்களிப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் அனைத்து கிராமங்களிலுமுள்ள இளைஞர்களின் ஒத்தாசையுடன் மிகவும் திட்டமிட்ட முறையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அதற்கமைய எமது பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள பின்தங்கிய கிராமப்புறங்களில் வாழும் வாக்காளர்களை உரிய நேரத்திற்கு வாக்குச்சாவுகளுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக வளர்ச்சி யடைந்த கிராமத்தில் வாழும் இளைஞர்கள் குழு முதல்நாளே அப்பகு திகளுக்கு அனுப்பப்பட்டு வாக்காளர்கள் அனைவரும் உரிய நேரத்திற்கு வாக்களிப்பதற்கான நடைமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

எமது மிகுந்த திட்டமிட்ட செயற்பாடுகளின்மூலம் 44,176 வாக்காளர்களை உள்ளடக்கிய தொகுதியில் (அப்போது மூதூர் தொகுதி இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதியாக இருந்தமையால்) ஒவ்வொருவருக்கும் இரு வாக்குகள் இருந்தன இந்நிலையில் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் பின்வருமாறு அமைந்தது.

1.	ஜனாப். ஏ.எல் அப்துல் மஜீத்	- 22,727 வாக்குகள்
2.	திரு. ஏ. தங்கத்துரை	- 19,787 வாக்குகள்
3.	திரு. எச்.உ.எல். லீலாரத்ன	- 18,698 வாக்குகள்
4.	ஜனாப். எம்.ச.எச். முகம்மதலி	- 15,018 வாக்குகள்

மேற்படி வேட்பாளர்களில் ஏ.எல். அப்துல் மஜீத் அவர்கள் 1960, 1965 ஆண்டுகளில் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும், எம்.ச.எச். முகம்மதலி அவர்கள் 1956, 1962, 1965 ஆகிய ஆண்டுகளில் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் எம்.டி.எச். லீலாரத்ன அவர்கள் 1960, 1965 ஆகிய ஆண்டுகளில் போட்டியிட்டு தோல்வியுற்றவர் என்பதும் முக்கியமானதாகும். ஆனால் முதலாவது தடவையிலேயே ஏற்கனவே இரு தடவைகள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பதவிவகித்த முகம்மதலி அவர்களைத் தோற்கடித்து பதவியினை

தமதாக்கிக்கொண்ட பெருமையினையும் திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார்.

தேர்தலில் வெற்றிபெற்ற ஜனாப். ஏ.எல். அப்துல் மஜீத் அவர்களுக்கு (ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி) அரசாங்கக்கட்சியில் அமைச்சுப் பதவி (தபால், தந்தி தொடர்புகள்) உதவி அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். ஜனாப். ஏ.எல் அப்துல் மஜீத் அவர்களுடன் பலமான போட்டிக்கு மத்தியிலேயே தமது தொகுதி மக்கள் எதிர்பார்த்திருந்த தேவைகளை நிறைவேற்றவேண்டிய கடமைப்பாடு தங்கத்துரைக்கு ஏற்பட்டது.

அத்தேர்தலிலே (1970) தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ் காங்கிரஸ் ஆகிய கட்சிகளின் வேட்பாளர்களாக வடமாகாணத்தில் களமிறங்கி வெற்றியீட்டிய முறையே திரு சி.எக்ஸ் மாட்டின், திரு ஏ. தியாகராசா, திரு. சி. அருளம்பலம் போன்றவர்கள் தெரிவாகி இரண்டுமாத கால இடைவெளியில் அரசாங்கத்துடன் இணைந்தனர். அதேபோன்று மட்டக்களப்பு தொகுதியில் சுயேச்சை வேட்பாளராக களமிறங்கிய திரு. ராஜன் செல்வநாயகம் மற்றும் பட்டினப்படித் தொகுதியில் ஐ.தே.கட்சியின் வேட்பாளராக களமிறங்கி வெற்றிபெற்ற திரு. எஸ். தம்பிராசா அவர்களும் அரசாங்கத்தில் இணைந்தனர். மேற்படி பிரதிநிதிகள் எவருக்கும் தத்தமது மக்களுக்கு பணியாற்றுவதற்கு தடையான ஆளுங்கட்சி உறுப்பினர்கள் எவரும் அவர்களின் தொகுதிகளிலிருந்து தெரிவாகாத நிலையிலேயே அவர்கள் அனைவரும் கட்சி மாறினர். ஆனால் கட்சிமாறும் எண்ணம் ஒருபோதும் தங்கத்துரை அவர்களிடம் இருக்கவில்லை.

இந்நிலையில் அரசாங்கத்தின் அமைச்சராக இருந்த ஜனாப். ஏ.எல் அப்துல் மஜீத் அவர்களுக்கும் திரு. தங்கத்துரை அவர்களுக்கும் முதலாவது போட்டிப்பரிட்சை ஆரம்பமாகின்றது. அரசாங்கம் பதவியேற்று (ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி) முதன்முதலாக வழங்கப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கான நியமனத்தின்போது திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் (27) ஆசிரிய நியமனங்களுக்கான பெயர் விபரங்கள் அனைத்தையும் கல்வியமைச்சில் கையளித்ததற்கமைய அதற்கான அனுமதி அன்றைய கல்வியமைச்சராகவிருந்த அல்ஹாஜ் பதியுதீன் மஹ்முத் அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. இதுவிடயத்தினை அறிந்த ஜனாப். அப்துல் மஜீத் அவர்கள் அமைச்சரிடம்சென்று அந்நியமனங்களை இரத்துச் செய்யுமாறு வலியுறுத்தியதற்கமைய இரு அமைச்சர்களும் ஒரே கட்சியினைச்

சார்ந்தவர்களென்னும் அடிப்படையில் அந்நியமனங்கள் அனைத்தும் இரத்துச் செய்யப்பட்டன. இதுவிடயம் கல்வியமைச்சில் பணியாற்றிய ஒருவரால் அண்ணருக்கு தெரியப்படுத்தப்பட்டது.

முதலாவது முயற்சியே பலப்பீட்சையாக அமைந்த நிலையில் அதனை வெல்லமுடியுமென்னும் நம்பிக்கையுடன் மறுநாளே கல்வியமைச்சுக்குச் சென்ற திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் அமைச்சரிடம் எதனையும் தெரிவிக்காதநிலையில் அன்றைய உதவி அமைச்சராகவிருந்த திரு. பிரேமதாச உடகம அவர்களிடம்சென்று நிலைமைகளை விளக்கியதுடன் தமது தொகுதி மக்களின் நிலை தொடர்பாகவும் விளக்கமாக விபரித்தார்.

நிலைமையினை விளங்கிக் கொண்ட துணையமைச்சர் லிகிதரை உடனடியாகவே அழைத்து சம்பந்தப்பட்ட பெயர்ப்பட்டியலை தம்மிடம் எடுத்துவருமாறு பணிப்புரை விடுத்தாராம். பட்டியல் துணையமைச்சரின் கைகளில் கிடைக்கப்பெற்ற உடனேயே பட்டியலுக்கான அனுமதியினை வழங்கிய அமைச்சர் மறுநாளே கடிதத்தினை சம்பந்தப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கும், கல்விக் கந்தோருக்கும் அனுப்புமாறு கட்டளையிட்டதற்கமைய துணை அமைச்சரான அப்துல் மஜீத் அவர்களின் நியமனம் அவரது ஆதரவாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு மூன்று நாட்களின் பின்னர் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் பட்டயலில் இடம்பெற்றோருக்கான நியமனக் கடிதங்கள் வழங்கப்பட்டன.

தங்கத்துரை அவர்களால் வழங்கப்பட்ட நியமனப்பட்டியலை தாம் நிராகரிக்கச் செய்துவிட்டதாக அப்துல் மஜீத் அவர்கள் தமது ஆதரவாளர்களிடம் தெரிவித்த விடயம் மறுநாளே காட்டுத்தீபோல் மூதூர் பிரதேசம் முழுவதும் பரவலாயிற்று. இரு நாட்களின் பின்னர் எமது வீட்டிற்கு அண்ணர் வருகைதந்தபோது ஏராளமான இளைஞர்கள் இதுவிடயம்பற்றி அறிவதற்காக அண்ணரைச் சந்திக்க வருகைதந்திருந்தனர். அப்போதுதான் எமக்கும் இதுவிடயம் தொடர்பான முழுவிபரத்தினையும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பு கிடைத்தது.

மூதூர் தொகுதியின் அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் தொடர்பில் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் பிரதான விடயமாக தொகுதி இளைஞர்களின் கல்விநிலை முன்னிலைப்படுத்துவதே இலக்காக இருந்தது. அதற்கமைய மூதூர்

தொகுதியின் ஒவ்வொரு மூலைமுடுக்குகளிலுமுள்ள அனைத்து பாடசாலைகளுக்கும்மான ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, கட்டிட வசதிகள் போன்றவற்றை முதலில் நிறைவுசெய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். அடுத்து மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கூடுதலாகவிருந்த அனைத்து பாடசாலைகளும் மகாவித்தியாலங்களாக்கப்பட்டன. மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் எழுத்திலில்லாது நிஜத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. மேற்படி அபிவிருத்திப் பணிகளில் கிராமங்களுக்கான வேறுபாடுகள் முற்றாக நிராகரிக்கப்பட்டு தொகுதி வாழ் அனைத்து மக்களும் பயனடையக் கூடியவாறான செயற்பாடு உருவாக்கப்பட்டது.

இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்களை எதிர்க்கட்சியில் உள்ள ஒருவர் எவ்வாறு செயற்படுத்தமுடியுமென பலரும் தமக்குள்ளேயே வினாக்களை விடுக்கலாம். அதற்கான அடிப்படைக்கொள்கை இன்றைய ஏன் அன்றைய அரசியல்வாதிகளின் வார்த்தைகளிலிருந்து வெளியாகும் சிங்கள பேரினவாதம், சிங்கள ஆக்கிரமிப்பு என்னும் வார்த்தைகள் அவரின் உதட்டில் மட்டுமன்றி உள்ளத்திலும் குடிபுகுந்திராத சொற்பிரயோகங்களாகவே அதனை அவர் வெறுத்தார் அதுவே அவரின் ஒவ்வொரு முயற்சிகளுக்குமான வெற்றிப் படிகளின் ஏணியாக அமைந்தது.

ஆசிரியர் நியமனங்களைத் தொடர்ந்து கிளிவெட்டி கிராமத்தின் சுற்றுப்புறக் கிராமங்களான மேன்காமம், கங்குவேலி, மல்லிகைத்தீவு, பாரதிபுரம், ஜின்னாநகர், முன்னம்போடிவெட்டை, பாலத்தடிச்சேனை, பட்டித்திடல், மணல்சேனை, இருதயபுரம் போன்ற தமிழ் மக்கள் வாழும் கிராமங்களை உள்ளடக்கியதான (பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம்) ஒன்றினை அமைத்து அதற்கான தலைமை நிறுவனத்தினை கிளிவெட்டியில் அமைந்ததாக உருவாக்க வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். அந்நடவடிக்கைக்கு முட்டுக்கட்டை போடுவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்ட ஜனாப். ஏ.எல் அப்துல் மஜீத் அவர்கள் அதனையும் தடை செய்து முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த தோப்பூர் கிராமத்திற்கு கொண்டுசெல்வதற்கான முயற்சிகளை முன்னெடுத்தார். அதனையும் வென்றெடுத்த தங்கத்துரை அவர்கள் (கிளிவெட்டி, மல்லிகைத்தீவு) பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கம் என்னும் பெயரில் புதியதோர் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினை உருவாக்கி தலைமை நிறுவனத்தினை கிளிவெட்டியில் செயற்படவைத்தார்.

1.9 திருமண வாழ்க்கையில் எனது பிரவேசம். (1968)

எனது மனைவி ஒரு ரோஜா மலர். ரோஜா மலர்கள் அழகானவை ஆனால் அவற்றைச் சுற்றி முட்கள் இருக்கும். அதேவேளை வாசனையற்ற ரோஜாக்களே அதிகமானவையாகும். ஆனால் இந்த ரோஜா அதுவல்ல முட்களும் இருக்கின்றது ஆனால் வாசனையும் இருக்கின்றது. எனது வாழ்க்கையின் உயர்ச்சிக்கு தன்னாலான பங்களிப்பினை இவர் வழங்கினாரென்றால் அது மிகையாகாது.

திரு. வினாயகமூர்த்தி அவர்களின் மூத்த புதல்வியை எனது மூத்த சகோதரரான திரு. பாக்கியதுரை அவர்கள் திருமணம் செய்திருந்த நிலையிலேயே எனது போராட்டம் ஆரம்பித்தது. இந்நிலையில் தமது தோல்வியைவிட என்னை மருமகனாக உள்வாங்குவதன்மூலம் தமது கடந்தகாலப் பணிகளை இன்னும் தீவிரமாக முன்னெடுப்பதற்கு தமது குடும்பத்திலேயே ஒருவர் இருப்பது நல்லதென அவர் அன்று சிந்தித்திருக்கக் கூடுமென நான் நினைத்தேன். காரணம் அவரின் புதல்வர்கள் எவரும் அவரைப்போன்று மக்கள் நலனில் துளிகூட அக்கறை கொண்டவர்களாகவோ அன்றி பொதுவிடயங்களில் தம்மை ஈடுபடுத்துபவர்களாகவோ எதிர்காலத்தில் உருவாக மாட்டார்களென அவரின் தீர்க்கதரிசனமான சிந்தனை அவருக்கு வெளிக்காட்டியிருக்கலாம்! அவரின் அக்கருத்தும் இன்று யதார்த்தமாகியுள்ளது.

சில குடும்பங்களில் அக்காவையும் தங்கையையும் திருமணம் செய்துள்ளவர்கள் அண்ணன், தம்பியாக இருந்தால் அவர்கள் ஏதோ சந்தர்ப்பவசத்தால் காதலித்து கலியாணம் செய்தவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். ஆனால் எமது திருமணம் அவ்வாறு இடம்பெறாமல் இரு வீட்டாரும் பேசியதன் மூலமே இடம்பெற்றது என்பதும் இங்கு முக்கியமான விடயமாகும். திருமணத்தில் நான் பெண்வீட்டாரிடமிருந்து எவ்வித சீதனத்தினையும் வாங்கவில்லை. அதனை எனது வாரிசுகளின் திருமணத்திலும் நான் உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தேன்.

மேற்படி திருமணப் பேச்சுக்கள் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தவேளை திருமணத்தினை தடுத்து நிறுத்துவதற்காக சிலர் முடிந்தவரையான முயற்சிகளையும் மேற்கொண்டனர். காரணம் நான் திரு. வினாயகமூர்த்தி அவர்களின் மருமகனாக இணைவதால் சிலரின் வாய்ப்பு, வசதிகளுக்கு நான் தடையாக அமைந்துவிடுவேனென்னும் அச்ச உணர்வு அவர்களிடம் இருந்திருக்கலாமென நான் ஊகித்தேன்.

இருந்தும் எமது இருசாராரினதும் பெற்றோர்கள் தீர்மானித்த தினத்தில் எமது திருமணம் இனிதே நடந்தேறியது. நான் திருமணம் செய்தபோது எனது மனைவிக்கு இரு இளைய சகோதரர்களும், இரு இளைய சகோதரிகளும் இருந்தனர். எனது திருமணத்தின் பின்னர் அவர்களின் திருமண விடயங்களாக இருந்தாலென்ன கல்வி தொடர்பான விடயங்களாக இருந்தாலென்ன அவற்றை கவனிப்பதில் எனது ஆலோசனைகளையும் பெறுவதில் எனது மாமனார் அக்கறையுடன் செயற்பட்டார்.

1.10 கைவிடப்பட்ட கட்டிடங்களின் பணிகளைப் பொறுப்பேற்றல்

மூதூர் தொகுதியிலுள்ள பிரதானமான பாடசாலைகள் சிலவற்றிற்கு கூடுதலான நிதி ஒதுக்கப்பட்டு கூடுதலான கட்டிடங்களும் கட்டுவதற்கான பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இந்நிலையில் கிளிவெட்டி மகாவித்திலாயத்திற்கும் 120x20 அடி நீளமும் அகலமும் கொண்ட நான்கு கட்டிடங்களையும், மூன்று ஆசிரியர் தங்கும் விடுதிகளையும் அமைப்பதற்கான நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது. இதுபோன்ற பெரிய அளவிலான பணிகளை குத்தகைக்கு எடுப்பதற்கு எமது கிராமத்தில் வாழ்ந்த வசதிபடைத்தவர்கள் எவரும்

முன்வராதநிலைமில் மூதூரில் (Wine Stores) நடாத்திய யாழ் காரைநகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும் மூதூரில் அரிசி ஆலை ஒன்றினை நடாத்துபவருமான ஆறுமுகம் சகோதரர்கள் அக்கட்டிடங்களில் ஒன்றினை தவிர ஏனையவற்றை நிர்மாணிப்பதற்கான பொறுப்பினை ஏற்று கட்டிட நிர்மானப்பணிகள் தீவிரமாக இடம்பெற்றன. இந்நிலைமில் பாடசாலைக் கட்டிடங்களின் தகுதிக்கு ஏற்றாற்போல் அங்கு பாவிக்கப்பட்ட கூரைகளுக்கான மரங்கள் எதுவும் பயன்படுத்தப்படவில்லை. இதனை நாம் அவதானித்ததற்கமைய கட்டிட மேற்பார்வையாளரின் கவனத்திற்கு இதுவிடயம் தெரிவிக்கப்பட்டதும் அம்மரங்களை அகற்றுமாறு நிர்வாகம் கட்டிட அமைப்பாளர்களுக்கு பணிப்புரை விடுத்தது.

மேற்படி விடயம் கட்டிட மேற்பார்வையாளரின் அனுசரணையுடனேயே இடம்பெற்றதாக பின்னர் நாம் அறியமுடிந்தது. பாவனைக்கு உதவாத மரங்களை பாவித்தவர்கள் அதற்கான நிதியினையும், மேலதிகமாக எண்ணாயிரம் ரூபாவினையும் பெற்றநிலையில் பணியினை இடை நிறுத்திவிட்டார்கள். சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் தொடர்புகொண்டு கட்டிட பணியினை தொடர்ந்து உரிய மரங்களைப் பாவித்து முடித்து ஒப்படைக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கப்பட்டபோதும் அவர்கள் அதனை உதாசீனம் செய்துவிட்டு பணியை நிறுத்திவிட்டார்கள். மேற்படி கட்டிடத்தினை நிர்மாணிப்பதற்கு பொறுப்பேற்றவர்கள் அன்றைய உதவி அமைச்சரான ஜனாப். அப்துல் மஜீத் அவர்களின் கையாட்களாக இருந்தமை அவர்களின் உதாசீனமான நடவடிக்கைக்கு உதவியது.

மேற்படி விடயம் திரு. தங்கத்துரை அவர்களுக்கு மட்டுமன்றி எமது கிராமத்திற்குமே கௌரவ பிரச்சினையாக மாறியது. இவ்வளவு பெருந்தொகையான பணத்தினைக் கல்வியின் முன்னேற்றத்திற்காக ஒதுக்கியும்கூட அதனை நிறைவேற்றுவதற்கு கிராமத்தில் வசிக்க தனவந்தர்கள் எவரும் முன்வராமையே வேதனையான விடயமாக கருதப்பட்டது. ஆனாலும் கட்டிடங்கள் சீரான முறையில் கட்டிமுடிக்கப்படவேண்டுமென அண்ணர் சிலரை அணுகி மேற்கொண்ட முயற்சிகளும் பலனளிக்காத நிலையே காணப்பட்டது.

மாற்று வழி எதுவுமின்றி என்னிடம் இதுவிடயமாக கதைத்த அண்ணர் இதனை நீர்தான் செய்து முடிக்கவேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

கட்டிடத்திற்கான தொகையினைவிட மேலதிக கொடுப்பனவும் வழங்கப்பட்ட நிலையில் நானே அப்பணியினை பொறுப்பேற்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன். இதுவிடயம் எனக்கும்கூட ஓர் கௌரவப் பிரச்சினையாகவே அன்று அமைந்தமையால் அப்பணியினைப் பொறுப்பேற்க நான் தயாரானேன்.

ஆறுமுகம் சகோதரர்கள் கட்டிட நிர்மானப்பணியிலிருந்து ஒதுங்கிக்கொண்ட விடயம் நான்கு கட்டிடங்களில் ஒன்றான மற்றைய கட்டிடத்தினை கட்டிய எமது கிராமத்தினைச் சேர்ந்தவருக்கும் வாய்ப்பாக அமைந்தமையால் அவரும் தமது பணியினை இடைநிறுத்திவிட்டு பின்வாங்கிச் சென்று விட்டார். அதனால் நான்கு கட்டிடங்களையும் ஆசிரியர் தங்கும் விடுதிகளையும் பூர்த்தி செய்யவேண்டிய பாரிய பொறுப்பு எனது தலையில் சுமத்தப்பட்டது. இந்நிலையில் பாவனைக்கு உதவாத மரங்கள் அனைத்தையும் அப்புறப்படுத்தி விட்டு எனது நண்பரொருவரின் உதவியுடன் (அவரும் காரைநகரைப் பிறப்பிடமானவர்) திரு. ராமநாதன் சிவசுப்பிரமணியம் என்பவர் எமது கிராமத்திலுள்ள இலங்கை வங்கிக் கிளையில் பணியாற்றியவரின் உதவியுடன் முல்லைத்தீவிலிருந்து பனை மரங்களை அதாவது கூரைக்கு பாவிக்கக் கூடியவாறாக அறுத்து தயார் நிலையிலுள்ள மரக்காலையிலிருந்து மரங்களை கொள்வனவு செய்து கிளிவெட்டி கிராமத்திற்கு பாரணந்தி மூலம் ஏற்றிவந்து பாவித்தேன்.

குறிப்பு - மேற்படி கட்டிடங்களை முழுமையாக பூர்த்திசெய்வதற்குத் தேவையான ஏனைய மரங்களை அனுமதியற்ற முறையில் எமது பிரதேசத்திலமைந்துள்ள பெருங்காடுகளிலிருந்தே வெட்டி எடுத்துவரவேண்டிய நிலையும் எனக்கிருந்தது. அதற்கமைய மேற்படி பணியினை முன்னெடுத்த போது இரு தடவைகள் பொலிஸாரினால் கைதுசெய்யப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் ஓரிரு நாட்கள் இருந்ததுடன் நீதிமன்றத்தில் வழக்குகளையும் சந்திக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டேன். எது எவ்வாறாயினும் எவ்வித தண்டனையும் பெறாதநிலையில் வழக்குகளிலும் வெற்றிபெற்றேனே தவிர முயற்சியிலிருந்து ஒதுங்கியது கிடையாது.

அக்கட்டிடங்களை முற்றாக பூர்த்தி செய்தமைக்கு அன்றைய நிலையில் எனக்கு 12,000 ரூபா வரையில் நஸ்டமேற்பட்டது. இருந்தும் பணியினை திறம்பட செய்துமுடித்த திருப்தி எனது மனதை நிறைவுபெறச்செய்தது.

இதேபோன்று கிளிவெட்டியில் அக்காலப்பகுதியில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் பல கட்டிட ஒப்பந்தகாரர்களால் பாதியில் கைவிடப்பட்டு அவற்றினை நிறைவுசெய்யும் பொறுப்பு என்னிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டு இறுதிப்பணிகளை நானே பூர்த்திசெய்துள்ளேன்.

உதாரணமாக.

- 1 கிராமச்சபையின் காரியாலயம்.
- 2 பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தின் கட்டிடம்.
- 3 பொதுச்சந்தைக் கட்டிடம்.
- 4 விவசாய சேவை நிலையம்.

இவைபோன்ற அனைத்து கட்டிடங்களும் கட்டிட ஒப்பந்தகாரர்களால் இடைநடுவில் கைவிடப்பட்டு அவையனைத்தும் முழுமைபெற்றதற்கு நானே உதவினேன். மேற்படி விடயங்கள் கதையல்ல, நிஜம்.

1.11 கிராம நீதிமன்றம்.

அக்காலப்பகுதியில் மூதூர் நகரப்பகுதியில் ஒரு கிராம நீதிமன்றமும் பாலத்தடிச்சேனை என்னுமிடத்தில் அதன் கிளையும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. பாலத்தடிச்சேனையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்த கிளை நீதிமன்றக் கட்டிடத்தின் உரிமையாளர் அதனை மீளப்பெறுவதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சியின் காரணமாக அக்கிளையின் நீதிமன்றம் தோப்பூரில் அமைந்துள்ள கிராமச்சபை அலுவலகத்திற்கு தற்காலிகமாக இடமாற்றம்பெற்று அங்கு செயற்பட ஆரம்பித்தது. அங்கு நீதிமன்றத்தின் கிளை இடமாற்றம் பெற்றமை தமிழ்மக்களுக்கு பாரிய பிரயாணக் கஸ்டங்களை உருவாக்கியது. குறிப்பாக மேற்படி கிராம நீதிமன்றத்தினை பயன்படுத்துபவர்கள் வெருகல் முதல் இருதாயபுரம் வரையிலான மக்களாக இருந்தனர். புதிதாக நீதிமன்றம் மாற்றப்பட்ட இடத்திற்கு வெருகல் பிரதேசத்தில் (வெருகல், மாவடிச்சேனை, ஈச்சிலம்பற்று, வெருகல் முகத்துவாரம், முட்டுச்சேனை, பூநகர் போன்ற கிராமத்தில் வசிக்கும் தமிழ் மக்களும், (அரிப்பு) இன்றைய தங்கநகர், சேருருவர, மஹாவலிகம, சோம்புர, அல்லை இடதுகரை 2, அல்லை இடதுகரை 3 தெஹிவத்தை, கங்குவேலி, நீலாப்பனை, கிளிவெட்டி, பாரதிபுரம், ஜின்னாநகர், போன்ற கிராமங்களில் வசிப்பவர்களும் பாலத்தடிச்சேனைவரை ஒரு பஸ்ஸில் பயணஞ்செய்து

அங்கிருந்து சேருவில என்னுமிடத்திற்குச் செல்லும் பஸ்ஸில் மீண்டும் பயணஞ் செய்வதன்மூலமே தமது இலக்கினை எட்டமுடிந்ததாக அமைந்தது. இதற்கான நிரந்தரத் தீர்வினைக் காண்பதற்காக மேற்படி தமிழ் மற்றும் சிங்களக் கிராமங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்துள்ள கிளிவெட்டிக் கிராமத்திற்கு அந்நீதிமன்றத்தினை மாற்றுவதற்கான நடவடிக்கைகளை தங்கத்துரை மேற்கொண்டார். ஆனால் அதற்கான கட்டிட வசதியினை விரைவாகப் பெறவேண்டுமென்னும் கோரிக்கையினை 1975 அன்றைய எனது மாமனாரும், கிராமசபைத் தலைவருமான திரு. வினாயகமூர்த்தி அவர்களை அழைத்து வேண்டுகோள் விடுத்தார். அதற்கான கட்டிடத்தினை வழங்க முடியுமெனக் கூறிய எனது மாமனார். கட்டிடத்தில் பல திருத்தவேலைகள் மேற்கொள்ள வேண்டுமெனவும் தெரிவித்ததற்கமைய அப்பணியும் என்னிடமே சுமத்தப் பட்டது. சுந்தரப்பத்தினை நழுவிவிடக்கூடாது என்பதனை உணர்ந்த நான் எனது சொந்தச் செலவிலேயே அவற்றை நிறைவு செய்து மூன்று மாதகால இடைவெளியில் தோப்பூரில் இயங்கிய நீதிமன்றச் செயற்பாடுகள் கிளிவெட்டி கிராம நீதிமன்றத்திற்கு மாற்றப்பட்டு அங்கு இடம்பெற்றன. இவைபோன்று ஏராளமான அபிவிருத்திப் பணிகளில் ஜனாப் அப்துல் மஜீத் அவர்கள் முட்டுக்கட்டை போட்ட நிலையிலும் முயற்சிகள் எதுவுமே தோல்வியைத் தழுவாது நிறைவேற்றப்பட்டன.

1.12 வீடுதலைப் போராட்ட அமைப்புக்களின் செயற்பாடும் எனது இணைவும். (1971)

நாங்கள் வாழ்ந்த கிராமமான கிளிவெட்டி என்னும் கிராமத்தினை சுற்றிய பிரதேசங்களில் பெரும்பாலான பகுதிகள் பெரும்பான்மை இனத்தவரான சிங்கள மக்களின் வதிவிடங்களாக அமைந்திருந்தது. அதாவது 1958 ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அப்பிரதேசங்களில் அரசாங்கங்களினால் முன்னெடுக்கப்பட்ட அல்லை குடியேற்றத் திட்டத்தில் மூதூர் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த தமிழ், முஸ்லிம் மக்களையும் குடியேற்றுவதற்கென நடாத்தப்பட்ட காணிப்பங்கீடு தொடர்பான மகாநாட்டில் தமிழ் மக்களோ அன்றி முஸ்லிம் மக்களோ பங்குகொண்டு புதிதாக அமைக்கப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்களில் குடிபுகுவதற்கு அக்கறை காட்டவில்லை. காரணம் அப்பிரதேசங்களைச் சுற்றி அடர்ந்த காடுகளும், அங்கு செல்வதற்கான போக்குவரத்து வசதிகளும் ஆரம்பகாலத்தில் திருப்திகரமாக இல்லாத காரணத்தினை சுட்டிக்காட்டியே

அவர்கள் அப்பிரதேசங்களில் குடிபுகுவதற்கு மறுத்தனர். இருந்தும் தமிழ் கிராமங்களை அண்டிய சில குடியேற்றத் திட்டங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட சாரார் குடியேறினர்.

அதனால் குடியேற்றத் திட்டங்களில் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளும் அவற்றிற்கான விவசாயக் காணிகளிலும் 80% மானவை சிங்கள மக்களுக்கே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. இதனால் அண்மையில் அமைந்திருந்த புராதன தமிழ் கிராமங்களில் வாழ்ந்த எமக்கும் ஏனைய தமிழ் மக்களுக்கும் பலதரப்பட்ட கஷ்டங்கள் உருவாகின. உதாரணமாக எமது விவசாயத்திற்கோ, வீடுகள் அமைப்பதற்கான மரங்களை வெட்டி வருவதற்கோ, அன்றி விறகுகளை எடுத்து வருவதற்கோ அவர்கள் வாழும் பிரதேசத்தினூடாகவே அனைத்துத் தேவைகளும் பெறவேண்டிய நிலை உருவானது. இதனால் சிலவேளைகளில் அவர்களுக்கும், எம்மவர்களுக்குமிடையில் சில பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன.

இதுவிடயங்களில் முரண்பாடுகள் சில வேளைகளில் ஏற்பட்டமையால் நாம் எமது கிராமத்து இளைஞர்கள் பலர் ஒன்றிணைந்து எமது மக்களுக்கான பாதுகாப்பு அமைப்பு ஒன்றிணை ஏற்படுத்தியிருந்தோம். அதற்கான சில ஆயுதங்களையும் நாங்களே கொள்வனவு செய்து தயார் நிலையில் வைத்திருந்தோம். நாட்கள் வருடங்களென காலச்சக்கரம் உருண்டோடியது இந்நிலையில் 1971 ம் ஆண்டு ஆட்சிபீடத்தில் அமர்ந்திருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியினரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட தமிழ் மாணவர்கள் மீதான தரப்படுத்தல் சட்டமூலம் வடமாகாணத்தை பிறப்பிடமாகக்கொண்டு அங்கு கல்விகற்ற தமிழ் மாணவர்களை பாதித்தது. இதன் வெளிப்பாடே வடமாகாணத்தினை தலைமையாகக் கொண்ட இளைஞர்கள் ஒருசாராரால் ஆயுத அமைப்புக்களை உருவாக்குவதற்கான நிலைமை ஏற்பட்டது.

குறிப்பு - மேற்கூறிய தரப்படுத்தல் யாழ் மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த மாணவர்களின் பல்கலைக் கழகத் தேர்விற்கான நடைமுறையில் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியதே தவிர ஏனைய தமிழ் பிரதேசங்களில் கல்வி கற்ற மாணவர்களின் பல்கலைக் கழக அனுமதிக்கான சாதகமான நிலையினையே ஓரிரு வருடகால இடைவெளியில் உருவாக்கியது. தமிழ் மாணவர்களுக்கான தரப்படுத்தல் என்னும் அதாவது பல்கலைக் கழகத்திற்கு தமிழ் மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு சில

சித்தியாயம் - 02

2.1 தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் உருவாக்கம்.

1970 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலில் வட மாகாணத்தில் பின்வரும் தமிழரசுக் கட்சியினதும், தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியினதும் முக்கியமான உறுப்பினர்கள் தோல்வியுற்றார்கள். அதேவேளை அக்கட்சிகளின் சார்பிலேயே போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்ற மூவர் அன்றைய ஸ்ரீ.ல.சு கட்சி அரசாங்கத்தில் இணைந்தார்கள். தோல்வியுற்ற முக்கிய உறுப்பினர்களான திருவாளர்கள் அ. அமிர்தலிங்கம், ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், மு சிவசிதம்பரம், ஈ.எம்.வி நாகநாதன் ஆகியோரின் அரசியல் செயற்பாடுகளுக்கு மேற்படி சம்பவம் பாரிய பாதகமான நிலையினைத் தோற்றுவித்தது.

தோல்வியுற்றவர்கள்

வெற்றிபெற்றவர்கள்

திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் - வட்டுக்கோட்டை	திரு. ஏ. தியாகராஜா - வட்டுக்கோட்டை
திரு. ஈ.எம்.வி. நாகநாதன் - நல்லூர்	திரு. சி. அருளம்பலம் - நல்லூர்
திரு. ரீ. சிவசிதம்பரம் - வவுனியா	திரு. எக்ஸ். செல்லத்தம்பு - வவுனியா
திரு. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் - யாழ்ப்பாணம்	திரு. சி.எக்ஸ். மாட்டின் - யாழ்ப்பாணம்
திரு. மு. சிவசிதம்பரம் - உடுப்பிட்டி	திரு. கே. ஜெயக்கொடி - உடுப்பிட்டி

இந்நிலையில் வட மாகாண அரசியலில் பிரதான கட்சிகளாக தேர்தல்களில் எதிரும், புதிருமாக போட்டியிட்டவர்கள் ஒன்றிணைவதன் மூலமே அடுத்து இடம்பெறும் தேர்தல்களில் பெரும்பான்மையின ஆதரவுக் கட்சிகளின் வெற்றியை தடுத்து நிறுத்த முடியுமென்னும் தீர்மானத்திற்கு ஒன்றிணைந்தனர். அதற்கமைய மலையக மக்களை பிரதிநிதித்துவம் படுத்தும் தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் கட்சியின் தலைவரான திரு. சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான் மற்றும் ஐ.தே.கட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பல தடவைகள் தெரிவான (மட்டக்களப்பு) கல்குடா தொகுதியின் உறுப்பினர் திரு. கே.பிள்ளு. தேவநாயகம் அவர்களையும் தமது அணியில் இணைப்பதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். அதற்கமைய (1976 ம் ஆண்டு மே மாதம் 14ந் திகதியன்று) திரு அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் கிராமமான பண்ணாகம் என்னும் கிராமத்தில் இணைப்பிற்கான கூட்டம் இடம்பெற்றது.

அக்கூட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்னும் பெயரில் புதிய அரசியல் கட்சி ஒன்றினை வடகிழக்கு மாகாண மக்களைப் பிரதிநிதித்து வப்படுத்தும் தமிழ் உறுப்பினர்களையும், மலையக மக்களை பிரதிநிதித்து வப்படுத்தும் தோட்டத் தொழிலாளர் காங்கிரஸின் பிரதிநிதியையும். ஒன்றிணைந்து தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காக செயற்படுவது என்னும் தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டது. இந்நிலையில் திரு. எஸ். ஜே.வி. செல்வநாயகம், திரு. ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம், திரு. சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான் மற்றும் திரு. கே.டபிள்யூ. தேவநாயகம் ஆகிய நால்வர் ஒவ்வொரு பகுதிகளுக்குமான தலைவர்களாக தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

இந்நிலையில் 08.02.1977ல் திரு. ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்களும் 27.04.1977ல் தந்தை செல்வா அவர்களும் காலமானார்கள். அவர்களின் மறைவினைத் தொடர்ந்து கட்சியின் சகல அதிகாரங்களும் திரு. அ.அமிர்தலிங்கம், திரு. மு. சிவசிதம்பரம் ஆகியோரின் கைகளுக்கு மாறியது. அதற்கமைய மூன்று மாதகால இடைவெளியில் இடம்பெறவிருந்த 21.07.1977 பொதுத் தேர்தலில் தமிழீழக் கோரிக்கையினை முன்வைத்து தேர்தலில் களமிறங்குவதென மேற்கூறிய இருவரும் தீர்மானம் மேற்கொண்டனர். இவ்விடயத்தினை அறிந்த திரு. சௌமியமூர்த்தி தொண்டமான் மற்றும் திரு. கே.டபிள்யூ. தேவநாயகம் ஆகிய இருவரும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியிலிருந்து வெளியேறினர். வெளியேறியதற்கான காரணம் தமிழீழக் கோரிக்கையினை தாம் ஏற்பதற்கு தயாரில்லை என்பதனையும், ஏற்கனவே த.வி.கூட்டணி ஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது அவ்வாறான கருத்துக்கள் எதனையும் தம்மிடம் கூறவில்லை எனவும் தெரிவித்திருந்தனர். இந்நிலையிலேயே வடக்கு, கிழக்கில் தமிழீழக் கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் களமிறங்கிய நிகழ்வு இடம்பெற்றது.

நான் ஏற்கனவே தெரிவித்தவாறு மூதுர் தொகுதி மக்களின் தேவைகளை மட்டுமன்றி, திருமலைத் தொகுதி மக்களின் தேவைகளையும் கவனிக்குமாறு கட்சியின் மேலிடம் (தலைவர் திரு. எஸ்.ஜே.வி செல்வநாயகம்) அவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோளுக்கு அமைய செயற்பட்ட தங்கத்துரை அவர்களை 1977ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தலில் வேட்பாளராக நிறுத்தப்படவேண்டிய திருமலைத் தொகுதியில் கட்சியின் செயலாளராக செயற்பட்ட திரு. அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட்டு திருமலை மக்களின் விருப்பிற்கு மாறாக திரு. இரா சம்பந்தன் அவர்கள் வேட்பாளராக நிறுத்தப்பட்டார். அதுமட்டுமன்றி மட்டுநகர் தொகுதியில் திரு. செ.இராசதுரை

அவர்களை தோற்கடிப்பதற்காக காசிஆனந்தன் என அழைக்கப்படும் காத்தமுத்து சிவானந்தனை அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் களமிறக்கினார். ஆனால் அவரால் களமிறக்கப்பட்டவர் தோல்வியுற்ற நிலையில் செ. இராசதுரை அவர்கள் வெற்றிபெற்றார். இச்சம்பவமே திரு. இராசதுரை அவர்கள் திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா தலைமையிலான அரசாங்கத்துடன் இணைவதற்கான தேவையினை உருவாக்கியது. இவை இரு விடயங்களுக்குமான வாய்ப்பாக திரு. செல்வநாயகம் அவர்களின் மறைவே 27.04.1977 வழியமைத்தது.

திருமலைத் தொகுதியின் வேட்பாளராக திரு. சம்பந்தன் அவர்களை களமிறக்கியதற்கு திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் பின்வரும் காரணத்தினை அன்று தெரிவித்திருந்தார். தந்தை செல்வா அவர்கள் இறப்பதற்கு முன்னர் திருமலைத் தொகுதி தொடர்பாக தம்முடன் கதைத்தபோது எதிர்வரும் தேர்தலில் அத்தொகுதிக்கு திரு. இரா சம்பந்தன் அவர்களையே வேட்பாளராக நிறுத்தவேண்டுமென தெரிவித்தாராம். இது எவரும் நம்பக்கூடியதான கருத்தாக அமையவில்லை. காரணம் எற்கனவே (1972)முதல் திருகோண மலைத் தொகுதி மக்களினது நலன்களையும், தேவைகளையும் நிறைவுசெய்த ஒருவர் இருக்கும்போது வேறொருவரை வேட்பாளராக நியமிக்குமாறு கூறுவதற்கு அவர் என்ன அரசியலில் தத்துக்குட்டியா?

தமக்கு எதிராக கட்சியின் பொதுச்செயலாளர் செயற்பட்ட நிலையிலும்கூட திரு. சம்பந்தன் அவர்களின் வெற்றிக்காக ஒவ்வொரு தேர்தல் மேடைகளிலும் பங்குகொண்டு தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படவேண்டுமே தவிர தமது பதவி முக்கியமல்ல எனக்கருதி அயராது பாடுபட்டு சம்பந்தன் அவர்களின் வெற்றிக்கு வகைசெய்தவர் தங்கத்துரையாகும்.

1977 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற தேர்தல் முடிவுகள் தமிழீழக் கோரிக்கை யினை முன்வைத்து நடாத்தப்பட்டது.

திரு. ஆர். சம்பந்தன் அவர்கள்	த.வி.கூட்டணி	15,144 வாக்குகள்
திரு. வி.ஆர். நவரெட்டணராஜா	ஐ.தே.கட்சி	11,823 வாக்குகள்
எஸ். தேவராஜா	ஸ்ரீ.ல.க.கட்சி	1674 வாக்குகள்
குணதாச வர்ணசூரிய	சுயேச்சை	565 வாக்குகள்
E.J.A.P பேபிசிங்க	சுயேச்சை	54 வாக்குகள்

2.2 1977ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 21 ந் திகதி இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலும் வடமாகாண அரசியல் வாதிகளின் அதிகார துஸ்பிரயோகமும். (1977)

இலங்கையின் முதலாவது பொதுத் தேர்தல் இலங்கை சுதந்திரமடைவதற்கு ஏறக்குறைய 6 மாதங்களுக்கு முன்னர் இடம்பெற்றது. அதாவது 1947 ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 23 ந் திகதி முதல் செப்டம்பர் 20 ந் திகதி வரை 29 நாட்கள் முதலாவது தேர்தல் நடாத்தப்பட்டது.

அதற்கமைய 1947ம் ஆண்டு முதல் 1970ம் ஆண்டு வரை மூதூர் வாழ் தமிழ் மக்கள் தமக்கான பிரதிநிதி ஒருவரை தமது இனத்திலிருந்து தெரிவு செய்யமுடியாத நிலையே இருந்தது. 1947, 1952, 1956, 1960, 1965 மேற்குறிப்பட்ட ஆண்டுகளில் மூதூர் தொகுதியின் பிரதிநிதிகளாக தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியல் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

குறிப்பு - அன்று தமிழரசுக் கட்சியில் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கான வேட்பாளர் பட்டியலில் இடம்பெறுவதானால் அவர்கள் சட்டத்தரணிக்கான தகைமைகளைப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பது எழுதப்படாத நடைமுறையாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்நிலையில் அத்தகைமைமினை அன்று பெறாதிருந்த திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் பாராளு மன்றத்தில் அங்கம்வகித்த பிரதிநிதிகளில் மிகவும் இளம் வயதினராக காணப்பட்டார். அதனால் கறுப்புச் சட்டை அணிந்த தமிழர் தர்ப்பு கனவான்கள் சிலரால் அவர் வித்தியாசமான பார்வைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தார். அதனை சவாலாக ஏற்ற அவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பணிபுரிந்த காலப் பகுதியிலேயே சட்டக் கல்லூரியிலும் அதற்கான படிப்பினை ஓய்வு நேரங்களில் மேற்கொண்டதற்கமைய (1980) ஜனவரி மாதம் அதற்கான பரீட்சையில் தேர்ச்சிபெற்று சட்டத்தரணியாக சத்தியப் பிரமாணம் செய்தார்.

சட்டத்தரணிக்கான அந்தஸ்து தேவை என்பதனை அன்று தமிழரசுக் கட்சியினர் ஏன் நடைமுறைப்படுத்தினார்கள் என்பது காலங்கடந்த நிலையில்தான் எமக்கு புரியக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களின் கட்சியில் அங்கம் வகித்த வடமாகாணத்தினைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான உறுப்பினர்கள் உண்மைகளை பொய்களாக மாற்றியதுடன், பொய்களை உண்மைகளாக மாற்றி மக்களிடம் கொண்டு செல்வதற்கு அதுவிடயம் (கறுப்புச் சட்டை)

ஓர் பலமான ஆயுதமாக பயன்படுத்தப்பட்டது. அதனாலேயே தமிழ் மக்களின் வாழ்வு இன்று அதளபாதாளத்திற்கு கொண்டுசெல்லப்பட்டுள்ளது. அதற்கமையவே இன்று தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகளென தம்மை வெளிக்காட்டும் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பின் தலைவரான திரு. சம்பந்தன் அவர்களும் அவரின் சகாக்களும் அவ்வமைப்பினை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எடுத்துச் செல்வதற்கு பயன்படுத்துகின்றமை தெளிவானதாகும்.

- 1947 ஜனாப். ஏ.ஆர்.ஏ.எம். அபூபக்கர், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி - கிண்ணியா
 1952 ஜனாப். எம்.ச.எச் முகம்மதலி, சுயேச்சை - கிண்ணியா
 1956 ஜனாப். எம்.ச.எச் முகம்மதலி, சுயேச்சை - கிண்ணியா
 1960 திரு. ரீ. ஏகாம்பரம், த.அ.கட்சி - திருகோணமலை
 1960 ஜனாப். ஏ.எல். அப்துல் மஜீத், ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி - கிண்ணியா
 1960ம் ஆண்டு முதல் மூதூர் இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதி
 1965 ஜனாப். எம்.ச.எச். முகம்மதலி, த.அ.கட்சி இருவரும் - கிண்ணியா
 1965 ஜனாப். ஏ.எல். அப்துல் மஜீத் ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி

மேற்படி புள்ளிவிபரங்களுக்கமைய 23 வருடங்களின் பின்னர் மூதூர் தொகுதி வாழ் தமிழ் மக்கள் தமக்கென தமது இனத்தவரான திரு. தங்கத்துரை அவர்களை தெரிவுசெய்ததன்மூலம் தமக்கான பல பலாபலன்களை அனுபவித்தனர். ஆனால் இந்நிலைமையினை நீடிப்பதற்கு யாழ் மேலாதிக்க அரசியல் வாதிகள் அனுமதியளிக்கவில்லை. 1970 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் மக்களின் சாதூர்யம்மிக்க தலைவர்களென தமிழ் மக்களால் கருதப்பட்டவர்களான த.அ.கட்சியில் (2) இருவரும் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியில் (3) மூவரும் தோல்வியடைந்தார்கள். தோல்வியடைந்தது மட்டுமன்றி யாழ்ப்பாணத் தொகுதியிலும், வட்டுக்கோட்டையிலும், நல்லூரிலும் வெற்றிபெற்ற மூவரும் அன்றைய ஸ்ரீ.ல.சு.கட்சி அரசாங்கத்தில் இணைந்தார்கள். அத்துடன் ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அவர்களால் மேலும் இரு செனட் சபை உறுப்பினர்கள் அதாவது திரு. எம்.சி. சுப்பிரமணியம், திரு. சி. குமாரசூரியர் போன்றோரும் வட மாகாணத்திற்கு உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்பட்டமை இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் வடமாகாணத்தில் புதியதோர் திருப்பம் நிகழ்ந்தது. ஐவர் வடமாகாணத்தில் ஸ்ரீ.ல.சு கட்சியின் உறுப்பினர்களாக அன்று செயற்படும் நிலை உருவானது.

இந்நிலையில் மேற்கூறிய த.அ.கட்சி, த.கா.கட்சியினரின் எதிர்காலம்

கேள்விக்குரியதாக காணப்பட்டது. மேற்படி சம்பவமே (1976 ம் ஆண்டு மே மாதம் 14 ந் திகதியன்று) எற்கனவே கீரியும், பாம்புமாக செயற்பட்ட கட்சிகள் இரண்டும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி என்னும் பெயரில் இணைந்து கூட்டணியினை உருவாக்க வேண்டிய நிலைக்கு ஆளானார்கள். அந்த இணைப்பு தொடர்பான பேச்சுவார்த்தைகள் இடம்பெற்றபோது வவுனியாவில் தமிழரசுக் கட்சியின் அன்றைய பாராளுமன்ற உறுப்பினராக தெரிவாகியிருந்த திரு. எக்ஸ். செல்லத்தம்பு அவர்களிடம் (1970ல்) தோல்வியுற்ற திரு. ரீ. சிவசிதம்பரம் அவர்களுக்கு அடுத்து இடம்பெறும் பொதுத் தேர்தலில் வவுனியாத் தொகுதியினை விட்டுத்தந்தால் மட்டுமே கூட்டணிபற்றி பேச முடியுமென தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியினர் நிபந்தனை ஒன்றினை முன்வைத்தனர்.

இந்நிலையில் அதற்கான நிரந்தரத் தீர்வினைப் பெறுவதற்கு திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தனாவுடன் பேச்சுவார்த்தை ஒன்றினை மேற்கொண்டு முல்லைத்தீவிற்கு தனியான தொகுதி ஒன்றினை வழங்குமாறு கோரிக்கை விடுவதென இரு கட்சிகளின் முக்கியஸ்தர்களாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதற்கமைய திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைக்கான திகதியும் பெறப்பட்டது. இடம்பெற்ற பேச்சுவார்த்தையில் திரு. அமிர்தலிங்கம், திரு. சிவசிதம்பரம் ஆகியோர் பங்குகொண்டனர். சந்தர்ப்பத்தினை தமக்கு சாதகமாக பயன்படுத்துவதில் வல்லவரான திரு.ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்கள் பேச்சுவார்த்தைக்கு வருகை தந்திருந்தவர்களின் கருத்தினை முதலில் கேட்டறிந்தாராம். அதனைச் செவிமடுத்த ஜே.ஆர். அவர்கள் திருமலை மாவட்டத்தில் சிங்கள மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதியினை ஒரு தேர்தல் தொகுதியாக பிரகடனப்படுத்துவதற்கு நீங்கள் உங்களின் பூரண சம்மதத்தினை தெரிவிப்பீர்களேயானால் முல்லைத்தீவிற்கு தனியான தேர்தல் தொகுதி ஒன்றினை வழங்குவதில் தமக்கு எவ்வித ஆட்சேபனையும் கிடையாதென்னும் தமது நிலைப்பாட்டினை தெரிவித்தபோது மேற்படி பேச்சுவார்த்தையில் பங்குகொண்டவர்கள் தமது சம்மதத்தினை தெரிவித்த தற்கமைய மூதுரர் தேர்தல் தொகுதி இரு தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு சேருவில என்னும் புதிய தேர்தல் தொகுதி உருவாக்கப்பட்டது.

அன்றைய நிலையில் 2529 ச.கி மீற்றர் நிலப்பரப்பினை உள்ளடக்கியதாக இருந்த திருகோணமலை மாவட்டத்தின் செழிப்புமிக்க பகுதிகளான 1598 ச.கி மீற்றர் நிலப்பரப்பினை சேருவில தொகுதிக்கு கையளித்துவிட்டே

முல்லைத்தீவு தொகுதியினை வடமாகாண அரசியல்வாதிகள் பெற்றனர் என்பது முக்கியமான விடயமாகும்.

2.3 தமிழீழக் கோரிக்கைக்கு தமிழ் மக்கள் வழங்கிய ஆதரவும், அதன் விபரமும்.

தமிழ் மக்களின் உரிமைகளையும், நலன்களையும் பேணுவதற்காக தனித்துவமாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ் அரசியல் தந்தை செல்வா அவர்களின் மறைவினைத் தொடர்ந்து தமிழ் அரசியல்வாதிகளுக்கான தொழில் வழங்கும் நிறுவனமாக மாற்றப்பட்டது. அதற்கமைய ஜனநாயகம், மனிதாபிமானம் என்னும் தமிழில் உச்சரிக்கப்படும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் மறைவுற்று யார், யார் எவ்வாறான பொய்யுரைகளையும், இனவாதக் கருத்துக்களையும் தமிழ் மக்களின் முன் விவேகமாக முன்னுரைக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கே தமிழ் அரசியலில் நிரந்தர வதிவிடம் வழங்கப்பட்டது. இந்நடைமுறை தமிழ் அரசியல்வாதிகளில் கோடிஸ்வரர்களையும், லட்சாதிபதிகளையும் உருவாக்கிய அதேவேளை தமிழ் மக்களில் ஒரு சாராரினை உண்பதற்கும், உறங்குவதற்கும் உணவும், உறைவிடமும் அற்றவர்களாக உருவாக்குவதற்கு வழிகோலியது.

தமிழீழக் கோரிக்கையினை முன்வைத்து (1977)ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர். களமிறங்கியபோது வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் எண்ணிக்கை பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது. அதற்கமைய இடம்பெற்ற தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் தமிழீழக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவளித்துள்ளார்களென தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களும், ஆதரவு வழங்கவில்லை என சில அரசியல் ஆய்வாளர்களும் வெளியிடத் தகவல்களும், வாக்களித்த மக்களின் தரவுகளும் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன.

Srilanka Ethnic and The Dismantling of Democracy (S.J Tambiah, The University of Chicago Press, Chicago and London) என்னும் ஆங்கில நூலில் வெளியிட்டுள்ள தேர்தல் அறிக்கை பின்வருமாறு தெரிவிக்கின்றது.

யாழ் மாவட்டம்	71.81%
மன்னார் மாவட்டம்	51.44%
வவுனியா மாவட்டம்	58.82%
முல்லைத்தீவு மாவட்டம்	52.16%
திருமலை மாவட்டம்	27.18%
மட்டுநகர் மாவட்டம்	32.14%
அம்பாறை மாவட்டம்	20.25%

மேற்படி தகவல்களுக்கமைய தமிழீழக் கோரிக்கைக்கு ஆதரவாக வாக்களித்த தமிழ் மக்களின் விகிதாசாரம் 48% என அவர் தெரிவிக்கின்றார்.

2.4 அதேவேளை நாம் ஆய்வுசெய்தமைக்கான முழுமையான புள்ளி விபரம் வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கை, மொத்தமாக வாக்களித்தவர்களின் எண்ணிக்கை த.வி.கூட்டணியினருக்கு கிடைக்கப்பெற்ற வாக்குகளின் எண்ணிக்கை வீதிதாசாரம் போன்ற அனைத்து விளக்கங்களுடனும் வெற்றியீட்டியவர்களின் விபரங்களையும் கீழ்க்கு தருகின்றோம்.

வடமாகாணம்.

தொகுதி	விகிதம்	மொத்த வாக்காளர்	த.வி.கூ. வாக்களித்தவர்கள்	மொத்தமாக வாக்களித்தவர்கள்	வெற்றிபெற்றோர்
ஊர்காவற்றுறை	63.74%	36,372	17,640	27,673	கே.பி. இரத்தினம்
வட்டுக்கோட்டை	70.18%	40,684	23,284	33,456	ரி. திருநாவுக்கரசு
காங்கேசன்துறை	85.41%	43,907	31,155	36,695	அ. அபிர்தலிங்கம்
மானிப்பாய்	83.99%	41,373	27,550	33,001	வி. தாமலிங்கம்
கோப்பாய்	77.20%	41,824	25,840	33,619	எஸ். சுதிரவேற்பிள்ளை
உடுப்பிட்டி	63.44%	36,955	18,768	29,706	ரீ. இராசலிங்கம்
நல்லூர்		40,205	29,858	33,529	எம். சிவசிதம்பரம்
பருத்தித்துறை	55.91%	28,447	12,989	23,206	கே. சூரைரெத்தனம்
சாவகச்சேரி	63.27%	36,956	20,028	31,748	வி.என். நவரெத்தனம்
யாழ்ப்பாணம்	56.62%	34,865	16,251	28,779	வி. யோகேஸ்வரன்

கிளிநொச்சி	73.42%	26,670	15,607	21,314	வி. ஆனந்தசங்கரி
மன்னார்	51.58%	31,767	15,141	29,436	பி.எஸ். சூசைதாசன்
முல்லைத்தீவு	52.36%	24,698	10,261	19,672	எக்ஸ்.செல்லத்தம்பு
வவுனியா	59.02%	28,450	13,821	23,496	ரீ. சிவசிதம்பரம்
மொத்தம்		493,173	278,293	405,430	
கிழக்கு மாகாணம், புத்தளம் உட்பட					
திருமலை	51.74%	35,778	15,144	29,397	இரா சம்பந்தன்
மூதூர்	27.00%	30,389	7520	27,965	எஸ்.எம் மக்கீன
கல்குடா	43.07%	33,995	12,595	29,459	எஸ். சம்பந்தமூர்த்தி
மட்டுநகர்	24.70%	63,039	26,648	109,509	செ. இராசகுரை
மட்டுநகர்	20.80%		22,443		காசி ஆனந்தன்
பட்டிநுப்பு	49.17%	35,909	15,877	32,532	பி. கணேசலிங்கம்
சம்மாந்துறை	34.65%	27,308	8,615	29,944	எச்.எல்.எம். ஹாசிம்
கல்முனை	27.38%	28,826	7,093	26,005	ஏ.எம். சமசுதீன்
பொத்துவில்	26.97%	49,691	23,990	89,871	எம். கனகரெத்தினம்
புத்தளம்	10.52%	37,177	3,268	31,205	ஐ.எம். இலியாஸ்
மொத்தம்		342,112	143,193	405,907	

மேற்கூறிய தொகுதிகளில் இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகள் இரண்டு உள்ளமையால் அங்குள்ள வாக்காளர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் தலா இரு வாக்குகள் உள்ளமை அவதானிக்கப்படவேண்டியது. தொகுதிகள் — மட்டுநகர், பொத்துவில் என்பனவையாகும்.

2.5 எமது பிரதேசத்தில் இடம்பெற்ற இன முரண்பாடும், குர்ப்பாக்கிய சம்பவங்களும். (1978)

எமது கிராமத்தினை சுற்றியுள்ள பிரதேசங்கள் அல்லை கந்தளாய் குடியேற்றத்திட்டம் என்னும் பெயரில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பாரிய குடியேற்றங்கள் எமது கிராமத்திற்கு தெற்காகவும், மேற்காகவும் மற்றும் வடமேற்காகவும் அமைந்திருந்தன. அப்பிரதேசங்களில் சேருநுவர, மஹாவலிகம, மஹிந்தபுர, (Block-C) சோம்புர, ஸ்ரீமங்கலபுர, அல்லை இடதுகரை (2) தெறிவத்தை, நீலாப்பனை ஆகிய குடியேற்றப் பகுதிகளில் பெரும்பான்மை இனத்தவரும் அல்லை இடது கரை (3) அல்லை வலதுகரை (7) மற்றும் பாரதிபுரம் போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் மக்களும் குடியேற்றப்பட்டனர்.

இவற்றிற்கு இடைநடுவில் அதாவது நீலாப்பளை, தெஹிவத்தை போன்ற குடியேற்றத் திட்டங்களுக்கு மத்தியில் கங்குவேலி என்னும் பூர்வீகத் தமிழ் கிராமம் அமைந்திருந்தது. தெஹிவத்தை என்னும் குடியேற்றப் பகுதியில் வாழ்ந்த பெரும்பான்மையினத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் ஒரு சாரார் மிகவும் காடைத்தனம் புரிபவர்களாக அன்றைய காலகட்டத்தில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். 1978 ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10ந் திகதி மேலே குறிப்பிட்ட இளைஞர்கள் சிலரால் அல்லை இடது கரையில் வசிக்கும் தமிழ் நபர் ஒருவர் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு பலத்த காயமுற்றார். அதனைக் கேள்வியுற்ற நான் எனது நண்பர்கள் சிலருடன் சம்பந்தப்பட்ட நபர் தாக்குதலுக்கு உள்ளான இடத்திற்கு சென்றபோது அவரை அவருடன் நெருக்கமாக பழகும் ஒரு பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர் அவரின் வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்று குடும்பத்தவர்களிடம் ஒப்படைத்ததற்கமைய அவர் மூதூர் வைத்தியசாலைக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்டதாக அவரின் உறவினர்கள் எம்மிடம் தெரிவித்தனர்.

இதனைத் தொடர்ந்து மறுநாள் காலை கங்குவேலி என்னும் கிராமத்திலிருந்து மூதூர் செல்வதற்காக பஸ்ஸில் பயணம் செய்த சில தமிழர்கள் தெஹிவத்தை என்னுமிடத்தில்வைத்து பஸ்ஸிலிருந்து கீழே இறக்கப்பட்டு தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள். இது விடயம் எமது கிராமத்திற்கு எட்டியதும் எனது தலைமையில் கிராமத்திலுள்ள இளைஞர்கள் ஒரு சாரார் கிளர்ந்தெழுந்து மூதூரிலிருந்து தெஹிவத்தை, நீலாப்பளை போன்ற இடங்களுக்கு பிரயாணிகளை ஏற்றிச் செல்லும் பஸ்ஸினை பகல்வேளையில் எமது கிராமத்தின் எல்லையில்வைத்து வழிமறித்து அதில் பயணஞ்செய்த பெரும்பான்மை இனத்தவர்கள்மீது தாக்குதலை நடாத்தினோம். அத்துடன் ஏற்கனவே நான் தெரிவித்த எமது கிராமத்தில் வர்த்தக நிலையம் ஒன்றினை நடாத்திவந்த திரு. மார்ட்டின் சில்வா அவர்களின் வர்த்தக நிலையத்தினையும் தீயிட்டு எரித்ததுடன் அவருக்கு சொந்தமான வாகனங்கள் இரண்டும் தீயிட்டு நாசமாக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து இரு பகுதிகளிலும் வன்முறை வெடிக்க ஆரம்பித்து நிலைமை மோசமடைந்தது.

அப்பிரதேசங்களில் எங்கு இனவன்முறை ஆரம்பித்தாலும் பொலிஸார் உடனடியாகவே எமது கிராமத்திற்கு வருவதே வழமை. இச்சந்தர்ப்பத்தில் இது விடயத்தினை மூதூரில் நின்று எனது சகோதரர் கேள்வியுற்றதும்

மாவட்ட சபைத் தேர்தல் (04.06.1981)

அன்றைய நிலையில் யாழ் மாவட்டம், வவுனியா மாவட்டம், மட்டுநகர் மாவட்டம் ஆகியன போட்டிப் பரீட்சைக்கான மாவட்டங்களாக இருக்கவில்லை. மாறாக திருகோணமலை மாவட்டம், அம்பாறை மாவட்டம் ஆகிய இரு மாவட்டங்களுமே பலப் பரீட்சைக்கான மாவட்டங்களாக அமைந்திருந்தவையாகும். இந்நிலையில் முஸ்லிம் மக்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த அம்பாறை மாவட்டத்தில் அன்றைய

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயற்பாடுகளுடன் இணைந்திருந்த ஜனாப. எம்.எச்.எம். அஸ்ரப் அவர்களால் ஒரு முஸ்லிம் வேட்பாளரை அம்மாவட்டத்திற்கு வேட்பாளராக நிறுத்துமாறு விடுக்கப்பட்ட கோரிக்கை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் செயலதிபர் திரு அமிர்தலிங்கம், மற்றும் திரு. மு. சிவசிதம்பரம் ஆகியோரால் நிராகரிக்கப்பட்டு திரு. வேல்முருகு ஆசிரியர் என்னும் தமிழர் ஒருவர் நிறுத்தப்பட்டார்.

அம்பாறை மாவட்டத்தின் அன்றைய இனரீதியான புள்ளிவிபரம் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

முஸ்லிம்கள்	161.481	41.7%
சிங்களவர்கள்	146.371	37.8%
தமிழர்கள்	79.725	20.5%

அதேவேளை திருமலை மாவட்டத்திற்கான வேட்பாளரைத் தேடும்பணி திரு. அமிர்தலிங்கம் மற்றும் அன்றைய திருமலைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரான திரு. இரா சம்பந்தன் போன்றவர்களால் முன்னெடுக்கப்பட்ட போதும் திருமலையில் போட்டியிடுவதற்கு எவரும் முன்வரவில்லை. இந்நிலையில் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் இல்லம்நாடி வந்தனர். அவர் அப்போது திருமலை இராஜவரோதயம் வீதியில் வசித்தமையால் அவர்களுக்கு அது இலகுவாக இருந்தது.

இந்நிலையில் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் இல்லத்திற்கு வருகைத்தந்தவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்ற அவர் அவர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட வேட்பாளருக்கான கோரிக்கையினை உடனடியாக ஏற்பதற்கு மறுத்ததுடன் இதுவிடயம் தொடர்பாக தமது ஆதரவாளர்களுடன் கலந்தாலோசித்த பின்னரே முடிவுபற்றி தெரிவிப்பதாக கூறியதற்கமைய அவர்கள் சென்றுவிட்டனர். ஏற்கனவே இடம்பெற்ற தமிழீழக் கோரிக்கையினை முன்வைத்து தொகுதிவாரியாக (1977) இடம்பெற்ற தேர்தலிலேயே போதிய அளவு பெரும்பான்மையினைப் பெறமுடியாதிருந்தமையும், மாவட்டரீதியில் தமிழ் மக்களின் விகிதாசாரம் 36% மட்டுமே இருந்தமையும் மாவட்ட சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்கு திருமலை மாவட்டத்தில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் எவரும் சம்மதம் தெரிவிக்க மறுத்தமையாகும்.

இந்நிலையில் தமது ஆதரவாளர்களை அழைத்து தேர்தல் தொடர்பில் கலந்துரையாடியபோது நீங்கள் கட்டாயம் இப்பலப்பீட்சையில் இறங்குங்களென இளைஞர் தரப்பு ஆதரவாளர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கமைய அத்தேர்தலில் திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் களமிறங்கினார். மாவட்ட சபைக்கான தேர்தலில் அரசாங்கக் கட்சியின் (ஐ.தே.கட்சி) சார்பில் சட்டத்தரணி ஜனாப். ரஹீம் அவர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். த.வி.கூட்டணியின் வேட்பாளராக திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் நிறுத்தப்பட்டார்கள். தேர்தலுக்கான போட்டி பாரிய பலப்பீட்சையாகவே அமைந்தது. இருந்தும் கடந்த 1970 ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக பணியாற்றியபோது தமிழர், சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் என்னும் இனரீதியான வேறுபாடுகளைப் புறந்தள்ளி மூதூர் மற்றும் திருமலை ஆகிய தொகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களுக்கு பாடுபாடற்ற சேவையினை வழங்கியமையால் தமிழ் மக்கள் மட்டுமன்றி குறிப்பிடத்தக்களவு ஏனைய சமூகத்தவர்களும் வாக்களித்தமையால்

ஐ.தே.கட்சியின் வேட்பாளரைத் தோற்கடித்து தங்கத்துரை வெற்றியீட்டினார். அதேவேளை அம்பாறை மாவட்ட வேட்பாளர் தோல்வியடைந்தார்.

வெற்றியீட்டிய நிலையில் ஏறக்குறைய இரு வருடங்கள் தமது பணியினை முன்னெடுத்த அவருக்கு யூலைக் கலவரம் 25.07.1983 நிர்வாக இயந்திரத்தினை செயற்படவிடாது செயலிழக்கச் செய்தது இந்த நிலை கிழக்கில் மட்டுமன்றி வடக்கிலும் ஏற்பட்டது.

3.1 மட்டக்களப்பு சிறையுடைப்பு (27.09.1983)

1983 ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 23ந் திகதி திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் யாழ்ப்பாணம் நெல்லியடியில் கண்ணிவெடிவைத்து 13 இராணுவத்தினர் கொல்லப்பட்டனர். மேற்படி கொல்லப்பட்ட இராணுவத்தினரின் சடலங்கள் 13ம் கொழும்புக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தன அவர்களின் தலைமையிலான அரசாங்கத்தினால் 24ந் திகதி பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதற்கமைய நாட்டின் நாலாபுறத்திலிருந்தும் எராளமான மக்கள் கொழும்பிற்குச் சென்று தமது வீரர்களுக்கு அஞ்சலியினைச் செலுத்தினர்.

மறுநாள் (25.07.1983) கொழும்பு பொரளையிலமைந்திருந்த கனத்தை மயானத்தில் அவர்களுக்கான இராணுவ அணிவகுப்பு மரியாதைகளுடன் அவர்களின் பூதவுடல்கள் அடக்கம் செய்யப்பட்டன. இச்சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்த அதேவேளையில் அன்றைய இரவிற்கு கொழும்பிலும் கொழும்பை அண்டிய புறநகர் பகுதிகளிலும் வாழும் தமிழ் மக்களின் உடமைகளை சூறையாடுவதுடன் அவற்றினை தீயிட்டு நாசமாக்குவதற்கான முன்னேற்பாடுகள் ஐ.தே.கட்சியின் முக்கிய அமைச்சர்கள் பிரதானமாக திரு. சிறிம்மத்யூ அவர்களின் தலைமையிலும் மேலும் சிலராலும் திட்டமிடப்பட்டு அதற்கான காதையர் கூட்டமும் தயார்படுத்தப்பட்டது.

அதற்கமைய கொழும்பில் தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களும், அவர்களுக்குச் சொந்தமான வர்த்தக நிலையங்களும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு தீயிட்டு நாசமாக்கப்பட்டன. அதே தினத்தன்று அரசாங்கத்தின் முக்கிய அமைச்சர்களில் ஒருவரான சிறில் மத்யூ அவர்களின் தலைமையில்

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை தாக்கப்பட்டது. திரு. ஜே.ஆர் ஜயவர்தனா அவர்களின் அரசாங்கத்தினால் அமுல்படுத்தப்பட்ட 20.07.1979 பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின்கீழ் ஏற்கனவேயே கைதுசெய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் சிறைக் கைதிகள் 35 பேர் 25 ந் திகதியும், அதன் பின்னரான 27 ந் திகதி 18 பேருமாக மொத்தம் 53 தமிழ் கைதிகள் கொல்லப்பட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் கூரிய ஆயுதங்களால் வெட்டியும், குத்தியும் கொல்லப்பட்டமை அவர்களின் பிரேத பரிசோதனையின்போது உறுதி செய்யப்பட்டது.

படுகொலைசெய்யப்பட்டவர்கள் தவிர்ந்த எஞ்சிய 41 தமிழ் சிறைக் கைதிகளும் பாதுகாப்பின் நிமிர்த்தம் மட்டுநகர் சிறைச்சாலைக்கு ஹெலிகபர்ரின் மூலம் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். மாதங்கள் உருண்டோடிய நிலையில் கொழும்பில் அமைதி நிலவியதால் மட்டுநகர் சிறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் மீண்டும் கொழும்பிற்கு மாற்றப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்வதாக தகவல்கள் கசிந்தன. இந்நிலையில் அவர்கள் அனைவரையும் சட்டத்திற்குப் புறம்பான நடவடிக்கைகளின் மூலம் விடுவிக்க வேண்டுமென சிலர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்ததற்கமைய நானும் அதுவிடயத்தில் பிரதான பங்காளியாக இணைக்கப்பட்டேன்.

விடுவிக்கப்படும் கைதிகளை விரைவாக முல்லைத்தீவிற்கு அழைத்துச் செல்லுவதற்கான திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன. இதனை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பாரிய சிரமமொன்று முன்னாலிருந்தது. மட்டுநகர் மாவட்டம் பெரும்பாலான தமிழ் மக்களையும், முஸ்லிம் மக்களையும் உள்ளடக்கிய மாவட்டமென்பதனால் அப்பிரதேசத்திலிருந்து வெருகல்வரை கைதிகளை அழைத்துவருவது பெரும் சிரமமாக இருக்காது. ஆனால் வெருகலிலிருந்து தம்பலகாமம் வரை பெரும்பாலான பிரதேசங்கள் தனியாக சிங்கள மக்கள் வாழும் பகுதியாகவே அமைந்திருக்கின்றது. இந்நிலையில் விடுவிக்கப்பட்ட கைதிகளை காட்டுப் பிரதேசத்தினூடாக அழைத்துச் செல்வது ஏறக்குறைய 40 கிலோ மீற்றர் தூரமாகும்.

இப்பிரதேசத்தினூடாக அழைத்து செல்வதற்கான பொறுப்பினை ஏற்பவர யார்? என்னும் வினா விடுக்கப்பட்டபோது புளொட் அமைப்பின் முக்கியஸ்தர்களில் ஒருவரான பார்த்தன் என அழைக்கப்படும் ஜெயச்சந்திரன்

அவர்கள் என்னிடம் வந்து அதற்கான பொறுப்பினை என்னை ஏற்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவர் ஏற்கனவே சில வருடங்களாக என்னுடன் நண்பனாக இருந்தமையால் நான் அதனைப் பொறுப்பேற்பதாகவும் உங்களுக்கு நேரமிருந்தால் என்னுடன் ஒரு நாளைக்கு வரமுடியுமானால் அவர்களை (கைதிகளை) அழைத்து வரவேண்டிய பாதையினை பார்ப்பது நல்லதென கூறினேன்.

அதற்கு சம்மதித்த அவர் நான்கூறிய தினத்திற்கு என்னிடம் வந்தபோது நாங்கள் இருவரும் எனது அண்ணன் முறையான ஒருவரையும் கூட்டிக்கொண்டு ஏறக்குறைய 20 கிலோ மீற்றர்வரை நடந்து சென்று கைதிகளை அழைத்து வருவதற்கான பாதையினை பார்வையிட்டோம். அதற்கமைய திட்டமிட்டபடி சிறையிலடைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் கைதிகளை வெளியே எடுப்பதற்கான நடவடிக்கைகள் முன்னெடுக்கப்பட்டன. மட்டுநகர் சிறைச்சாலையின் உட்கட்டமைப்பு அனைத்தையும் அறிந்தவனாக நான் இருந்தேன். காரணம் 1978 ம் ஆண்டு 11 மாதங்கள்வரை அச்சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தவன் நான். மேற்படி சம்பவம் இடம்பெற்றபோது பரந்தன் ராஜன் என அழைக்கப்படும் திரு. ஞானராஜா அவர்கள் அவசரமாக சிறைச்சாலையில் மதிலால் ஏறி வெளியே வருவதற்கு முயற்சித்தபோது தவறி விழுந்து கால் ஒன்று முறிவடைந்தது.

மேற்படி சிறையிலிருந்த கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டபோது அன்றைய காலகட்டத்திலேயே தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் ஏனைய ஆயுத அமைப்புக்களில் பயிற்சி பெற்று அங்கம் வகித்தவர்களை போராளிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் அற்றவர்களாகவே காணப்பட்டனர். இந்நிலையில் 41 கைதிகள் விடுவிக்கப்பட்டபோது தமது ஆதரவாளர்களை ஐவர் மட்டும் காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்வதற்கான ஆயத்தங்களை ஏற்கனவேயே அவர்கள் தயார்படுத்தியிருந்தனர். மேற்படி கைதிகளில் சகல அமைப்புக்களையும் சார்ந்தவர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் முக்கியமானவர்களென பலராலும் அறியப்பட்டவர்களான டேவிற் ஐயா, வாமதேவன் திரு. எஸ்.ஜே.வி செல்வநாயகம் அவர்களின் முன்னாள் கார்ச் சாரதியும் செங்கலடி வங்கிக் கொள்ளையின் சூத்திரதாரியுமானவரே வாமதேவன், பரந்தன் ராஜன், டக்ளஸ் தேவானந்தா, முன்னாள் வட, கிழக்கு மாகாணசபையின் முதல்வர் திரு. வரதராஜப்பெருமாள் மற்றும் தங்க

மகேந்திரன் என நினைக்கின்றேன் இவர்பற்றி உறுதியான ஞாபகமில்லை மேற்படி நபர்களையும் எஞ்சிய 33 பேரையும் கதிரவெளியிலிருந்து அழைத்துச் செல்லும் பொறுப்பினையே நான் ஏற்கனவே பொறுப்பேற்றிருந்தேன். ஆனால் சிறையுடைப்பு நடைபெற்றதும் வெருகல் ஆற்றுக்கு அருகாமையில் இராணுவத்தினர் குவிக்கப்பட்டுவிட்டனர்.

சிறையுடைப்பு இடம்பெற்று கைதிகள் வெளியேற்றப்பட்டதும் நான் உடனடியாக எனது கிராமமான கிளிவெட்டிக்கு வந்து வெருகல் ஆற்றுக்கு மறுபக்கத்திலிருந்து அவர்களை அழைத்து வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கான முயற்சிகளை கவனித்தேன். அன்றைய தினம் பார்த்தனை சந்தித்த நான் பின்னர் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் இருக்கும்போது ஏப்ரல் மாதம் 24ந் திகதி பார்த்தன் மட்டக்களப்பு பெரிய கல்லாறு என்னும் இடத்தில் இராணுவத்தினரின் சுற்றி வழைப்பின்போது சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதான செய்தியினை மட்டுமே கேள்வியுற்றேன்.

இந்நிலையில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களான கிறிஸ்தவ மதகுருவானவர்களான ஜெயகுலராஜா, ஜெயதிலகராஜா, சின்னராஜா மற்றும் மு. நித்தியானந்தன் போன்றோரும் இன்னும் ஒருவர் அடங்கலாக அனைவரையும் அழைத்துச் செல்வதற்கான வாகன வசதிகளை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இந்நிலையில் மேற்கூறியவர்கள் மட்டும் புலிகளின் ஆதரவாளர்களால் படகுமூலம் திருகோணமலைக்கு அழைத்துவரப்பட்டு அங்கிருந்து வாகனத்தின்மூலம் முல்லைத்தீவிற்கு கொண்டு செல்வதற்கான நடவடிக்கைகள் ஏற்கனவே தயார்படுத்தப்பட்டிருந்தமையை பின்னர் நான் அறிந்தேன்.

குறிப்பு - மேற்படி மதகுருமார்கள் 25.03.1981ல் ஆயுத அமைப்புக்களால் நீர்வேலி வங்கியில் கொள்ளையிடப்பட்ட 85 லட்சம் ரூபாவினை பாதுகாத்து வைப்பதற்கு உதவி புரிந்தார்கள் என்னும் குற்றச்சாட்டின்பேரில் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்படி சிறையுடைப்பில் வண பிதா சிங்கராஜர், திரு. கோவை மகேசன், டொக்டர் தர்மலிங்கம், மற்றும் நிர்மலா நித்தியானந்தன் ஆகியோர் வெளியேற மறுத்த நிலையில் அங்கேயே இருந்துவிட்டனர். நாம் ஏற்கனவே கைதிகளை

அழைத்துவருவதாக திட்டமிடப்பட்ட பாதையினை உபயோகிக்க முடியாதவாறு இராணுவத்தினரின் கெடுபிடி அப்பிரதேசத்தினை முற்றுக்கொண்டிருந்தது. எது எவ்வாறாயினும் ஒரு வழி தடையானால் மறுவழியினை பயன்படுத்தக்கூடிய அனுபவம் என்னிடமிருந்தமையால் வெருகல் ஆற்றுப்பகுதிக்கு கைதிகளை அழைத்துவராதது கதிரவெளி என்னுமிடத்திலிருந்து வேறு பாதையினை தெரிவிசெய்தோம். இதன்போது ஒரு காலினை உடைத்துக்கொண்ட பரந்தன் ராஜன் என்பவரை சுமந்துகொண்டே செல்லவேண்டிய கட்டாய நிலையும் எமக்கு ஏற்பட்டது. அவரைச் சுமப்பதற்கு இரு தடிகளில் இரு சாக்குகளை உட்புக்குத்தி அதன்மூலம் நால்வர் நால்வராக மாறி, மாறி அவரைச் சுமக்கின்ற பணியினை நிறைவேற்றினோம். எனது பொறுப்பில் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட இளைஞர்கள் அனைவருமே எவ்வித சோம்பேறித்தனமுமின்றி கடமையுணர்வுடன் அப்பணியினை மேற்கொண்டனர். வெருகல் பாதை தடைப்பட்டமையால் மேலதிகமாக (20) இருபது மைல்வரை பயணஞ் செய்ய வேண்டிய கட்டாய நிலை எமக்கு உருவானது. கதிரவெளியிலிருந்து மேற்குப் புறமாக கதியால்சேனை, பின்னர் அங்கிருந்து அங்கோடை என்னுமிடத்தில் எனக்கு 18 ஏக்கர் விவசாயக் காணி இருந்தது. ஆனால் அக்காணி கோடைப்போகத்தில் (சிறுபோகம்) மட்டுமே பயிர்செய்வதாகும். சிறையுடைக்கப்பட்ட காலம் மாரிகாலமாக (மழைக்காலம்) இருந்தமையால் மஹாவலி கங்கையில் வெள்ளப்பெருக்கும் அதிகமாக இருந்தது. இந்நிலையில் சுமந்துசெல்ல வேண்டிய ஒருவரும் எமது குழுவில் இருந்தமை எமக்கு பாரிய சுமையாக அமைந்தது.

3.2 கைதிகளுக்கான உணவுப் பொருட்களை எடுத்துச் செல்லுதல். (1983)

மேற்படி பெருந்தொகையான ஒரு குழுவினருக்கு உணவுப் பொருட்கள் அனைத்தும் வெருகல் ஆற்றினைக் கடந்தே எடுத்துச்செல்ல வேண்டும். அதேவேளை இராணுவத்தினர் அங்கு குவிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். இந்நிலையில் பொருட்களை கொள்வனவு செய்த நானும் எனது நண்பர்கள் இருவரும் மாட்டுப்பட்டிக்குச் (கால்நடைகள்) செல்வது போன்று ஏராளமான கமிற்றுக் கட்டுக்களையும் (கால்நடைகளை கட்டும்) வாங்கிக்கொண்டு வெருகல்வரை பஸ்ஸில் பயணஞ்செய்து அங்குள்ள ஆற்றினைக்

கடப்பதற்காக சேவையிலீடுபடுத்தப்பட்டுள்ள பாதையில் அக்கரைக்குச் சென்றதும் இராணுவத்தினர் வந்து எம்மைச்சுற்றி வளைத்துவிட்டனர். இந்நிலையில் பலதரப்பட்ட கேள்விகளை எம்மிடம் துருவித் துருவி கேட்ட இராணுவத்தினருக்கு சிங்கள மொழியிலேயே நான் பதில்களை கூறியதுடன் அவர்களுக்கு சந்தேகம் ஏற்படாதவாறு எனது மாட்டுப்பட்டிக்கு பொருட்கள் கொண்டுசெல்வதாக கூறியபோது அதனை அவர்கள் நம்புவதற்கான ஆதாரமாக எம்மிடமிருந்த கயிற்றுக் கட்டுகள் துணைபுரிந்தன.

பின்னர் அங்கிருந்து மூன்று மைல்கள்வரை பஸ்ஸில் பயணஞ் செய்த நிலையில் நான் ஏற்கனவே தயார்படுத்திவைத்திருந்த கதிரவெளியைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் சிலரின் உதவியுடன் கைதிகள் மறைந்திருக்கும் காட்டுப் பகுதிக்குச் சென்றோம். அங்கு சென்றதும் உடனடியாக மதிய உணவினைத் தயாரித்து சாப்பிட்டுவிட்டு எமது அடுத்த நடைப்பயணத்தினைத் காட்டுப் பிரதேசத்தினூடாக இரவோடு, இரவாக தொடர்ந்தோம். நாம் புறப்பட்ட இடத்திலிருந்து 8 மைல்தூரம்வரை சென்றதும் மஹவலி கங்கையின் கிளை ஒன்றினைக் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. அங்கு நீர்மட்டம் உயர்வடைந்திருந்ததால் கங்கையினைக் கடக்கமுடியாத நிலை உருவானது. பின்னர் கங்கையோரமாக சற்றுத் தூரம் சென்றபோது நீளமான மரமொன்று முறிந்து கங்கைக்கு குறுக்காக வீழ்ந்து கிடந்தமை எமக்கு ஆறுதலை ஏற்படுத்தியது. இக்காலப்பகுதி நல்ல நிலவு காலமாக இருந்தமையால் இடங்களை கண்டறிதல் சற்று இலகுவாக இருந்தது.

இருந்தும் தனிநபர்கள் மட்டுமன்றி ஒருவரைச் சுமந்துகொண்டு மரத்தின் துணையுடன் செல்வதென்பது நினைத்துக்கூட பார்க்கமுடியாத சம்பவமாக இருந்தபோதும் இயற்கையினதும், இறைவனினதும் அருளால் அதனையும் வெற்றிகண்டு மறுபக்கத்திற்கு சென்றோம். அங்கு சற்று நேரம் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு நாம் சமைத்துச்சென்ற உணவில் எஞ்சியிருந்த உணவையும் சாப்பிட்டுவிட்டு மிகுதிப் பயணத்தினைத் தொடர்ந்தோம். மிகுதிப்பயணம் கஸ்டமானதாக இருந்தாலும் அச்சமற்ற உணர்வுடன் மேற்கொள்ளக்கூடியதாக அமைந்தது. தொடர்ந்து நான்கு மணித்தியாலங்கள் வரை பயணித்த நாங்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு இடத்தில் இரு நாட்கள் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தங்கிவிட்டு மிகுதிப்பயணத்தினை தொடர்வதென தீர்மானித்ததற்கமைய அங்கு முகாமிட்டிருந்தோம். அங்கு தங்கியிருந்தவேளை

உணவு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டமையால் கட்டாக்காலி மாடுகளாக அப்பகுதியில் திரியும் எருமை மாடுகள் இரண்டினை சுட்டு சமையலுக்கு பயன்படுத்தினோம்.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் அங்கிருந்து இரவுவேளையிலான பயணத்தினை பாரிய காட்டுப்பிரதேசத்தினூடாக தொடர்ந்த நாங்கள் 8 மைல்கள் தொடர்ச்சியாக நடந்து திருமங்கலாய் என்னுமிடத்தில் எனக்கிருந்த வயல்காணியி லமைந்துள்ள குடிசைக்குச் சென்று தேனீர் அருந்திவிட்டு கிறிதுநேர ஓய்வின் பின்னர் இரவோடிவாக அங்கிருந்து அகஸ்தியர் ஸ்தாபனம் என்னுமிடத்தி லமைந்துள்ள பிரபலம்வாய்ந்த மஹாவலி கங்கைக் கரையினை சென்றடைந்தோம். திருமங்கலாயிலிருந்து அகஸ்திய ஸ்தாபனம் வரையான பயணத்திற்கு மல்லிகைத்தீவுக் கிராமத்தினைச் சேர்ந்த இளைஞர்கள் குழுவொன்று எமக்கு உதவி புரிந்தனர். அத்துடன் எனது பணிநிறை வேற்றப்பட்டு வேறு ஒரு குழுவினர் இறுதிப் பயணத்தினை பொறுப்பேற்றனர்.

சிறையுடைக்கப்பட்டு வெளியேறியவர்களில் டேவிட் ஐயா அவர்களும் வாமதேவனும் மற்றவர்களுடனான நடைப்பயணத்தில் தம்மால் இணைந்துகொள்ள முடியாதென மறுத்துவிட்டனர். அதனால் மேலே குறிப்பிட்டவர்கள் 33 பேரினதும் பாதுகாப்பினை செவ்வனே செய்து முடித்து மற்றைய குழுவினரிடம் ஒப்படைத்த நான் அடுத்த நடவடிக்கையாக ஏறாவூரில் பாதுகாப்புக்கருதி தங்கவைத்திருந்த அவரை வெருகலம்பதி முருகன் ஆலயத்தில் விசாகத் திருவிழா நடைபெற்ற தினத்தன்று அங்கிருந்து பயணிகள் வான் ஒன்றினை வாடகைக்கு அமர்த்தி வெருகல் வரை கொண்டுவந்தேன். திருவிழா இடம்பெற்றமையால் இராணுவத்தினரின் கெடுபிடி அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. இந்நிலையில் வெருகல் வரைக்குமே அவ்வாகனத்தினை நாங்கள் வாடகைக்கு அமர்த்தியிருந்தோம். அங்கிருந்து எனது கிராமமான கிளிவெட்டிக்குச் செல்வதற்கு 10 மைல் தூரம் செல்லவேண்டியிருந்தது. அங்கிருந்து பஸ்மூலம் செல்வதற்கான வசதிகள் இருந்தபோதும் பஸ்ஸில் பயணஞ்செய்ய அவர் மறுத்துவிட்டார். எனவே நாம் ஏறாவூரிலிருந்து வாடகைக்கு அமர்த்திவந்த வாகனத்தினை தொடர்ந்து கிளிவெட்டிவரை வருவதற்கான பணத்தினைச் செலுத்தி வந்துசேர்ந்தோம். கிளிவெட்டிக்கு வந்த அவர் எமது வீட்டில் தங்குவதற்கு அஞ்சியதால் எனது வீட்டிலிருந்து 2 கிலோ மீற்றருக்கு அப்பாலுள்ள எனது வயல்காணியில் அமைந்திருந்த குடிசையில் ஒரு நாள் தங்கவைத்துவிட்டு

அவரையும் முன்னையவர்களைக் கூட்டிச்சென்ற பாதையால் துவிச்சக்கர வண்டியில் அழைத்துச்சென்று தம்பலகாமத்திலிருந்து வந்த ஒரு நபரிடம் ஒப்படைத்தேன். அதேவேளை வாமதேவன் அவர்கள் இஸ்லாமிய மதவாதிகள் போன்ற உடையினை அணிந்து தாமாகவே எமது கிராமத்திலிருந்து மூதூருக்கு பஸ்ஸில் பயணஞ்செய்து அங்கிருந்து பயணிகள் படகில் திருகோணமலைக்குச் சென்றார்.

இங்கு குறிப்பிட்டுள்ள தகவல்களை ஒருவர் நம்புவதென்பது கஷ்டமானதாகவே காணப்படும். ஆனால் மேற்படி விடயத்தில் என்னால் அழைத்துவரப்பட்டவர்களில் பலர் இன்னும் உயிருடன் வாழ்வதால் இங்கு தெருவிக் கப்பட்டுள்ள விடயங்களில் எதுவும் மெருகூட்டப்பட்டு வெளியிடப்படவில்லை என்பதே யாதார்த்தம். அத்துடன் கதிரவெளியிலிருந்து மேற்படி நபர்களை பொறுப்பேற்று அகஸ்தியஸ்தாபனம் வரை அழைத்து வரப்பட்ட சம்பவத்திற்கு யாரேனும் உரிமை கோருவார்களேயானால் இந்நூலின் கடைசிப் பக்கத்தில் வெளியிடப்பட்டுள்ள மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு அவர்கள் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

சம்பவங்கள் இவ்வாறான கஸ்டங்களுடனும், சிரமங்களுடனும் முன்னெடுக்கப்பட்டு வெற்றிகாணப்பட்ட நிலையில் சிறையுடைப்பு தொடர்பாக ஆங்காங்கே பலர் உரிமை கோருவதாக எனக்கு தகவல்கள் கிடைத்தன. அதில் முக்கியமாக பிரான்ஸ் நாட்டிலிருந்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் ஆதரவாளரான திரு. புஸ்பராஜா அவர்கள் வெளியிட்டுள்ள ஈழப்போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம் என்னும் (புத்தகத்தில்) பின்வருமாறு வரைந்திருந்தார். (அவரால் வெளியிடப்பட்ட புத்தகத்தின் 357ம் பக்கத்தில்)

1983 ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 23 ன் திகதி இரவு மட்டக்களப்பு சிறை போளிகளால் உடைக்கப்பட்டு அங்கு சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் அரசியல் கைதிகளில் 50 பேர் சிறைமீட்கப்பட்டனர். இச்சிறை உடைப்புக்கு வெளியே இருந்து உதவிய குஞ்சி எனப்படும் குணசேகரனும் சிறைக்குள்ளிருந்த ஈழப்போராளிகளுமே முக்கிய காரண கர்த்தாக்களாகும். குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு சிறை உடைக்க வசதியாக உபகரணங்களை உள்ளே அனுப்பியது மட்டுமல்லாது தப்பி வெளியே வந்த போராளிகளை உடனுக்குடன் படகுகளிலும், வாகனங்களிலும் குழுக்குழுவாகப் பிரித்து அனுப்புவதிலும் குணசேகரன் காட்டிய திறமை அளப்பரியது.

ஆஹா என்ன திறமை கேள்விச் செவியன் ஊரைக் கெடுத்தான் என்னும் முதுமொழிக்கமைய திரு. புஸ்பராசா அவர்களின் எழுத்துக்கள் அமைந்திருந்தன. மேற்படி புத்தகத்தினை வாசிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. விடயத்தினை வாசித்தறிந்ததும் எனக்குத் தெரிந்த நண்பர் ஒருவரின் உதவியுடன் அவரின் தொலைபேசி இலக்கத்தினைப் பெற்று அவருடன் இது விடயம் தொடர்பாக நேரடியாக பல வினாக்களை முன்வைத்தேன்.

ஆனால் நான் விடுத்த வினாக்கள் எதற்கும் நேரடியாக பதில் கூறமுடியாத திரு. புஸ்பராஜா அவர்கள் அவருக்கு அறிமுகமான ஒருவர்கூறிய தகவல்களையே வெளியிட்டமையை இறுதியில் அவர் ஏற்றுக்கொண்டார். தகவல்களை வழங்கியவரும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் அமைப்பினைச் சேர்ந்தவரென பின்னர் என்னால் அறியமுடிந்தது.

வேறு ஒருவர் கூறினாலும்கூட சில சம்பவங்களின் பின்னணியினையும், நடைமுறைச்சாத்தியத்தினையும் ஆய்வுசெய்ததன் பின்னரே இவ்வாறான ஒரு விடயத்தினை எழுதுவதற்கு ஒரு நூலினை வெளியிடும் ஆசிரியர் முன்வரவேண்டும். அதைவிடுத்து போதிய ஆதாரங்களைப் பெறாது எழுதுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டியதாகும். காரணம் மட்டக்களப்பிலிருந்து முல்லைத்தீவிற்கு இதுபோன்ற பெருந்தொகையான குழுவினரை அதுவும் இராணுவம், பொலிஸ், கடற்படை போன்ற முப்படைகளினதும் பாதுகாப்பு கைதிகள் தப்பிப்போகாதவாறு பலப்படுத்தப்பட்டிருந்த நிலையில் செய்வ தென்பது கனவிலும் சாத்தியப்படாத சம்பவமே!. இவ்வாறான பல நூறு எழுத்தாளர்களின் கடந்தகால, நிகழ்கால நடவடிக்கைகளினாலேயே தமிழ் மக்களின் தலைவிதி பாதாளக் குழிக்குள் வீழ்த்தப்பட்டு அம்மக்கள் பரிதவிர்ப்பது கண்கூடாகியுள்ளது.

புத்தகங்களில் வெளியிட முடியாத சிலர் இன்றும் தாமே சிறையுடைப்பினை மேற்கொண்டு தமிழ் கைதிகளை மீட்டதாக ஆங்காங்கே கதையளப்பதும் வெளியாகின்றன. லண்டனில் வசிக்கும் எனது நண்பர் திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் கடந்த மாதம் டிசம்பர் 2010 இறுதியில் என்னுடன் உரையாடும்போது மட்டக்களப்பு சிறையுடைப்புபற்றி தாமே அதனை மேற்கொண்டதாக தம்பிடும்

ஒருவர் தெரிவித்ததாகவும் அதன் முழுவிபரமும் தமக்கு ஞாபகமின்மையால் தன்னால் விவாதிக்க முடியவில்லை எனவும் என்னிடம் தெரிவித்தார்.

குறிப்பு - நாங்கள் டென்மார்க் நாட்டிற்கு வருகைதந்ததன் பின்னர் எமக்கு டெனிஸ் மொழியினையும், டெனிஸ் கலாச்சாரத்தினையும் கற்பிப்பதற்காக Tivind என்னுமிடத்தில் அமைந்திருந்த பாடசாலை ஒன்றில் மேற்கூறியவியங்களை கற்பிப்பதற்காக 3 மாதகாலம் பயிற்சி நாடாத்தப்பட்டது. அக்காலப்பகுதியில் அங்கு வருகைதந்த (ஈரோஸ்) அமைப்பினைச் சார்ந்தவர்கள் சிலர் அப்போதைய இலங்கை நிலவரங்கள் தொடர்பான கருத்தரங்கு ஒன்றினை நாடாத்தினர். அவ்வேளையில் அவர்களும் மட்டுநகர் சிறையுடைப்பு தொடர்பான தகவல்களை வெளியிடும்போது தாங்களே அச்சிறையுடைப்பினை மேற்கொண்டு தமிழ் கைதிகளை காப்பாற்றியதாக கதையளந்தனர். இந்நிலையில் அவர்களுக்கும் எனக்குமிடையில் கருத்துப்பேர் இடம்பெற்றநிலையில் அவர்கள் தந்திரோபாயமாக அப்பிரச்சினையைத் தொடராமல் நழுவினார்கள்.

3.3 சிறையுடைப்பில் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களின் செயற்பாடுகள். (1983)

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நெல்லியடி வங்கியில் கொள்ளையில் பெறப்பட்ட பணத்தினை (85லட்சம் ரூபா) பாதுகாத்து வைத்திருந்த குற்றச்சாட்டிற்கமைய கைது செய்யப்பட்டு கைதிகளாகவிருந்த கிறிஸ்தவ மதகுருவானவர்களான ஜெயகுலராஜா, ஜெயதிலகராஜா, சின்னராஜா இன்னும் இருவர் பெயர் ஞாபகமில்லை மற்றும் அதுவியத்தில் சம்பந்தப்படாத திரு. மு. நித்தியானந்தன் அடங்கலாக அனைவரையும் அழைத்துச் செல்வதற்கான ஒழுங்குகளை ஏற்கனவேயே தயார் படுத்தி வைத்திருந்தவர்கள் திட்டமிட்டபடி அவர்கள் அனைவரையும் திருகோண மலைக்கு கடல் மார்க்கமாக இயந்திரப் படகில் ஏற்றிச் சென்றனர்.

ஆனால் அங்கிருந்து கடல்மார்க்கமாக பயணத்தினை தொடரமுடியாது போனமையால் ஏதேனும் வாகனத்திலேயே செல்லவேண்டிய நிலை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அதற்கான உதவியினை அன்று திருமலைக் கச்சேரியில் மேலதிக அரசாங்க அதிபராக பணியாற்றிய திரு. பத்மநாதன், மற்றும் திரு. சம்பந்தன் அவர்களின் மைத்துனரரான திரு. தியாகலிங்கம்

(கமநலச்சேவை உதவிப் பணிப்பாளர்) ஆகியோரின் அனுசரணையுடன் கச்சேரிக்குச் சொந்தமான ஜீப் வண்டியில் திருமலையிலிருந்து முல்லைத்தீவிற்கு மேற்குறிப்பிட்டவர்களை அழைத்துச் சென்றனர். மேற்படி விடயத்திற்கு துணைபுரிந்தவராக நிலாவெளியைச் சேர்ந்த பாடசாலை அதிபர் திரு. கனகசபை அவர்களும் பங்களிப்புச் செய்திருந்தார். அத்துடன் சாம்பல்தீவு என்னும் கிராமத்தினைச் சேர்ந்த ஜீப் வண்டியின் சாரதியான திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களும் இது விடயத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார். மேற்படி சம்பவம் இடம்பெற்று இருவார காலத்தினுள் மேற்குறிப்பிட்டுள்ள அனைவரும் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டு வெலிக்கடைச்சிறையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் ஐவரை பாதுகாக்க முற்பட்டு நால்வர் கைதுசெய்யப்பட்டமை வரலாற்று நிகழ்வாகும். இங்கு குறிப்பிட்டவர்களில் மூவர் வசதி படைத்தவர்கள் அதேவேளை ஜீப் வண்டியின் சாரதியான திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் மாதா, மாதம் பெறும் சம்பளத்திலேயே தமது குடும்ப வாழ்க்கையினை மேற்கொள்பவர். இவர் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தபோது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினர் இவரின் குடும்பத்தவர்களுக்கு எவ்வித நிதியுதவியும் வழங்க முன்வராமையால் அவருக்கும் மேற்கூறிய ஏனைய மூவருக்குமிடையில் அடிக்கடி வாக்குவாதங்கள் இடம்பெறுவதனை என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. ஏனெனில் இவர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு மூன்று மாதகாலப்பகுதியின் பின்னர் நானும் வேறு ஒரு சம்பவத்திற்கான (ஆயுதங்கள் வைத்திருந்தேன்) என்னும் குற்றச்சாட்டின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டு வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தேன். மேற்படி நபர்கள் (இலங்கை - இந்திய) உடன்படிக்கையினைத் தொடர்ந்தே விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். அவ்வாறான ஒரு உடன்படிக்கை அன்றைய காலகட்டத்தில் கைச்சாத்திடப்பா திருந்திருந்தால் அவர்களின் விடுதலை கனவாகவே முடிந்திருக்கலாம்.

3.4 இராணுவத்தினரால் நான் கைதுசெய்யப்பட்ட சம்பவம். (13.01.1984)

1984 ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் எமது பிரதேசத்தில் பாரிய மழைபெய்தமையால்

வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு எமது கிராமத்திலுள்ள மக்களினது வயல்காணிகள் (வேளாண்மை) அனைத்தும் கடுமையான பாதிப்பிற்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. இதுவியத்தினை அன்று மூதூர் உதவி அரசாங்க அதிபராக கடமையாற்றிய திரு. காங்கேசன் அவர்களிடம் நாம் தொலைபேசிமூலம் தெரிவித்ததற்கமைய மறுநாள் காலை அவற்றைப் பார்வையிடுவதற்கு வருவதாக அவர் எனக்கு தெரிவித்தார். இந்நிலையில் நான் எனது இளைய மகனை தூக்கிக்கொண்டு அன்று காலை வீட்டு வாசலில் சம்பந்தப்பட்டவரின் வாகனம் வரலாமென எதிர்பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன்.

அப்போது மூன்று வாகனங்கள் வரிசையாக வருவதனை அவதானித்த நான் அவை உதவி அரசாங்க அதிபரின் வாகனங்களாகத்தான் இருக்கலாமென நினைத்தவேளை திடீரென வாகனங்களிலிருந்து இறங்கிய கடற்படையினைச் சேர்ந்த நால்வரும், பொலிஸார் மூவரும் என்னைச் சுற்றி வளைத்தனர். அதனைக்கண்ணுற்ற எனது மனைவி உடனடியாக அவ்விடத்திற்கு ஓடிவந்த எனது கையிலிருந்த மகனை பற்றிக்கொண்டார். இந்நிலையில் பொலிஸ் நிலையத்தில் உங்களது கணவர் தொடர்பான விசாரணையொன்று இருப்பதாகவும் விசாரணையை முடித்துவிட்டு அவரை விடுதலை செய்வோமென மனைவியிடம் கூறிய பொலிஸார் என்னை தாமதமின்றி ஜீப் வண்டியில் எற்றிக்கொண்டு மூதூர் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு கொண்டு சென்றனர். அங்கு என்னை பொலிஸ் நிலையத்தில் அமைந்துள்ள குற்றவாளிகளுக்கான கூண்டில் அடைத்துவிட்டு பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியுடன் சிறிது நேரம் கலந்துரையாடியவர்கள் பின்னர் அவர்கள் கொண்டுவந்த கடற்படைக்குச் சொந்தமான படகில் என்னை ஏற்றிக்கொண்டு திருமலை நோக்கிச் சென்றனர்.

படகு புறப்பட்டு பாதிதூரம் செல்கையில் கடற்படையினருக்கு திருமலைத் தலைமை அலுவலகத்திலிருந்து வாக்கிடோக்கி மூலம் காத்தாண்டுகடி வங்கியில் கொள்ளை இடம்பெற்றதாக தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. படகில் என்னை ஏற்றியதும் கடற்படையைச் சேர்ந்த இரு சிப்பாய்கள் என்னிடம்வந்து சிங்கள மொழியில் உம்மிடமுள்ள ஆயுதங்களை எங்கே பதுக்கி வைத்துள்ளீர் என செருப்புக்காலால் உதைத்துவிட்டு விசாரித்தனர். அவ்வேளை நான் சிங்களம் தெரியாதவன்போல் பாசாங்குசெய்து கைகளால் சைகை காண்பித்தேன். இரண்டு மூன்று தடவைகள் காலால் உதைத்தபோதும் நான் தொடர்ந்தும்

சைகை காட்டியமையால் எனக்கு சிங்களம் தெரியாதென்பதனை அவர்கள் நம்பியது எனக்கு வாய்ப்பாக அமைந்தது. அதனால் அவர்களுக்கிடையில் என்னவிடயங்கள்பற்றி கலந்துரையாடுகின்றார்கள் என்பதனை என்னால் அறியமுடிந்தது.

குறிப்பு - மேற்படி காத்தான்குடி வங்கிக்கொள்ளையினை அன்று சிறைமீலிருந்து தப்பிய தம்பாப்பிள்ளை மகேஸ்வரன் (பின்னாளில் பனாகொடை மகேஸ்வரன்) என அழைக்கப்பட்டவரின் தலைமையிலான குழுவினரே மேற்கொண்டமையை நான் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டதன் பின்னர் அறிந்தேன். இக்கொள்ளையில் (25) லட்சம் ரூபா ரொக்கப் பணமும், இரண்டு மில்லியன் ரூபா பெறுமதியான நகைகளும் கொள்ளையிடப்பட்டன.

திருமலைத் துறைமுகத்திற்கு செல்லாது கடற்படையினரின் படகு கடற்படைத் தலைமையகம் அமைந்துள்ள டொக்யாட் என்னும் பகுதியில் அமைந்துள்ள கப்பல்கள் கட்டுமிடத்திற்கு அருகாமையில் நிறுத்தப்பட்டு நான் அங்கு இறக்கப்பட்டேன். அப்போது அங்கு தயாராக இருந்த ஜீப் வண்டியில் என்னை ஏற்றியவர்கள் தலைமை அதிகாரியின் காரியாலயத்திற்கு கொண்டுசென்றனர். அங்கு என்னை விசாரணை செய்வதற்காக மொழி பெயர்ப்பாளராக ஓர் முஸ்லிம் அதிகாரி வரவழைக்கப்பட்டார். அங்கு என்னிடம் பல தடவைகள் திரும்பத் திரும்ப ஆயுதங்கள் தொடர்பாகவும் அவைகள் எங்கு மறைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பதுபற்றியுமே விசாரணைகள் முடுக்கிவிடப்பட்டன. நான் சிங்கள மொழி தெரியாதென எற்கனவேயே தெரிவித்தமையால் அவர்களுக்குள் என்ன விடயங்கள் பேசப்படுகின்ற தென்பதனை என்னால் அறியமுடிந்தது. பின்னர் எனக்கான மதிய போசனம் வழங்கப்பட்ட பின்னர் வவுனியாவில் அமைந்துள்ள ஜோசப் முகாமிற்கு என்னை கொண்டு செல்வதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுமாறு கூறியதனை நான் அவதானித்துக் கொண்டேன்.

அதேவேளை அங்கு செல்லும் பாதைகளில் வெள்ளநீர் பாய்ந்தோடுவதாகவும் மாற்றுப்பாதை வழியாகவே செல்லவேண்டிவரலாமென அவர்கள் உரையாடுவதையும் என்னால் உணரமுடிந்தது. அவர்கள் பேசிக்கொண்ட தற்கமைய இரு மணித்தியாலங்களின் பின்னர் இரு ஜீப்

வண்டிகளும் ஏறக்குறைய 9 பாதுகாவலர்களுடன் வவுனியா நோக்கியதான பயணம் ஆரம்பித்தது. பன்குளம் தாண்டியதும் ஹொரவப்பொத்தானைக்கு முன்னால் பாதைகள் நீரில் மூழ்கியவாறு காணப்பட்டபோதும் அவர்கள் இடைக்கிடை பாதைகளை மாற்றி இரவு ஏழு மணியளவில் வவுனியா நகரசபைக் கட்டிடத்தில் அப்போது தற்காலிகமாக அமைந்திருந்த ஜோசப் முகாமிற்கு வாகனம் சென்றடைந்தது. அங்கு உள்ள அதிகாரி ஒருவரிடம் என்னைக் கொண்டு சென்ற கடற்படையினர் முறைப்பாட்டுப் புத்தகத்தில் கையொப்பம் இடச்சொல்லி அதில் ஒப்பமிட்டதும் ஏற்கனவே கைது செய்யப்பட்டு தடுத்துவைத்திருப்பவர்களின் கூடத்திற்கு என்னைக் கொண்டுசென்று அங்குள்ளவர்கள் எவருடனும் பேசக்கூடாது என்னும் கட்டளையினைப் பிறப்பித்துவிட்டு சென்றுவிட்டனர்.

சிறியதோர் கூடத்திற்குள் 18 கைதிகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தமையால் அங்குள்ளவர்களில் அரைவாசிப்பேர் தூங்கும்போது மற்றவர்கள் விழித்திருப்பதும், குறிப்பிட்ட நேரத்தின்பின்னர் தூங்குபவர்களை எழுப்பிவிட்டு மற்றையவர்கள் தூங்குவதே வழமையான நிகழ்வாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. அதேவேளை அச்சிறிய கூடத்தினுள்ளே மலசலம் கழிப்பதற்கென இரு வாளிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. 12 நாட்கள் அங்கு இருக்கவேண்டிய நிலையில் காலையில் ஐந்து நிமிடம்வரை வெளியில் சலம்கழிப்பதற்கு வழங்கப்பட்ட வாளிகளை வெளியில்கொண்டுசென்று ஊற்றிவிட்டு அவற்றினை துப்பரவு செய்துவிட்டு முகங்களுவதற்கும் அனுமதி வழங்கப்பட்டது குளிப்பு என்னும் பேச்சுக்கே இடமில்லை.

அங்கு இருக்கும்வரை எவ்வித விசாரணைகளும் மேற்கொள்ளாத நிலையில் 13 வது நாள் என்னை மட்டும் தனியாக வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு புகையிரதத்தில் இரு பொலிஸாரின் பாதுகாப்பில் கொண்டுசென்றனர். அங்கு சென்ற எனக்கு ஆச்சரியம் காத்துக்கொண்டிருந்தது. நான் ஏற்கனவே தெரிவித்துள்ளவாறு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களான 5 பேரை பாதுகாப்பதற்கு உதவிய 4 பேரும் அங்கு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மாதங்கள் உருண்டோடின. பயங்கரவாத தடைச்சட்டத்தின்கீழ் கைதுசெய்யப்படுபவர்கள் எவரையும் 18 மாதங்களுக்கு முன்னர் அவர்களது உறவினரோ, அன்றி மனைவி, மக்களோ பார்வையிட முடியாது என்பது முழுமையாக கடைப்பிடிக்கப்பட்டுவந்தது.

நான் கைது செய்யப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தபோது வாரத்தில் குறைந்தபட்சம் இரு தடவைகள் பொலிஸார் அதிகாலையில் எமது வீட்டிற்குச் சென்று வீட்டினை சோதனையிடுவது வழமையான நிகழ்வாக அமைந்திருந்தது. அப்போது மூதூர் பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியாக விஜேசேகர என்பவர் கடமையாற்றினார். எனது பிள்ளைகள் அனைவரும் அச்சமயம் 15 வயதிற்கு உட்பட்டவர்களாக இருந்தமையால் அங்கு வருகைதந்திருந்த பொலிஸ் அதிகாரியிடம் எனது மனைவி அவர்களின் பரிசோதனை குறித்து தமது ஆட்சேபணையை தெரிவித்தபோது இது விடயத்தில் தமக்கும் உடன்பாடில்லையெனவும் தெரிவித்த பொலிஸ் உயரதிகாரியான விஜேசேகர அவர்கள் யாரோ அடிக்கடி திருகோண மலையிலுள்ள மேலிடத்திற்கு உங்களின் கணவரைப்பற்றித் தெரிவிப்பதாலேயே நாம் எமது கடமையினைச் செய்யவேண்டியுள்ளதாக சற்று வேதனையுடன் அவரும் தெரிவித்ததாக நான் கைதுசெய்யப்பட்டு 18 மாதங்களின் பின்னர் முதல் தடவையாக என்னைச் சந்திக்கவந்த மனைவி என்னிடம் தெரிவித்தார்.

1984 ஜனவரி மாதம் 26ந் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்ட என்னை பெப்ரவரி மாதம் 23ந் திகதி (C.I.D)யினரின் தலைமைக் காரியாலயமாக அப்போது செயற்பட்ட 4ம்மாடி என அழைக்கப்படும் அன்றைய சித்திரவதை முகாமிற்கு கொண்டுசென்றனர். அங்கு எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான சிலரை தற்செயலாக காண்பதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவர்களின் முகத்தில் சோகம் நிறைந்திருந்தமையை நான் அவதானிக்க முடிந்தது. அங்கு கொண்டுசென்ற இரு மணி நேரங்களின் பின்னர் என்னிடம் விசாரணைகள் ஆரம்பித்தன. ஆரம்பத்தில் மிகவும் பண்பான முறையில் எனது வயதுபற்றியும், குடும்பப் பின்னணி பற்றியும் அனுதாப உணர்வுபோன்று உரையாடியவர்கள். என்னிடமிருக்கின்ற ஆயுதங்களை ஒப்படைத்துவிட்டால் ஒரு வாரகாலத்தில் நான் வீடு செல்வதற்கான வாய்ப்பு நிச்சயமாக ஏற்படுமென புன்னகை பூத்தவாறு தெரிவித்தனர்.

ஆயுதங்கள் தொடர்பான கேள்விகளுக்கு நான் எதற்காக ஆயுதங்கள் வைத்திருக்க வேண்டுமெனவும் நாங்கள் ஜனநாயகத்தில் முழுமையான நம்பிக்கை கொண்டவர்கள் என்பதால் ஆயுதங்கள் பாவிக்கவேண்டிய

அவசியம் எனக்கு இருக்கவில்லை எனவும் உறுதிபடக் கூறினேன். விசாரணையின்போது கூட சிங்களம் பேசத்தெரியாதவன்போலவே நான் நடந்துகொண்டேன். இறுதியில் என்னை விசாரணை செய்த அதிகாரி மற்றும் மொருவரை அழைத்து (வெலாவ ஹரிவுணா எயாட்ட காம தென்ன) நேரம் சரியாகிவிட்டது அவருக்கு சாப்பாட்டைக் கொடுங்கள் எனத் தெரிவித்தார். அப்போது நேரம் பகல் மூன்று மணி உடனே எனக்கு தலை சுற்றுவது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது.

சற்று நேரத்தின் பின்னர் அங்கு வந்த இருவர் என்னை ஒரு சிறிய அறையினுள் அழைத்துச் சென்று அங்கு போடப்பட்டிருந்த வாங்கு ஒன்றினில் அமருமாறு தெரிவித்தனர். நானும் அச்ச உணர்வுடன் அதில் அமர்ந்தேன். பின்னர் ஒரு எஸ்லோன் பைப்புடன் அங்கு வந்தவர்கள் என்னை அந்த வாங்கில் கிடத்திவிட்டு முதுகுப்புறத்திலும், கால்களிலும் கயிற்றினால் கட்டியவர்கள் எனது கால்களை வாங்கின் ரூனிப்புறத்தில் வைத்தவாறு ஏதோ நிரப்பப்பட்ட அந்த எஸ்லோன் பைப்பினால் எனது கால்பாதத்தின் புறப்பக்கத்தில் பலமாக அடித்தனர். ஒவ்வொரு அடி விழும்போதும் எனது மனம் எனக்கு ஏற்பட்ட வேதனையைவிட எனது மனைவி, மக்களைப் பற்றிய அச்சமே மேலோங்கியது. அடியின் வேதனையில் நான் ஏதேனும் சிறிய உண்மைகளைக்கூட தெரிவித்துவிட்டால் எனது மனைவி, மக்கள் அனைவருமே கைதுசெய்யப்படலாமென்பதே எனது மனதில் ஏற்பட்ட அச்சமாகும். காரணம் காத்தான்குடி வங்கிக் கொள்ளைக்கு உதவிய ஒருவரை கைதுசெய்வதற்குச் சென்ற இராணுவத்தினர் சம்பந்தப்பட்டவர் இராணுவ வாகனத்தினைக் கண்டதும் வீட்டின் பின்புறத்தால் ஓடித்தப்பியபோது அவரின் மனைவியைக் கைதுசெய்தமையை சிறைச்சாலையிலிருக்கும்போது அறிய வாய்ப்பு கிடைத்ததுடன் அப்பெண் நீர்கொழும்பு சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருப்பது தொடர்பாகவும் தெரியவந்தது.

எனவே என்னுடைய வரலாறு இங்கு முடிந்துவிட்டாலும் பரவாயில்லை எனது மனைவியைக் கைதுசெய்வதற்கான வாய்ப்புக்களை நானாகவே ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிடக்கூடாது என்பதே எனது இறுதியான முடிவாக இருந்தது. ஏறக்குறைய பதினைந்து நிமிடங்கள் வரை தமது அட்டுளியமான நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்தவர்கள் இறுதியில் (தவத் ஹகலா வெடக் ந அபி நவத்தமு) தொடர்ந்தும் தாக்குவதில் பயனில்லை நாம்

நிறுத்துவோமென கூறியவர்கள் தமிழில் கொஞ்ச நேரம் படு மற்ற ஆட்கள் பூசை தருவதற்கு வருவார்களென கூறிவிட்டு சென்றனர். எனக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சு வந்தது. இனி எவரும் வரமாட்டார்கள். ஆண்டவன் என்னையும், எனது குடும்பத்தினரையும் காப்பாற்றி விட்டாரென அடியின் வேதனையிலும் கூட மன நிறைவு பெற்றேன்.

அதனைத் தொடர்ந்து மறுநாள் பிற்பகல் என்னை மீண்டும் சிறைச்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கு ஒப்படைத்தார்கள். 2 நாட்கள் குறைய 2 வருடங்கள் (1984 ஜனவரி 13, 1986 ஜனவரி 11) வரை வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த நான் பல தரப்பட்ட வேதனைகள், சோதனைகள் போன்றவற்றிற்கு மத்தியிலும் எனது வாழ்க்கையிலும் எனது குடும்பத்தவரின் வாழ்க்கையிலும் ஒரு ஒளிமயமான எதிர்காலம் உருவாகுமென்ற நம்பிக்கையில் சிறைக்கூடத்தினை நான் ஒரு கலைக் கூடமாகவே பயன்படுத்தினேன். அங்கு சிறைவைக்கப்பட்டிருந்தவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வெறுமையான வன்முறை நடவடிக்கைகளுக்காக கைதுசெய்யப்பட்டு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களாக இருந்தமையால் அவர்களின் பொழுதுபோக்கு அரட்டை அடிப்பதிலேயே செலவு செய்யப்பட்டது.

இளமையில் ஆங்கிலக் கல்வியினை பெறுவதற்கான வசதி வாய்ப்புக்களற்ற சூழ்நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட நான் அதனை அடைவதற்காக எனது முழுமையான நேரத்தினையும் செலவு செய்தேன். நாம் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிறைக்கூடப் பிரிவிற்குப் பொறுப்பாளராக கடமையாற்றிய ஜெயிலர் வில்சன் என்பவர் பண்பான மனிதராக தனது கடமைகளை மேற்கொண்டார். அதனால் அவரின் துணையுடன் ஆங்கிலம் கற்பதற்கான புத்தகங்களை பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. அதனை சாதகமாகப் பயன்படுத்திய நான் எனது இலக்கினை அடைவதற்கான முயற்சிகளை மேற்கொண்டதற்கமைய ஓரளவு ஆங்கில அறிவினை பெறும் வாய்ப்பினை சிறைச்சாலையில் இருக்கும்போது பெற்றேன்.

அங்கு சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த இளைஞர்களில் சிலர் மறைமுகமாக என்னை கிண்டலடிப்பதனையும் நான் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அப்போது எனக்கு வயது 46. இவ்வயதில் இவருக்கு ஆங்கிலக்கல்வி அவசியம்

தானா என்பதே அவர்களின் கருத்தாகக் காணப்பட்டது. அங்கு தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களில் கிட்டத்தட்ட 3%மானவர்கள் மட்டுமே ஓரளவு வயதால் முதிர்ச்சி பெற்றவர்களாக காணப்பட்டனர். கல்வி தொடர்பான சிந்தனையில் நான் ஆர்வம் காட்டியமையால் காலம் உருண்டோடுவது விரைவுபோன்றே எனக்குத் தென்பட்டது.

3.5 விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களால் சிறையினை உடைத்து வெளியேற மேற்கொண்ட முயற்சியும் அதனால் எமக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பும்.

ஏற்கனவே பலதரப்பட்ட ஆயுதக் குழுக்களில் அங்கம் வகித்தவர்களும், கொலை, கொள்ளை போன்ற சம்பவங்களில் மட்டும் ஈடுபட்டவர்களும் ஒருசாரார் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அங்கு அவர்கள் தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த வேளையில் 1985ம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தில் வரும் பூரணை தினத்தன்று சிறையினை உடைத்து வெளியேறுவதற்கான நடவடிக்கைகளில் சிலர் முயன்றனர். அதற்கமைய நானும் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பிரிவில் உள்ளவர்கள் அங்கு அமைந்திருந்த மலசல கூட்டத்தினுடாக ஆழமான குழி ஒன்றினை அமைத்து வெளியேறும் நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு 5 பேர் எமது பிரிவின் சுவர்களுக்கு அப்பால் புகுந்து சென்றுவிட்டனர். அன்றைய தினம் பூரணை

தினமாக இருந்தமையால் பாதுகாவல் கடமையிலிருந்த சிறைக்காவலர்கள் வெளியேறியவர்களை கண்டுகொண்டனர்.

அதற்கமைய உடனடியாக அபாய மணியினை அவர்கள் ஒலித்ததற்கமைய சிறைக்கூடத்திற்கு வெளியே பாதுகாவல் கடமையிலிருப்பிருந்தவர்களும், மேலும் சிலரும் தடிகள், பொல்லுகளுடன் உள் நுழைந்து முதலில் வெளியேற முற்பட்டவர்களை கைதுசெய்தனர். பின்னர் நாம் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த பிரிவிற்குள் நுழைந்த பாதுகாவலர்கள் எவ்வித தயவு, தாட்சனையுமின்றி கடுமையான தாக்குதல்களை மேற்கொண்டனர். அத்தாக்குதலின்போது கைவிரல்களை இழந்தவர்களும், கடுமையான காயங்களுக்கு உள்ளானவர்களும் சிலர் பாதிக்கப்பட்டனர். அச்சம்பவத்தில் ரெலோ அமைப்பின் முன்னாள் தலைவரான திரு. ஸ்ரீ சபாரெத்தினம் அவர்களின் சகோதரர் ஒருவரும், வல்வெட்டித்துறை ரவி எனப்படுவரும் கைவிரல்கள் இரண்டினை இழந்தனர். அதேவேளை நான் பலத்த தாக்குதல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டேன். அதனால் எனது இடக்காலில் பாரிய காயம் ஒன்றும் ஏற்பட்டது.

இச்சம்பவத்தின் சூத்திரதாரிகளாக ஸ்ரீ பத்மன், வரதன், சிவலிங்கம் இன்னும் இருவர் அவர்களின் பெயர் எனக்கு ஞாபகமில்லை பலமான தாக்குதல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டதுடன் தொடர்ந்து இரு வாரகாலமாக நிர்வாணமாகவே அவர்கள் தனியான கூண்டுகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். மேற்கூறியவர்களில் ஸ்ரீ பத்மன் மட்டுநகர் கச்சேரியில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருந்த ஆயுதங்களை திருடிய குற்றத்திற்காக கைது செய்யப்பட்டிருந்தார். வரதன் என்பவர் காத்தான்குடி வங்கிக்கொள்ளையின் 13.01.1984 சூத்திரதாரியாவார், சிவலிங்கம் என்பவர் பன்னாள் பிரதேசத்தில் கொள்ளைகள், கொலைகள் போன்ற சம்பவங்களில் ஈடுபட்டமைக்கான குற்றச்சாட்டின்பேரில் கைதுசெய்யப்பட்டவராவர் என்பதனை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. பின்னர் இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கைக்கமைய விடுதலை செய்யப்பட்ட வரதன் என்பவர் 02.03.1991ல் அன்றைய பாதுகாப்பு அமைச்சராக பணியாற்றிய திரு. ரஞ்சன் விஜேரத்ன என்பவரை தற்கொலைக் குண்டுதாரியாகமாறி கொழும்பில் வைத்து கொலைசெய்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்நிலையில் 1985ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் எனது சகோதரரான திரு. தங்கத்துரை அவர்களும் இராணுவத்தினரால் கைதுசெய்யப்பட்டு திருகோணமலை கோட்டைக்குள் அமைந்திருந்த இராணுவ முகாமில் மூன்று மாதகாலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார். கிழக்கு மாகாணத்தில் இராணுவத்தினராலும் ஏனைய பாதுகாப்புப்படைமீனராலும் தமிழ் மக்கள் துன்புறுத்தப்படுவது தொடர்பாக வெளிநாட்டு ஊடகங்கள் இரண்டிற்கு செவ்வியினை வழங்கினாரென்றும் குற்றச்சாட்டின்பேரில் அன்றைய ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கத்தின் பாதுகாப்பு அமைச்சரான திரு. அத்துலத் முதலி அவர்களின் நேரடி உத்தரவிற்றகமைய அவர் கைதுசெய்யப்பட்டார்.

நான் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த காலப்பகுதியான 1985ம் ஆண்டு மே மாதம் 31ந் திகதி இரவு எமது கிராமத்தினைச் சுற்றி வளைத்த இராணுவத்தினரும், அண்மைக்கிராமமான தெஹிவத்தை என்னும் கிராமத்தில் வசித்த காதையர்களான சிங்கள இளைஞர்கள் சிலரும் இணைந்து எமது கிராமத்திலுள்ள வீடுகள் அனைத்தினையும் தீயிட்டுக் கொழுத்தியதுடன் எமது கிராமத்தில் வசித்த தமிழ் இளைஞர்களும், யுவதிகளுமாக 36 பேரை கைதுசெய்து அல்லைக் கந்தளாய் வீதியிலமைந்துள்ள சாம்பல்பிட்டி என அழைக்கப்படும் காட்டுப்பிரதேசத்திற்கு இராணுவ வாகனத்தின் மூலம் ஏற்றிச்சென்று அனைவரையும் சுட்டுக் கொன்றனர். அத்துடன் நிறுத்திவிடாது மறுநாள் பகல் அங்கு வருகைதந்த ஆயுததாரிகள் வயதானவர்கள் 6 பேரை சுட்டுக்கொன்றனர். அத்துடன் எமது கிராமத்திலுள்ள ஆலயத்தின் பூசகராக பணியாற்றியவரின் மனைவி உட்பட அவர்களின் வலதுகுறைந்த பெண்குழந்தை ஒன்றும் இச்சம்பவத்தில் கொல்லப்பட்டது.

இச்சம்பவம் இடம்பெற்றது இரவு நேரம். ஆனால் அன்று பகல் கிளிவெட்டிக் கிராமத்தினை தாக்குவதற்கு திட்டங்கள் தீட்டப்படுவது தொடர்பான தகவல் கிராம மக்களுக்கு ஏதோ ஒரு வகையில் எட்டியமையால் குடும்பத்தவர்கள் அனைவரும் கிராமத்தினைவிட்டு வெளியேறி அண்டைய கிராமங்களான முஸ்லிம் மக்கள் வாழும் கிராமங்களுக்குச் சென்று தஞ்சமடைந்தனர். அச்சம்பவம் இடம்பெற்ற காலகட்டத்தில் எமது மக்களுக்கு அனைத்து உதவிகளையும், தங்குமிட வசதிகளையும் வழங்கியவர்கள் முஸ்லிம் மக்கள் என்பதனை எம்மவர்கள் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டார்கள். அதேவேளை இளைஞர்களும், யுவதிகளும் எமது கிராமத்திற்கு மறு பக்கமாக (அதாவது

ஆற்றுக்கு அப்பால்) அமைந்துள்ள கிராமத்திற்குள் சென்று மறைந்திருந்த வேளை அவர்கள் அனைவரும் இராணுவத்தினரின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்வதற்கான நிலை ஏற்பட்டது. இச்சம்பவம் இடம்பெறுவதற்கான நிலையினை தோற்றுவித்தவர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினரே என்பதனை நான் பின்னர் அறிந்தேன்.

எமது கிராமத்தினூடாகவே தெஹிவத்தை, நீலாப்பளை போன்ற சிங்களக் குடியேற்றக் கிராமங்களில் வாழும் மக்கள் தமது பொருட்களை கொள்வனவு செய்வதற்காக சேருநுவர என்னும் கூடுதலான கடைத் தொகுதிகள் அமைந்துள்ள சிங்களமக்கள் பெரும்பான்மையாக வர்த்தகம் செய்யும் பட்டினத்திற்குச் செல்வது வழமையாகும். இரு நாட்களுக்கு முன்னர் எமது கிராமத்தினூடாக சென்ற சிங்கள மக்கள் சிலரின் மோட்டார் பைசிக்கல்களை பறித்தெடுத்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுததாரிகள் அவர்களீது தாக்குதலையும் நடாத்தத் தவறவில்லை. இச்சம்பவத்தின் எதிரொலியாகவே எமது கிராமமக்கள் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்ட சம்பவம் இடம்பெற்றது.

இச்சம்பவத்தின் முன்னர் இரு தடவைகள் 1976, 1978 போன்ற காலங்களில் சிங்கள மக்களுக்கும், கிளிவெட்டி மக்களுக்குமிடையில் இதனைவிட பாரிய சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற நிலையிலும்கூட கிளிவெட்டிக் கிராமத்தினுள் இராணுவத்தினரினரின் வன்முறைகளோ, சிங்கள இளைஞர்களான காதையர்களின் வன்முறைகளோ ஒருபோதும் இடம்பெறவில்லை ஆனால் விடுதலைப் போராளிகளின் பிரசன்னத்தின் பின்னரே இவ்வாறான சம்பவமும், உயிர்ப்பலிகளும் இடம்பெற்றது.

மேற்படி சம்பவத்தினைத் தொடர்ந்து எமது கிராமமக்கள் அனைவரும் அகதிகளாக முஸ்லிம் கிராமங்களுக்கும், திருகோணமலை நகரத்திற்கும் இடம்பெயர்ந்தனர். இந்நிலையில் எனது குடும்பத்தவர்களும் பிள்ளைகளுடன் தோப்பூர் என்னும் முஸ்லிம் கிராமத்திற்குச் சென்று தஞ்சமடைந்தனர். நான் இராணுவத்தினரால் கைதுசெய்யப்பட்ட காலப்பகுதியில் 25 ஏக்கரில் வேளாண்மை செய்கை பண்ணப்பட்டு இரு மாதங்களில் அறுவடை செய்யும் நிலையிலிருந்தபோது அப்பிரதேசத்தில் இடம்பெற்ற கடுமையான மழை காரணமாக வயல்கள் அனைத்தும் அறுவடை செய்யமுடியாதவாறு

நாசமாகியது. இந்நிலையில் ஆறு பிள்ளைகளுடன் குடும்பத்தினைப் பராமரிக்க வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு எனது மனைவியின் தலையில் சுமத்தப் பட்டிருந்தது. நான் கைதுசெய்து இராணுவத்தினரால் கொண்டு செல்லப்பட்ட நிலையில் நான் மீண்டும் உயிருடன் திரும்பி வரமாட்டேனெனக் கருதிய எனது ஏற்கனவே நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தவர்களும், சகோதரர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய உறவினர்களும் என்னையும், எனது குடும்பத்தினரையும் மறக்கப்பட்டவர்களென்னும் பட்டியலில் இணைத்துக் கொண்டமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குறிப்பு - ஏற்கனவே எனது பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்பில் எனது மூத்த மகனான மதி குமாரதுரை அவர்களை மட்டக்களப்பு சிவாணந்தா கல்லூரியிலும் மகள் வனஜா குமாரதுரை அவர்களை திருகோணமலையில் அமைந்துள்ள பெண்கள் பாடசாலையான சண்முக வித்தியாலயத்திலும் கல்வி பயில்வதற்காக சேர்த்துவிட்ட ஒரு வருடகாலப்பகுதியிலேயே நான் இராணுவத்தினரால் கைதுசெய்யப்பட்டேன். இந்நிலையிலும் எனது இரண்டாவது மகனான வதனன் குமாரதுரை என்பவரையும் எனது மனைவி சிவாணந்தா கல்லூரியில் சேர்த்துவிட்ட நிலையிலேயே மேற்படி கஷ்டங்கள் எமது குடும்பத்தினருக்கு உருவானது.

மீண்டும் எனக்கு ஞாபகம் வருவது திக்கற்றவர்க்கு தெய்வம் துணை என்னும் பொன் மொழியே! ஆனால் எவ்விதமான கஷ்டங்களையும், துன்பங்களையும் சமாளித்து எதிர்நீச்சல் போடும் திறமை எனது மனைவியிடம் இருந்தமையால் எனது குடும்பத்தவர்கள் ஒருவேளை கூட உணவின்றி வாடுவதற்கான நிலைமை உருவாகாதவாறு எனது மனைவி அனைத்தையும் செவ்வனே கவனித்தார். இந்நிலையில் எனது மூத்த மகனான மதி குமாரதுரை அவர்கள் ரெலோ அமைப்பினருடன் ஓடிவிட்டார். அகதிமுகாமில் பல இன்னல்களுக்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்த எனது மனைவிக்கு மேலுமொரு தலைமிடி உருவானது. எனது குடும்பத்தவர் தங்கியிருந்த முகாமிலிருந்து ஏறக்குறைய 8 கிலோமீற்றருக்கு அப்பால் கூனித்தீவு என்னும் கிராமத்தினை அண்டிய காட்டுப் பிரதேசத்தில் ரெலோ இயக்கத்தினரின் முகாம் அமைந்திருந்தது. அப்பிரதேசத்திற்கு செல்வதற்கு வாகனப் போக்குவரத்துக்கள் எதுவும் இல்லாதநிலையில் மாட்டு வண்டியிலேயே பயணஞ்செய்யவேண்டிய நிலை அங்கு காணப்பட்டது.

அதற்கமைய ஏனைய பிள்ளைகளை முகாமில் விட்டுவிட்டு மாட்டு வண்டியில் பயணத்தினை மேற்கொண்ட எனது மனைவியும், இரண்டாவது மகனான வதனன் குமாரதுரை அவர்களும் சம்பூர் என்னும் கிராமத்திலமைந்துள்ள பத்திரகாளியம்மன் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபாட்டினை மேற்கொண்டுவிட்டு மகனின் விடயம் தொடர்பாக அங்கு வருகைத்தவர்களிடம் விசாரித்தபோது அவ்விடயம் தொடர்பாக உதவுவதற்கு பலர் முன்வந்த நிலையில் ரெலோ அமைப்பிலுள்ள ஒருவரை எனது மனைவிக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைத்தனர். அவருடன் எனது மனைவி கண்ணீர்விட்டு மகனை தம்மிடம் ஒப்படைக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தபோது இயக்கத்தில் இணைந்தவர்களை விடுவிக்க முடியாதெனவும் எதற்கும் எமது முகாமிற்குப் பொறுப்பானவரிடம் இதுவிடயம்பற்றி தெரிவிப்பதாகவும் மறுநாள் அக்கோவிலடிக்கு வருமாறும் பதிலளித்துவிட்டு அவர் சென்றாராம்.

அவர் கூறியதற்கமைய மறுநாளும் அவ்விடத்திற்குச் சென்ற எனது மனைவியும், மகனும் முகாமிற்குப் பொறுப்பானவரை சந்திப்பதற்கான வாய்ப்பு கிடைத்தபோது மனைவியைப்பற்றியும் எமது குடும்பத்தினரின் பின்னணி பற்றியும் விசாரித்த அவர் உடனடியாக ஒருவரை முகாமிற்கு அனுப்பி மகனை வரவழைத்து மனைவிமிடம் கையளித்தார்.

1985 ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த எனது சகோதரர் திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் யூன் மாத முற்பகுதியில் விடுதலை செய்யப்பட்டார். தொடர்ந்தும் திருகோணமலையில் இருப்பது புத்திசாலித்தனமல்ல என அவரது ஆதரவாளர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்ததற்கமைய தமிழகத்திற்கு குடும்பத்தினருடன் இடம்பெயர்ந்து அண்ணா நகரில் வாடகைக்கு வீடொன்றினைப் பெற்று அங்கு வசித்தார். அதேவேளை 1985 ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 18 மாதங்களின் பின்னர் என்னைப் பார்வையிடுவதற்கான அனுமதி எனது மனைவிக்கு கிடைத்தது. அண்ணர் குடும்பத்தினர் தமிழகத்திற்கு இடம்பெயர்ந்ததும் எனது குடும்பத்தினரையும் அங்கு அழைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை அண்ணர் மேற்கொண்டார். ஆனால் எனது மனைவியார் எனது விடுதலையின் பின்னரே வரமுடியுமெனும் காரணத்தினைக்கூறி மறுத்துவிட்டார்.

இந்நிலையில் என்னைப் பார்வையிடுவதற்காக வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்கு வருகைதந்திருந்த எனது மனைவியாரை என்னால் அடையாளம் காண்பது சற்று சிரமமாகவே இருந்தது. காரணம் நான் இராணுவத்தினரால் கைது செய்யப்பட்டு எங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றனோ அல்லது கொண்டு விட்டார்களோ என்பது பற்றி எதனையும் அறியமுடியாது 18 மாதங்கள் வேதனையுடன் வாழ்ந்த துயரம் ஒருபுறம், வீடுவாசல்களை இழந்து அகதிமுகாமில் வசிப்பது போன்ற கவலை மறுபுறமாக பாதிப்புடைய இழந்துவிட்ட நிலைமிலேயே அவர் காணப்பட்டார். வழமையாக ஒரு சிறைக் கைதியினை பார்வையிட வருபவர்கள் உரையாடுவதனை அவதானிப்பதற்காக தமிழ் மொழி தெரிந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தர் அங்கு பிரசன்னமாயிருப்பது வழமை. ஆனால் எனது குடும்பப் பின்னணியினை அறிந்திருந்த ஜெயிலர் திரு. வில்சன் அவர்கள் எம்மை சுதந்திரமாகப் பேசுவதற்கு அனுமதித்தார். ஏறக்குறைய ஒரு மணித்தியாலம் வரை கிராமத்தில் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகள் தொடர்பாகவும் அகதிமுகாம் வாழ்க்கை தொடர்பாகவும் மனைவியார் தெரிவித்ததனால் அன்றைய நிலையில் எனது குடும்பத்தினரின் நிலைமை பற்றி என்னால் அறியமுடிந்தது.

தொடர்ந்து கருத்துத் தெரிவித்த மனைவியார் எனது சகோதரரின் குடும்பத்தினர் தமிழகத்திற்கு சென்ற விடயம் தொடர்பாகவும் தங்களையும் அங்குவருமாறு அழைப்பு விடுத்தது தொடர்பாகவும் விபரித்தார். அதனைக் கேள்வியுற்றதும் உடனடியாகவே எனது குடும்பத்தினரை அங்கேயே செல்லுமாறு கூறிய நான் மனைவியை எவ்வாறேனும் திருப்திப்படுத்தி அனுப்புவதற்காக நீங்கள் அண்ணர் ரிக்கற் செய்து அனுப்பினால் பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு தாமதிக்காது அங்கு செல்லுங்கள் நான் நிச்சயமாக ஆகக்கூடியது இரு மாதகாலப்பகுதியில் விடுதலையாகி விடுவேன் விடுதலையானதும் ஒரு வாரகாலத்தினுள் அங்குவந்து சேர்ந்துவிடுவேனென ஆறுதலான வார்த்தைகளைக்கூறி வீட்டிற்கு அனுப்பினேன்.

அதற்கமைய செப்டம்பர் மாதம் 1985 எனது மனைவி, மக்கள் அனைவரும் தமிழகத்திற்கு சென்று அண்ணரின் குடும்பத்தவர்களுடன் ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்தனர். தொடர்ந்து மூன்று மாதங்களின் பின்னர் 1986 ஜனவரி மாதம் 11ந் திகதி நான் விடுதலைசெய்யப்பட்டேன். விடுதலையாகிய என்னை

திருகோணமலைக்கு வரவேண்டாமென எனது மூத்த அண்ணர் கூறியதற்கமைய நான் எனது அண்ணர் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் உற்ற நண்பர் ஒருவரின் கொட்டாஞ்சேனையில் அமைந்துள்ள வீட்டில் தற்காலிகமாக தங்கியிருந்தேன். அண்ணரின் உற்ற நண்பரான திரு. அழகுராசா என்பவர் 1983ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற யூலைக்கலவரத்தின்போது கொழும்பு காலி முகத்திடலுக்கு முன்னால் வைத்து காரில் பயணஞ்செய்து கொண்டிருந்த அவரை 25.07.1983ந் திகதியன்று காதையர்கள் காரைநிறுத்தி வெளியே இழுத்து வெட்டிக் கொன்றனர். இந்நிலையில் அவரின் இளைய சகோதரரும் மரணமானவரின் மனைவி, மற்றும் மக்களுமே அவ்வீட்டில் வசித்துக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் வீடு கொழும்பு கொட்டாச்சேனையில் அமைந்திருந்தது.

சிறையிலிருந்து விடுதலையாகியபோதும் இந்தியாவிற்கு செல்வதற்கான கடவுச்சீட்டு என்னிடம் இருக்கவில்லை. அக்காலகட்டத்தில் இலங்கையர்கள் இந்தியாவிற்குச் செல்வதற்கென (Emergency Passport) என்னும் பெயரில் அவசர கடவுச்சீட்டு வழங்கப்பட்டது. அதனைப் பெறுவதற்குக்கூட ஒரு மாத காலம் வரை நான் காத்திருக்க வேண்டிய நிலை உருவானது. அவர்களின் வீட்டில் நான் தங்கியிருந்தபோதும் எனது மூன்று நேர உணவின்னையும் நான் கடையிலேயே சாப்பிட்டேன். விடுதலையாகி 13 நாட்களின் பின்னர் நான் சாப்பாட்டிற்காக அண்மையிலுள்ள கடையொன்றிற்கு சென்று சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்த வேளை மூதூரில் ஏற்கனவே பணியாற்றிய பொலிஸ் காண்ஸ்டபிள் ஒருவர் என்னைக் கண்டுகொண்டார். உடனே அவர் கடைக்கு வெளியே நான் சாப்பிட்டுவிட்டு வரும்வரை காத்துக்கொண்டு நின்று என்னைப் பொலிஸ் நிலையத்திற்கு வருமாறு அழைத்துச்சென்று எவ்வித முறைப்பாடுகளையும் பதிவுசெய்யாத நிலையில் என்னை ஏனைய நால்வரை தடுத்துவைத்திருந்த கூண்டில் அடைத்துவிட்டு சென்றுவிட்டார்.

எனது கைது தொடர்பாக நான் தங்கியிருந்த வீட்டாருக்கு தெரிவிப்பதற்கான வாய்ப்பும் எனக்கு கிடைக்கவில்லை. என்னுடன் கூடவே கூண்டிலடைக்கப் பட்டிருந்த இரு தமிழர்கள் மறுநாள் காலை 11 மணியளவில் விடுதலையாகி வீடுசென்றபோது அவர்களிடம் நான் தங்கியிருந்த வீட்டின் விபரங்களைக்கூறி வீட்டுக்காரர்களிடம் எனது கைதுபற்றி தெரிவிக்குமாறு மிகவும் மன்றாட்டமாய்ச் சொல்லியனுப்பினேன். ஆனால் அவர்கள் அதுவிடயம்பற்றி

கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. அதேநேரம் கஞ்சா புகைக்கும்போது பிடிபட்டதாக தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிங்களக்கைதி ஒருவர் அன்று பிற்பகல் விடுதலைபெற்று வெளியே செல்லும்போது அவரிடம் எனது விபரத்தினை கூறியனுப்பியதற்கமைய அவர் நேரடியாகவே அங்கு சென்று விபரங்களைத் தெரிவித்திருந்தார். அவரின் தகவலை வீட்டார் பெற்றதும் எனது சட்டத்தரணியான கே.வி.மகேந்திரன் என்பவருக்கு தொலைபேசியில் தெரிவித்ததற்கமைய மறுநாள் காலை 10 மணியளவில் அவர் பொலிஸ்நிலையத்திற்கு வந்து நடந்த சம்பவங்கள்பற்றி விசாரித்துவிட்டு அங்கு கடமையிலிருந்த பொலிஸ் சார்ஜனுடன் எனது விடுதலை தொடர்பாக விசாரித்தபோது அப்படியான ஒரு முறைப்பாடு பொலிஸ் பதிவேட்டில் இல்லையென அவர்கூறியதும் என்னை வெளியே எடுத்து அழைத்து வருமாறு அவர் கட்டளையிட்டதற்கமைய நான் பொலிஸ் சார்ஜனிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன்.

அங்கு கடமையிலிருந்தவர் ஒரு பேகர் இனத்தைச் சார்ந்தவராக இருந்தார். உடனே பொலிஸ் பதிவேட்டில் அன்றைய தினம் கடமையிலிருந்த (நான் கைதுசெய்யப்பட்ட தினம்) பொலிஸ்காரர்களிடம் யார் என்னைக் கைது செய்தது என்பது பற்றி பொலிஸ் பரக்கில் இருந்தவர்களிடம் விசாரித்து சம்பந்தப்பட்டவரை அழைத்து வருமாறு அன்றைய தினம் கடமையிலிருந்த பொலிஸ் ஒருவரை அனுப்பினார். ஏறக்குறைய 45 நிமிடங்களின் பின்னர் என்னைக் கைது செய்தவர் அங்கு வந்ததும் என்னை மீண்டும் கூட்டிற்குள் அனுப்பிவிட்டு சம்பந்தப்பட்டவர் செய்த தவறுபற்றி எனது சட்டத்தரணியிடம் கவலை தெரிவித்துவிட்டு என்னை அழைத்துச் செல்லுமாறு தெரிவித்ததற்கமைய நான் அவர்களின் வீட்டிற்குச் சென்றதும் இரண்டு நாட்களுக்குத் தேவையான உடைகளை எடுத்துக் கொண்டு நான் இன்றிலிருந்து ஹோட்டலில் தங்குகின்றேனென வீட்டாருக்குச் சொல்லிவிட்டு ஹோட்டலில் ஏழ் ஒன்று வாடகைக்கு எடுத்து அங்கேயே தமிழகத்திற்கு வரும்வரை தங்கினேன். விடுதலையாகி ஏறக்குறைய ஒன்றரை மாதங்களின் பின்னர் எனக்கான கடவுச்சீட்டு கிடைத்ததற்கமைய பெப்ரவரி மாதம் 27ந் திகதி தமிழகத்திற்கு சென்றடைந்தேன்.

3.6 கிளிவெட்டி கிராமத்தில் 31.05.1985ல் கிடம்பெற்ற கிராணுவ வன்முறையில் படுகொலை செய்யப்பட்டவர்கள்.

அம்பலவாணர் கந்தசாமி, அருளானந்தம் ராசா, அருளானந்தம் நவராசா, அருளானந்தம் துரைராசா, கனகசபாபதி யோகராசா, கனகசபாபதி மனோகரன், கதிரவேற்பிள்ளை அருமைப்பிள்ளை, சித்திராவி சத்தியநாதன், மயில்வாகனம் அமிர்தலிங்கம், கணபதிப்பிள்ளை வடிவேல், வேலுப்பிள்ளை நல்லலிங்கம், கந்தலிங்கம் கோடிஸ்வரன், மயில்வாகனம் குமாரசிங்கம், காத்தமுத்து ராசா, வடிவேல் ராகு, இராசையா தங்கன், நாராயணபிள்ளை விஜயராஜா, ஐயாத்துரை இராசலிங்கம், மயில்வாகனம் குகேந்திரன், வீரக்குட்டி மாணிக்கராசா.

இராணுவத்தினர் மேற்கொண்ட வன் முறையின் காரணமாக அழிவுற்ற கிளெவட்டி கிராமம்

மயில்வாகனம் மகேந்திரன், இராசேந்திரம் அருந்தவராசா, செல்வராசா சூரியா, சிவராசா யோகமலர், சுப்பிரமணியம் ஜெகதீசன், கந்தப்பு நாதன், சதாசிவம் சத்தியமூர்த்தி, சிவநாதன் யோகன், சுப்பிரமணியம் இராசரெத்தினம், சதாசிவம் புண்ணியமூர்த்தி, விஸ்வலிங்கம் குணசேகரம், மருதநாயகம் ஈஸ்வரன், வயிரமுத்து தியாகராசா, மயில்வாகனம் கனகசபை, வீரபத்திரன் சிவக்கொழுந்து, ஏ.ஆர்.எம் வண்டையா, சுப்பிரமணியம் குருக்கிணி, இருவயது குழந்தை, சித்திராவி புண்ணியமூர்த்தி, நல்லையா நாகராசா, குணசேகரம் வீரசிங்கம், சுப்பிரமணியம் ஞானசேகரம், ஐயம்பிள்ளை சிவாஜிநாதன், கந்தையா ஞானசேகரம், கந்தையா புவனேஸ்வரன், இராமுப்பிள்ளை முத்துக்குமார். வயிரமுத்து சிவானந்தராசா, பொன்னுத்துரை கிருபைராசா, துரைசாமி தங்கவேலு, பேரின்பராசா, கதிரவேலப்பிள்ளை கணேசரெத்தினம், சித்திரவேல் சிவானந்தராசா, கதர்காமத்தம்பி நவரெத்தினராசா.

3.7 ஐரோப்பிய நாடொன்றில் எமக்கு அரசியல் தஞ்சம் கோருவதற்கான நடவடிக்கைகளை எனது சகோதரர்

மேற்கொண்ட நிலையில் நானும் எனது குடும்பத்தவர்களும் டென்மார்க் நாட்டிற்கு இடம்பெயர்ந்தோம் (1986)

சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையாகி 1986ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 27ந் திகதி தமிழகத்திற்கு வருகைதந்த நான் எனது குடும்பத்தவர்கள் வசித்துவந்த எனது சகோதரரின் வீட்டிற்குச் சென்று என்னையும் குடும்பத்தவர்களுடன் இணைத்துக் கொண்டேன். இந்நிலையில் அங்கு வசித்த சில வாரங்களிலேயே அண்ணரின் அன்றைய பொருளாதார நிலையினை அறிந்த நான் தொடர்ந்தும் அண்ணருக்கு தொல்லை கொடுக்காது எவ்வாறேனும் சுயமாக தொழில் ஒன்றினைத் தேடவேண்டுமென்னும் எண்ணம் எனக்குள் உருவானது. ஆனால் அது விடயம் தமிழகத்தில் சாத்தியப்படாத ஒன்றாகவே காணப்பட்டது. அன்றைய நிலையில் எனது மனைவியின் இளைய சகோதரர் ஒருவர் மத்திய கிழக்கு நாடொன்றில் தொழில் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவருடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திய நான் அங்கு வருவதற்கான வசதியேதும் இருந்தால் அதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுமாறு தெரிவித்தேன். அதற்கமைய அவர் ஏதோ பத்திரங்கள் சிலவற்றினை எமக்கு அனுப்பி அதனைப் பூர்த்திசெய்து தமக்கு அனுப்புமாறு தெரிவித்திருந்தார்.

குறிப்பு - நான் தமிழகத்திற்கு வந்துவிட்ட விடயத்தினை அறிந்த புளொட் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள் சிலர் எனது வீட்டிற்கு வருகைதந்து எனது சிறைவாழ்க்கை பற்றிய நிலைமைகள் தொடர்பாக விசாரித்தனர். பின்னர் புளொட் அமைப்பின் தலைவர் திரு.உமா மகேஸ்வரன் அவர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்வதற்காக அவர் தங்கியிருந்த வீட்டிற்கு கூட்டிச்சென்று அவருடன் நானும் எனது மூத்த மகனுமான மதி குமாருரையும் பலதரப்பட்ட விடயங்கள் பற்றியும் கலந்துரையாடினோம். பின்னர் இரு நாட்கள் கடந்து என்னை மீண்டும் சந்திக்கவந்த இருவர் நாம் வசிப்பதற்கான பொருத்தமான வீடொன்றினை பெற்றுத் தருவதுடன் மாதா, மாதம் ஐயாமிரம் ரூபா பணமும் தருவதாகவும் தங்களுடன் இணைந்து செயற்படுமாறும் தெரிவித்தனர். எது எவ்வாறாயினும் அன்றைய நிலையில் விடுதலை அமைப்புக்கள் எதனையும் நம்புமளவிற்கு எனது மனோநிலை தயாராக இருக்கவில்லை. காரணம் ஏற்கனவே எமது கிராமத்தினை இராணுவத்தினரும், சிங்களக் காதையர்களும் நாசம்செய்து 44 பேரின் உயிர்களைப் பலிகொண்டபோது

உதவுவதற்கு முன்வராத விடுதலை அமைப்புக்கள் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொள்வார்களா? என்பதே எனது வினாவாக இருந்தது.

இந்நிலையில் நான் வெளிநாடொன்றில் தொழிலுக்குச் செல்வதற்கு முயலும் விடயத்தினை எனது சகோதரருக்கு தெரியாமலேயே நான் மேற்கொண்டேன். மத்திய கிழக்கிலிருந்து கடிதம் வந்த விடயம் தொடர்பாக அண்ணரின் மக்கள் தமது தந்தையாரிடம் தெரிவித்து விட்டனர். ஒரு நாள் மதிய உணவினை முடித்துக்கொண்டு சமையலலிலிருந்து நான் வெளியே வரும்போது தம்பி இங்கு வாருங்கள் என அவர் அழைக்கும்போது ஏதோ பிரச்சினையொன்று காத்திருக்கின்றதென்பதனை நான் உணர்ந்து கொண்டேன். என்னைப் பக்கத்தில் அழைத்த அவர் உனக்கு இந்த வீட்டில் ஏதேனும் பிரச்சினை இருக்கின்றதா என்னும் கேள்வியினைக் கேட்டார். நான் எப்பவுமே எனது தந்தையாருக்குக்கூட கொடுக்காத மதிப்பு, மரியாதைகளை அவருக்கு கொடுப்பது எனது சபாவம். உடனடிப்பதிலாக அப்படி ஒரு பிரச்சினையும் எனக்குக் கிடையாது எனப் பதிலளித்தேன். அப்படியானால் நீங்கள் எதற்காக மத்திய கிழக்கிற்கு வேலைக்குச் செல்லவேண்டுமென்னும் கேள்வியினைக் கேட்டதுமே எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கியது. பதில் எதுவும் கூறமுடியாதவாறு அவ்விடத்தில் நின்று சற்று தயங்கினேன்.

உங்களின் குடும்பத்தினர் அனைவரையும் இங்குவைத்து பராமரிப்பது எனது பொறுப்பு. அது முடியாதநிலை ஏற்பட்டால் அதற்கான மாற்று வழியினைத் தேடவும் என்னால் முடியும். மத்திய கிழக்கிற்கு தொழில் செய்வதற்காக செல்ல நினைத்த விடயத்தினை உடனடியாகவே மறந்து விடு. உங்களின் குடும்பத்தினரை ஐரோப்பிய நாடொன்றிற்கு அனுப்புவதற்கான நடவடிக்கைகளை நான் ஏற்கனவே நீங்கள் சிறையிலிருக்கும்போதே (Amnesty International Organisation) உடன் தொடர்புகொண்டு முயற்சிகளை மேற்கொண்டுள்ளேன். சிறிது காலம் தாமதமானாலும் கூட அதுவிடயம் வெற்றியளிக்குமெனக் கூறிவிட்டு தம்மால் அனுப்பப்பட்ட கடிதங்களை எனக்கு காண்பித்தார். இந்நிலையில் என்னால் எதனையும் கூறமுடியாத நிலையில் மௌனமானேன்.

வாரங்கள் பல உருண்டோடின எனது மனக்கவலையினை உணர்ந்த அவர் தற்சமயம் டென்மார்க் நாட்டிற்கு ஆட்களை ஒருவர் அனுப்புவதாக

அறிந்தேன் ஆனால் யார்மூலமாக சம்பந்தப்பட்ட தரகரை சந்திப்பது என்பதனை ஆலோசிக்கின்றேனென என்னிடம் கூறினார். மேற்படி விடயம் தொடர்பாக நாம் கதைத்த மறுநாள் திரு ஆனந்தசங்கரி அண்ணன் அவர்கள் அண்ணரின் அண்ணாநகர் வீட்டுக்கு வருகை தந்திருந்தார். அவர் வந்த விடயங்களை கதைத்து முடிந்ததன் பின்னர் எனது வெளிநாட்டுப்பயணம் தொடர்பான விடயத்தினை அவருக்கு தெரிவித்த அண்ணர் உங்களுக்கு யாரும் ஏஜன்சைத் தெரியுமா என வினவினார். சற்று யோசித்த அவர் எனது மகள் குடும்பத்தினர் அண்மையில் தான் டென்மார்க் சென்றவர்கள் ராமச்சந்திரன் என்னும் ஒரு பையன் இப்போது ஆட்களை அனுப்புகின்றான் அவருடன் கதைத்துப்பார்ப்போமெனவும் நாளைக்கு நான் இங்கு வருகின்றேன் தம்பியாரை என்னுடன் அனுப்புகளென கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அவர் கூறியவாறு மறுநாள் அண்ணரின் வீட்டிற்கு வருகைத்தந்த அவர் என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு ராமச்சந்திரனின் காரியாலயத்திற்கு சென்றோம். அங்கு விபரங்களைக் கூறிய சங்கரி அண்ணர் நிதி விடயம் தொடர்பாகவும் அவரிடம் விபரித்தார். அண்ணரின் பெயரினைக் கேட்ட ராமச்சந்திரன் அவர்கள் கையிலிருக்கும் பணத்தினை தருமாறு தங்கத்துரை அண்ணரிடம் கூறுங்கள் மிகுதிப் பணத்தினை அவருக்கு வசதியேற்படும் போது தரலாமெனவும் தெரிவியுங்களென கூறினார். இவ்விடயத்தினை வீட்டிற்கு வந்ததும் எனது மனைவியிடம் தெரிவித்தேன். உடனே வேறு எதனையும் கூறாத எனது மனைவி நம்மிடமிருக்கும் நகைகள் அனைத்தையும் விற்போமென தெரிவித்தார். அதற்கமைய மனைவியின் தாலிக் கொடி, கைவளையல்கள், மகளின் கழுத்திலிருந்த சங்கிலி அனைத்தையுமே களற்றிக்கொண்டு எனது அண்ணரின் குடும்பத்தவர்களுக்கு அறிமுகமான ஒரு பெண்மணியுடன் மறுநாளே நகைக்கடைக்குச் சென்று அனைத்து நகைகளையும் விற்போம். அன்றைய நிலையில் 28 ஆயிரம் இந்திய ரூபாவரையில் நகைகளின் பெயரால் எமக்குக் கிடைத்தது. பயணத்திற்கான மொத்தக் கொடுப்பனவு ஆறு பிள்ளைகள், பெற்றோர் இருவருக்குமாக இந்தியன் ரூபா ஒருலட்சத்து பத்தாயிரம் என திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்கள் தெரிவித்தார்.

அதேவேளை பயணம் தொடர்பாக அண்ணருடன் கதைத்தபோது எமது மகளை தம்முடன் விட்டுச் செல்லுமாறும், மேற்குலக நாடுகளின் கலாச்சார நடைமுறைகள் நமது பெண்பிள்ளைகளுக்கு பொருத்தமானதல்ல எனவும்

அறிவுரைகளை முன்வைத்தார். உடனடியாகவே நாம் அதனை மறுத்துவிட்டோம். மகளை இங்கு விட்டுச்செல்ல எங்களால் முடியாது எனவும், ஒரேயொரு பெண்குழந்தையை வைத்திருக்கும் நாம் அவளை இங்குவிட்டுச்சென்றால் எங்களால் நிம்மதியாக செல்லுமிடத்தில் வாழமுடியாது என்னும் வேதனைகலந்த எமது பதிலை அவரிடம் சொன்னதும் மறுகதை எதனையும் கூற விரும்பாத அவர் சரி பிரயாணத்திற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யுங்களெனத் தெரிவித்து பலதரப்பட்ட ஆலோசனைகளையும், புத்திமதிகளையும் எமக்கு எடுத்துரைத்தார்.

மேற்படி கலந்துரையாடல் 1986ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 27ந் திகதி இடம்பெற்றது. மறுநாளே பயணத்திற்கான சில பொருட்களை மட்டும் வாங்கிக்கொண்டு பயணப் பொருட்களை சூட்கேசில் அடுக்குவதற்கு தயார் செய்யும் போது அவரே வந்துநின்று அனைத்து ஆலோசனைகளையும்கூறி எமக்கு உதவினார்.

குறிப்பு - 7 வருடங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் (1970-1977) இரண்டு வருடங்கள் திருகோணமலை மாவட்ட சபையின் தலைவராகவும் (1981 - 1983) பதவிவகித்தவரின் பொருளாதார நிலை அன்று எவ்வாறு காணப்பட்டது. ஆனால் இன்று பாராளுமன்றத்தில் பதவி வகிக்கும் தமிழ் உறுப்பினர்களில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் கோடூஸ்வரர்களாகவும், மீதியானேர் லட்சாதிபதிகளாகவுமே வலம் வருகின்றனர். இதன் பின்னணி என்ன?

டென்மார்க் நாட்டிற்கான எமது பயணம்

1986ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 30ந் திகதி புதன்கிழமை மதியம் சென்னை எழும்பூர் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து பம்பாய் நோக்கி எமது குடும்பத்தவர்கள் அனைவரும் புறப்படுகின்றோம். வெளிநாடொன்றிற்கு ஆறு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு எமக்கு அறிமுகமானவர்கள் எவரும் அங்கு இல்லாத நிலையில் எமது பயணம் தொடர்கின்றது. அச்ச உணர்வு மனதை உறுத்தினாலும் காலத்தின் கட்டாயம் எம்மை வலியுறுத்துகின்றது. மறுநாள் மாலை ஏழு மணியளவில் பம்பாய் புகையிரத நிலையத்தினை அடைந்த எம்மை ஹொட்டலுக்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக எமது பயணத் தரகரினால் அனுப்பப்பட்ட வாகனம் தயார் நிலையில் நிற்கின்றது.

எமது பயணத்தின்போது எனது மூத்த சகோதரரின் மகன் சற்குணராஜன் பாக்கியதுரை அவர்களையும் கூடவே நாம் அழைத்துவந்தோம். நாம் ஹொட்டலைச் சென்றடைந்ததும் விரைவாக மாலை உணவினை உண்ணுமாறு அங்கு பணியாற்றிக்கொண்டிருந்த பயணத்தரகரின் ஆட்கள் வலியுறுத்துகின்றார்கள். இந்நிலையில் எமக்காக பெறப்பட்ட பயணச்சீட்டுக்கள் மீள்பார்வை செய்யப்படுகின்றது. இவ்வேளை சற்குணராஜனின் பயணச்சீட்டு அங்கு இருக்கவில்லை இந்நிலையில் அவரைவிட்டுவிட்டு நாம் எவ்வாறு பயணத்தினை மேற்கொள்வது என்னும் கவலை எமக்கு உருவானது.

எதுஎவ்வாறாயினும் அன்றைய விமானத்தில் நாம் செல்லாவிட்டால் எமது பயணம் மீண்டும் இடம்பெறுமா என்னும் கேள்வியும் எமக்கு சந்தேகத்தினை ஏற்படுத்தியது. எனவே சற்குணராஜனின் பயணம் தொடர்பாக பம்பாயிலுள்ள திரு. ராமச்சந்திரன் அவர்களின் உதவியாளர்களிடம் வினவியபோது நீங்கள் கவலைப்படாது உங்களின் பிரயாணத்தினை மேற்கொள்ளுங்கள் ஆகக்கூடியது ஒரு வாரகாலத்தினுள் உங்களின் மகனை அங்கு அனுப்பி வைப்போமென அவர்கள் ஆறுதலளிக்கக்கூடிய வார்த்தைகளை எமக்குக்கூறினார்கள். அதற்கமைய நாம் எமது பயணத்தினைத் தொடர்ந்தோம். அன்றைய இரவே 01.05.1986 எமது பயணம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. மறுநாள் அதாவது 02.05.1986 திகதியன்று டென்மார்க் மண்ணில் எமது கால் பதிக்கப்படுகின்றது. எமது விமானம் தரையிறங்கி ஒரு மணித்தியால இடைவெளியினுள் ஏறக்குறைய 5 பேருந்துகள் அங்கு வந்து சேர்ந்தன. நாம் பயணித்த விமானத்தில் ஏறக்குறைய இருநூறு வரையிலான இலங்கைத் தமிழர்கள் பயணம் செய்தபோதும் எமக்கு அறிமுகமானவர்கள் எவரும் அங்கு இருக்கவில்லை.

பேருந்தில் ஏற்றப்பட்ட நாங்கள் (Sankolm) என்னும் இடத்தில் அமைந்திருந்த அகதிகளுக்கான தற்காலிக தங்குமிடத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு உடனடியாகவே உணவு வழங்கப்பட்டு எமது குடும்பத்தவர்களுக்கு மூன்று டீயும் அதுவும் அனைவரும் தூங்கக்கூடியவாறான கட்டில்களும் ஏனைய வசதிகளும் உள்ளடக்கப்பட்டதான வசதிகள் செய்து தரப்பட்டன. அங்கு வருகைத்தந்தவர்கள் பெரும்பாலானவர்கள் தனிமனிதர்களாகவே இருந்தனர். எமது குடும்பத்தினர் மட்டும்தான் பெற்றோர் சகிதம் பிள்ளைகளையும் கூடவே அழைத்து வந்தவர்களாக இருந்தோம். வெளிநாடென்ற அச்சம் படிப்படியாக நீங்குவதற்கு அம்முகாமில் கடமையாற்றியவர்களின் செயற்பாடுகள் எம்மை

வியக்கவைத்தது. அன்பும், பண்பும் நிறைந்த உபசரிப்பும் அவர்களின் அணுகுமுறைகளும் நாம் வரவேண்டிய இடத்திற்குத்தான் வந்திருக்கின் றோமென்னும் மன உணர்வினை உருவாக்கியது.

எனது மூத்த சகோதரரான திரு. பாக்கியதுரை அவர்களின் மகனான ராஜன் என அழைக்கப்படும் சற்குணராஜனுக்குப் பின்னால் ஒரு சிறிய வரலாறு உண்டு. இவர் 1984 ம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் ஆயுதக்குழுக்களில் ஒன்றான புளொட் அமைப்பினருடன் இணைந்து பெற்றோருக்குத் தெரியாதவாறு தமிழகத்திற்கு ஓடிவந்துவிட்டார். அன்றைய நிலையில் ஆயுதக்குழுக்களுடன் இணைந்த ஒருவரை திரும்பவும் மீட்டெடுப்பதென்பது குதிரைக் கொம்பான விடயமே!. இந்நிலையில் பெற்றோர் அவரைக் கைவிட்டு விட்டனர். நான் தமிழகத்திற்கு வந்ததும் என்னுடன் ஏற்கனவே அறிமுகமாகியிருந்த புளொட் அமைப்பினைச் சார்ந்தவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியமையால் ராஜனை அங்கிருந்து விடுவிக்க முடியுமென கருதிய நான் அண்ணருக்குத் தெரியாமல் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள ஒறுத்த நாடு என்னும் கிராமமொன்றில் அமைந்துள்ள புளொட் அமைப்பினரின் முகாமிற்கு ஒரு நாள் சென்று ராஜனுடனான தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி யதற்கமைய அங்கிருந்து ராஜனை பிரித்து எடுக்க முடிந்தது. அதற்கமையவே ராஜனுக்கான பயண ஏற்பாடுகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டு அவர் டென்மார்க் வருவதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டது. பம்பாயில் பயணச்சீட்டு தாமதமானதால் எம்முடன் வரமுடியாது அங்கு தாமதமான ராஜன் பின்னர் இருவாரங்களில் டென்மார்க் வந்து சேர்ந்தார்.

டென்மார்க் நாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்த எங்களை செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினரின் பராமரிப்பில் கிட்டத்தட்ட நான்கு வாரகாலம் வாழ்ந்த எமக்கு மே மாதம் 30ந் திகதி வதிவிட உரிமைக்கான அனுமதி வழங்கப்பட்டது. அதனை வழங்கிய டெனிஸ் அரசாங்கம் எமக்கு டெனிஸ் மொழியிணையும், டெனிஸ் கலாச்சாரத்திணையும் போதிப்பதற்கான கல்வியினைப் பெறுவதற்காக Ulforg என்னும் இடத்தில் அமைந்திருந்த Trivind பாடசாலைக்கு மூன்றுமாதகாலம் அனுப்பி அங்கு எமக்கான ஆரம்பக் கல்வியினை போதித்தது. அக்காலப்பகுதியில் எமக்கு முதன்முதலாக டெனிஸ் அரசாங்கத்தின் பரிந்துரைக்கமைய வழங்கப்பட்ட நிதியுதவி உடைகள் கொள்வனவு செய்வதற்கும் ஏனைய சிறு செலவுகளுக்கும் ஆறு பிள்ளைகளுக்கும், பெற்றோருக்குமாக 14,000 டெனிஸ் குரோனர் வழங்கப்பட்டது. இப்பணத்தில் இரண்டாயிரம் குரோணரை எமது தேவைக்கு எடுத்துக்கொண்ட நான்

மறு நாளே எஞ்சிய பணமான 12,000 குரோணரையும் அண்ணருக்கு அனுப்பி எமது பிரயாணத் தரகருக்கான கடனைச் செலுத்துமாறு தெரிவித்தேன். நாம் டென்மார்க் வந்து ஒருவருடகால இடைவெளியில் எமது பயணத்திற்கான முழுமையான கடனையும் செலுத்தி முடித்தேன்.

3.8 டென்மார்கில் ஆரம்பமாகும் எமது வாழ்க்கை (1986).

இரு வருடங்கள் சிறைச்சாலையிலிருந்து பலதரப்பட்ட கஷ்ட, துன்பங்களை அனுபவித்தபோதும் டென்மார்க் வந்ததும் இங்கும் சுயமாக உழைத்துச் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்னும் எனது கொள்கையினை நான் இறுக்கமாகவே கடைப்பிடித்தேன். நான் டென்மார்க் வரும்போது எனக்கு வயது 47. எனது வயதினை ஒத்தவர்கள் பெரும்பாலானவர்கள் (அனைவருமெனக் கூறலாம்) டென்மார்கில் வழங்கப்படும் சுகயீனமானவர்களுக்கான கொடுப்பனவின்னையே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். என்னைப் பொறுத்தவரை ஒருவருடகால டெனிஸ் மொழிக்கல்வியினை நிறைவு செய்துவிட்டு தொடர்ந்து ஆறுமாதகாலம் தொழிற்பயிற்சிக்கான கல்வியினையும் பெற்றுவிட்டு சுயமாக உழைப்பதற்கான வேலை ஒன்றினைப்பெற்று உழைக்க ஆரம்பித்தேன்.

பதினொரு வருடகாலம் (ஒருவருடகாலம் மட்டும் வேலையில்லாது நின்ற நிலையில்) ஒரே தொழிற்சாலையில் பணியாற்றிய நான் எனது அறுபதாவது வயதில் டென்மார்க்கில் அன்றையகாலகட்டத்தில் வழங்கப்பட்ட Efterlon என்னும் ஓய்வுபெறும் திட்டத்திற்கமைய ஓய்வுபெற்றேன். வேலை தொடர்பில் எனது கவனத்தினைச் செலுத்திய அதேவேளை எனது வாரிசுகளின் கல்வி தொடர்பாகவும் கூடிய கவனம் செலுத்தி அதற்கான நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டேன். கல்வி விடயம் தொடர்பில் எனது தாயார் தனது பிள்ளைகளை எவ்வாறு வழிநடாத்தினாரோ அதேபோன்று எனது மனைவியாரும் செயற்பட்டார். இங்கு முக்கியமான விடயமென்னவெனில் பிள்ளைகளுக்கான உயர் கல்வியினை பெற்றுவிடவேண்டுமென்னும் குறிக்கோளுடன் நாங்கள் இருவரும் செயற்பட்டமையால் 1987 முதல் 2008 வரை எட்டு வீடுகளிலும் மூன்று நகரங்களிலும் மாற்றி, மாறி குடிபுகுந்தோம். அதற்காக இடம்மாறாதவர்களின் வாரிசுகளால் படிக்க முடியாது போனதாக அர்த்தமில்லை எமது மனத்திருப்தி அங்கு செயற்படவைத்தது என்பதே யதார்த்தம்.

அத்தியாயம் - 04

4.1 விடுதலைப் புலிகளின் தவறான செயற்பாடுகளுக்கு எதிரான எனது நடவடிக்கைகள் (1987).

நாம் டென்மார்க் நாட்டிற்கு வருகைதந்த காலம் முதல் நான் எங்கு சென்றாலும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தவறான செயற்பாடுகளை சுட்டிக்காட்டுவதற்கும், அதனால் தாயகத்தில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படப்போகும் பாதகமான நிகழ்வுகளை கூறுவதற்கும் ஒரு போதும் தயங்கியது கிடையாது. அதனால் நான் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கு எதிரானவன் என்னும் முத்திரை எனக்கு குத்தப்பட்டது. அதேவேளை எனது மக்களில் இருவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட நடைமுறையிலுள்ள தவறுகளை இலத்திரனியல் ஊடகங்களினூடாகவும், உள்ளூரில் டெனிஸ் மொழியில் ஒலிபரப்பாகும் வானொலிகளிலும், தொலைக்காட்சிகளிலும் மட்டுமே சுட்டிக்காட்டும் நடைமுறையினைக் கடைப்பிடித்துவந்தனர். ஐரோப்பிய நாடுகளில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் பெருந்தொகையானோர் விடுதலைப் புலிகளின் போராட்ட முறையினை அதாவது கொலை, தமக்கு எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களை கடத்திச் சென்று சித்திரவதை முகாம்களில் அடைத்து துன்புறுத்துவது, அரசியல்வாதிகளை படுகொலை செய்வது, அப்பாவி தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள மக்களை படுகொலை செய்வது போன்ற அனைத்துக் கொலைகளுக்கும், வன்முறைகளுக்கும் நியாயம் கற்பித்ததுடன் கொல்லப்பட்ட அனைவருமே தேசத்துரோகிகள், தேசியத்திற்கு எதிரானவர்கள் என்னும் பட்டத்தினையும் வழங்கினார்கள்.

அதனால் அவர்களின் பார்வைக்கு எமது குடும்பத்தினர் தேசியத்திற்கு எதிரானவர்கள் என்றும், தேசவிரோதிகளென்றும் கணிக்கப்பட்டு எமக்கு முத்திரை குத்தினார்கள். நாம் இவையற்றி அலட்டிக்கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் எம்மைப்பற்றி விமர்ச்சிப்பவர்கள் ஒருவரேனும் தமிழ் மக்களின் உரிமைகளைப் பெறுவதற்காகவோ அன்றி தமிழ்மக்களின் நல்வாழ்விற் காகவோ துளிகூட செயற்பட்டவர்கள் அல்ல என்பது அவர்களின் செயற்பாடுகளின்மூலம் தெட்டத் தெளிவானது. இவர்கள் அனைவருமே திரு. பிரபாகரன் என்னும் தனிமனிதரை தமிழ் மக்களின் அரசியல் தலைவனாக உருவாக்கி அவரின் பின்னால்

பணியாளர்களாக பணிவிடை செய்வதனை பெருமையாகக் கருதியவர்களே! அதேவேளை மற்றுமொரு சாரர் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் பெயரால் தமிழ் மக்களை அச்சுறுத்தி சேர்க்கும் நிதியில் தம்மை லட்சாதிபதிகளாக உருவாக்கிக் கொண்டவர்களே!

4.2 1989 ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரும்.

1983ம் ஆண்டு நடைபெற்ற நாடாளாவிய இனக்கலவரத்தின் பின்னர் பலதரப்பட்ட பேச்சுவார்த்தை முயற்சிகள் வட்டமேசை மகாநாடுகள் போன்ற முயற்சிகளிலெல்லாம் பங்குகொண்டனர் அனைத்தும் தோல்விகண்ட நிலையில் இந்திய-இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திட்டு இந்திய அமைதிகாக்கும் படையினர் இலங்கைக்கு வருகைதந்து வடகிழக்கு மாகாணங்களின் பாதுகாப்புப் பொறுப்பை அவர்கள் பொறுப்பேற்றதற்கமைய 1988ம் ஆண்டு இறுதியில் நாடு திரும்பிய கூட்டணிப் பிரதிநிதிகளில் பலர் 1989 பெப்ரவரி மாதம் 15ந் திகதி நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் பங்குகொள்ள ஆலோசனைகள் நடாத்தியபோது திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் அதற்கு ஆதரவு தெரிவிக்கவில்லை.

கடந்த 6 வருடகாலமாக தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட கஷ்ட துன்பங்களில் பங்குகொள்ள முடியாதிருந்த எமது கட்சி இம்முறை இடம்பெற்றவிருக்கும் தேர்தலில் பங்குகொள்வதை தவிர்ப்பது நல்லதென அவர் கருத்தினை முன்வைத்தபோதும் பெரும்பாலானவர்களினதும் தலைமைப் பீடத்தினதும் விருப்பத்திற்கமைய பலர் போட்டியிடத் தீர்மானித்தனர். அதற்கமைய ஆயுதக்குழுக்கள் சிலவற்றையும் தம்முடன் இணைத்து தமிழர் கூட்டணி என்னும் பெயரில் உதயசூரியன் சின்னத்தில் போட்டியிட்டனர் தேர்தலில் இவர்களுடன் இணைந்து போட்டியிட்டவர்கள் ஈ.பி.ஆர்.எஸ்.எப்., ஈ.என்.டி.எஸ்.எப் மற்றும் ரெலோ ஆகிய அமைப்புகளாகும் இத்தேர்தலில் வடகிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள 31 ஆசனங்களுக்கு 46 வேட்பாளர்களை இவர்கள் நிறுத்தியிருந்தனர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பில் முக்கியஸ்தர்களான திருவாளர்கள், அமிர்தலிங்கம், சிவசிதம்பரம், யோகேஸ்வரன் ஆனந்தசங்கரி, சம்பந்தன், சூசைதாசன் ஆகியோர் போட்டியிட்டனர் தேர்தல் முடிவுகளின்படி கூட்டணியின் முக்கியஸ்தர்கள் அனைவரும் தோல்வியுற்றனர்.

கூட்டமைப்புக்கு ஒன்பது ஆசனங்களும் தேசியப்பட்டியலின் மூலம் ஒரு ஆசனமும் கிடைத்தது. தேசியப்பட்டியலின் மூலம் கிடைத்த ஆசனம் திரு.அமிர்தலிங்கம் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. இத்தேர்தலின்போது கூட்டமைப்பின் சார்பில் அம்பாறை மாவட்டத்தில் தெரிவுசெய்யப்பட்ட திரு. திவ்வியநாதன் அவர்கள் திரு. பிரேமதாசா தலைமையிலான அரசாங்கத்தில் இணைந்து கொண்டார்.

ஒன்பதாவது பாராளுமன்றத்திற்கான பொதுத் தேர்தல் 15.02.1989ல் நடாத்தப்பட்டது. திரு. ஜே.ஆர். ஜயவர்தனா அவர்களால் அறிமுகஞ் செய்து வைக்கப்பட்ட மாவட்ட ரீதியான விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ நடைமுறையின்கீழ் இத்தேர்தல் முதற் தடவையாக நடாத்தப்படுகின்றது. இத்தேர்தலின் மூலம் நாடு தழுவியரீதியில் 196 பிரதிநிதிகளும் தேசியப்பட்டியல்மூலம் 29 பிரதிநிதிகளுமாக மொத்தம் 225 பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். நடந்து முடிந்த தேர்தல் முடிவுகள் (த.வி.கூட்டணி) பின்வருமாறு அமைந்தன.

வடமாகாணம்	மொத்த வாக்காளர்	த.வி.கூ. வாக்களித்தவர்கள்	விகிதம்	மொத்தமாக வாக்களித்தவர்கள்
யாழ்ப்பாணம்	592,210	60,013	25.02%	239,855
கந்தையா நவரெத்தினம்		22,255	9.25%	
கந்தையா பிரேமச்சந்திரன்		20,738	8.65%	
ஞானசங்கரி யோகசங்கரி		20,223	8.43%	
வன்னி	141,448	17,271	39.99%	43,188
அந்தோனி, இமானுவேல் சில்வா		6,385	14.78%	
ராஜா குகனேஸ்வரன்		6,276	14.53%	
மட்டுநகர்	216,574	55,131	35.49%	155,361
கோவிந்தன் கருணாகரன்		25,651	9.28%	
பிரின்ஸ் காசிநாதர்		21,959	8.65%	
சாம் தம்பிமுத்து		19,431	8.43%	
அம்பாறை	265,768	43,424	20.32%	213,714
ஜெயரத்தினம் திவ்வியநாதன்		17,880	8.37%	

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் திரு.சம்பந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான த.வி.கூட்டணியில் போட்டியிட்ட எவரும் தெரிவுசெய்யப்படவில்லை.

இந்நிலையில் இலங்கை ஜனாதிபதி திரு. பிரேமதாசா அவர்களுக்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையிலான உடன்படிக்கை (04.05.1989ல்) கைச்சாத்தானதன் பின்னர் திரு.அமிர்தலிங்கம், திரு.யோகேஸ்வரன் ஆகியோர் விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுததாரிகளால் கொழும்பில்வைத்து (13.07.1989ல்) சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதுடன் திரு.மு.சிவசிதம்பரம் அவர்கள் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு உயிர் தப்பினார். இச்சம்பவத்தினைத் தொடர்ந்து மீண்டும் கூட்டணியினர் தமிழகத்திற்கு தஞ்சம் புகுந்தனர்.

4.3 16.08.1994ல் இடம்பெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரும்.

திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் படுகொலையினைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்தவர்கள் கட்சியின் செயற்பாடுகளை திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் கவனித்துவந்த நிலையில் 1994ம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலில் போட்டியிடுவதற்காக மீண்டும் இலங்கைக்கு வந்தனர். அதற்கமைய தேர்தலில் யாழ்ப்பாண மாவட்டம் தவிர்ந்த ஏனைய மாவட்டங்களில் தனியாக தமது கட்சியின் சார்பில் வேட்பாளர்களை நிறுத்தினர். திரு. அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் படுகொலையைத் தொடர்ந்து கட்சியின் தலைமைப்பதவியை திரு. சிவசிதம்பரம் அவர்களும் செயலாளர் பதவியை திரு. சம்பந்தன் அவர்களும் ஏற்றிருந்தனர். திருகோணமலையில் திரு. சம்பந்தன் அவர்கள் தம்மை தலைமை வேட்பாளராக நியமனம் செய்திருந்தார் திரு. சிவசிதம்பரம் அவர்கள் வவுனியாவில் போட்டியிட்டிருந்தார். தேர்தல் முடிவுகளின்படி திரு. சிவசிதம்பரம் அவர்கள் 3039 வாக்குகளை மட்டும் பெற்று வேது இடத்திற்கு தள்ளப்பட்டார் திருமலையில் முதன்மைவேட்பாளரான திரு. சம்பந்தன் அவர்கள் அங்கு களமிறங்கிய வேட்பாளர்களின் வரிசையில் நான்காம் இடத்தினை பெற்றார். இந்நிலையில் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் 76,516 வாக்குகளைப் பெற்று 3 பிரதிநிதிகளையும் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் 28,380 வாக்குகளைப் பெற்று ஒரு பிரதிநிதியையும் தேசியப் பட்டியலின்மூலம் ஒரு பிரதிநிதியையும் மொத்தமாக 5 பிரதிநிதிகளைப் பெற்றனர்.

மாவட்டம்	வாக்காளரின் எண்ணிக்கை	த.வி.கூ.வாக்களித்தவர்கள்
மட்டுநகர்	261,898	76,516
ஜேசப் பரராஜசிங்கம்		43,350
பி. செல்வராசா		17,450
கே சூரரசாசிங்கம்		15,974
திருகோணமலை	184,090	
ஏ.தங்கத்துரை		22,409

திருகோணமலை மாவட்டத்தில் ஏனைய அரசியல் கட்சிகளில் போட்டியிட்டு வெற்றிபெற்ற அனைத்து வேட்பாளர்களையும் விட கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்றவராக திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் முன்னணிவகித்தார்கள். இந்நிலையில் கடந்த 3 தேர்தல்களில் தோல்வியுற்ற திரு. சம்பந்தன் அவர்களுக்கு திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் பிரசன்னம் திருகோணமலை மாவட்டத்தில் இருக்கும்வரை அவரின் அரசியல் எதிர்காலம் பூச்சியமானதென்பதனை அறிந்த சம்பந்தன் அவர்கள் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் வரலாற்றினை இல்லாதொழிப்பதற்கான முயற்சியினை மேற்கொண்டார்.

இந்நிலையில் திருமலை மாவட்டத்தில் இடைநிறுத்தப்பட்டிருந்த அபிவிருத்திப் பணிகளை மீண்டும் ஆரம்பித்து பல பாடசாலைகள் கிராமப்புற வைத்தியசாலைகள் பலவற்றை நிர்மாணிக்க வகைசெய்தார்.

மக்களின் சுகாதார வைத்திய வசதிகள் கருதி செல்வநாயகபுரம், நிலாவெளி, சம்பூர், மணற்சேனை மற்றும் கிளிவெட்டி ஆகிய கிராமங்களில் வைத்தியசாலைகளை அமைத்துக் கொடுத்தார். அத்துடன் கப்பல்துறை என்னுமிடத்தில் வைத்தியசாலைக்கான கட்டிடப் பணிகளும், திருகோணமலை தள வைத்தியசாலையினை பொது வைத்திய சாலையாக தரமுயர்த்துவதற்கான பணிகளும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையிலேயே பயங்கரவாதிகளின் குண்டு அவரைப் பலிகொண்டது.

குடியிருக்க வீடற்ற மக்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்காக கணேசபுரம், வரோதயர் நகர் ஆகிய இரு இடங்களில் வீடமைப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கினார். இவற்றில் சகல வசதிகளுமடங்கிய மூவின மக்களுக்குமான 100 வீடுகளைக் கொண்ட கணேசபுரம் வீடமைப்பு நிறைவுபெற்றது. அத்துடன் அரசு உத்தியோகஸ்தர்களுக்கான 5 வருட சம்பள முற்பணக் கடனுடன் கூடிய வீடமைப்புத் திட்டமொன்றினையும் நடைமுறைப்படுத்தினார்.

போக்குவரத்து வசதிகளின்றி கஷ்டப்பட்ட பல கிராமங்களை புதிய பாதைகளை அமைத்து இணைத்தார். கீரழிந்து கிடந்த பல பாதைகள் திருத்தியமைக்கப்பட்டன. இதன்மூலம் மக்களின் பயணநேரம் குறைக்கப்பட்டு இலகுவாக்கப்பட்டது. மக்களின் பொழுதுபோக்கிற்கும், அறிவு வளர்ச்சிக்கு

மான பல நூல் நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இரவானால் இருளில் மூழ்கியிருந்த பல கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதிகளை ஏற்படுத்தி இருள் சூழ்ந்திருந்த மக்களின் இதயங்களில் ஒளியேற்றினார். இதன்மூலம் பல இளைஞர், யுவதிகள் சுய தொழில் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர்.

குடிநீர் வசதியற்ற கிராமங்கள் பலவற்றிற்கு அவ்வசதியினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். நில அமைப்பில் உயர்வான இடங்களாக அமைந்துள்ள உவர்மலை, வரோதயர் நகர் போன்ற இடங்களுக்கு இரு பெரும் நீர்த்தாங்கிகளை அமைப்பதற்கான சகல நடவடிக்கைகளும் நிறைவு பெற்றிருந்தது. திருமலை மாவட்டத்திற்கென 3000 தொலைபேசி இணைப்புக்களை பெற்றுக் கொடுத்தார்.

வன்செயலால் பாதிக்கப்பட்டு உழைக்கும் தலைவர்களை இழந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்த சுமார் 200 இளைஞர், யுவதிகளுக்கு வேலை வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொடுத்தார்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மக்கள் பிரதிநிதியான தான் மக்களோடு மக்களாக இருக்கவேண்டுமென விரும்பிய அவர் ஒருவருக்காக இன்னொருவர் தன்னிடம் பேசுவதை தவிர்த்துச் செய்தார். அறிமுகமில்லாதவர்கள் கூட நேரடியாக தம்மை அறிமுகப்படுத்தி தமது தேவைகளை பெற்றுக்கொள்ளும் நடைமுறையினை கடைப்பிடித்தார்.

ஆனால் வாள் போல் பகைவரை அஞ்சற்க அஞ்சுகளே போல் பகைவர் தொடர்பு என்னும் நீதிக்குறளை நினைக்க மறந்து விட்டார். நாக்கிலே தேனும் நெஞ்சிலே நஞ்சுமாக தன்னுடன் பொய்யுறவு கொண்டு தன்னை வேரறுக்க கூலிப்படையுடன் பின் தொடர்கின்றார்கள் என்பதனை சிந்திக்கத் தலைப்பட்டாரில்லை.

இந்நிலையில் திருமலை சண்முகவித்தியாலயத்திற்கான பெண்கள் பாடசாலையில் 35 லட்சம் ரூபா செலவில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட இருமாடிக் கட்டிடமொன்றினை சம்பிரதாயபூர்வமாக திறந்து வைப்பதற்கான வைபவம் முடிவுற்று வெளியேறும்போது தமிழீழம் காணப் புறப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளினால் கைக்குண்டு வீசப்பட்டு துப்பாக்கிப் பிரயோகமும் மேற்கொள்ளப்பட்டு படுகொலை செய்யப்பட்டார். இச்சம்பவத்தின் போது

இவருடன் மேலும் ஏழுபேர் கொல்லப்பட்டு பல மாணவ மாணவியர்களும் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டார்கள்.

நக்குகின்ற நாய்க்கு செக்கு என்ன சிவலிங்கம் என்ன அது எல்லாவற்றினையுமே நக்கும்.

மேற்படி கொலை விடயத்தினை நிறைவேற்றுவதற்காக திரு. சம்பந்தன் அவர்களும் திருமலைப் பிரதேச த.வி.கூட்டணியின் தலைவரான ஈழத்து நாடன் மற்றும் கூட்டணிக் கிளைமின் உறுப்பினரான சிறீ என்பவர்களும் இணைந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் உதவியினை நாடியதற்கமைய அன்றைய திருமலையின் புலிகளின் பொறுப்பாளராக பணியாற்றிய பதுமன் என்பவரின் ஆலோசனைகளுக்கமையவே மேற்படி கொலை அரங்கேற்றப்பட்டதற்கான ஆதாரங்களை வெளிக் காட்டுவதாக 17.02.1995ம் திகதியிட்டு திரு. தங்கத்துரை அவர்களினால் சம்பந்தனுக்கு அனுப்பப்பட்ட கடிதத்தின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் தமிழீழம் காண்பதற்காக ஆயுதப்போராட்டம் என்னும் பெயரில் நாட்டில் அராஜகம் நடாத்திக் கொண்டிருந்த தனயன்களில் ஒரு சாரார் கைக்குண்டுக்களுடனும் கைத்துப்பாக்கிகளுடனும் அவரின் உயிரைப் பலி கொள்வதற்கான திட்டங்களுடன் வெளியில் தயார் நிலையில் காத்துக் கொண்டு நின்றனர். இந்நிலையில் அவர் மக்களிடம் பிரியாவிடை கூறிவிட்டு அவருக்காக வாசலிலே காத்துக் கொண்டு நின்ற வாகனத்தில் ஏறுவதற்காக தயாரானபோது பயங்கரவாதிகளின் முதல் பணியாக பாடசாலையில் எரிந்து கொண்டிருந்த மின் விளக்குகளும், அவ்வீதியை அலங்கரித்துதுக் கொண்டிருந்த மின் விளக்குகள் அனைத்தும் அணைக்கப்பட்டன. அதே நிமிடம் அன்னாரைநோக்கி கிரனைட் (கைக்குண்டுத் தாக்குதல்) நடாத்தப்பட்டதும் அவர் வாகனத்திற்கருகாமையில் குண்டு அடிபட்ட நிலையில் வீதியில் வீழ்ந்தார். தற்செயலாக அவர் உயிர் தப்பிவிடுவாரோ என ஐயங்கொண்ட பயங்கரவாதிகள் தம்மிடமிருந்த கைத்துப்பாக்கியின் மூலம் மூன்று தடவைகள் சூடு நடாத்திவிட்டு ஓடி ஒழிந்தனர்.

மேற்படி கைக்குண்டுத் தாக்குதலில் பாடசாலையின் அதிபரான திருமதி.

தனபாலசிங்கம் ராஜேஸ்வரி, நாமகள் வித்தியாலய அதிபர் திரு. யோசப், ஓய்வுபெற்ற வைத்திய இலாகாவைச் சேர்ந்த திரு. கணேசலிங்கம், அவ்வித்தியாலய அபிவிருத்திக் குழுவின் உறுப்பினரான ஓய்வுபெற்ற தொழில்நுட்பவியலாளர் திரு. ரத்னராசா மற்றும் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் நீண்டகால நண்பரும் கொழும்பு விவேகானந்தா கல்லூரியின் உப அதிபருமான திரு. சீவரெத்தினம் அவர்களும் கொல்லப்பட்டனர். அத்துடன் அவ் வித்தியாலயத்தின் உப அதிபர் திருமதி. அமிர்தினி குலசிங்கம் பாடசாலையின் மாணவர் விடுதி காவலர் திருமதி. விமலகுமாரி நடராசா பாடசாலை உத்தியோகஸ்தர் விஜயலக்ஷ்மி சாந்திராசா மற்றும் மாணவர் தலைவி எச்.விசிகலா மற்றும் மாணவர்கள் சிலரும் விழாவில் கலந்துகொள்வதற்காக வருகைதந்திருந்த பொதுமக்கள் சிலரும் காயமடைந்தனர். இந்நூலினை நான் எழுதும்போது இக்கொலைக்கு கட்டளையிட்டவனும் பங்காளிகளில் ஒருவனும் உறவினர்கள் கூட கண்டு கொள்ளமுடியாதவாறு புதைக்கப்பட்டு விட்டார்கள். இன்னும் ஒருவன் மட்டும் சிங்களப் பொலிசாரின் பாதுகாவலுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்.

4.4 தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிலிருந்து கருணா அம்மானின் வெளியேற்றம்.

இந்நிலையில் 2002 ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 22ந் திகதி அன்றைய இலங்கைப் பிரதமராகப் பதவியேற்ற ஐ.தே.கட்சியின் தலைவரான திரு. ரணில் விக்கிரமசிங்கா அவர்களுக்கும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் தலைவரான திரு. வே. பிரபாகரன் அவர்களுக்குமிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பேர் நிறுத்த உடன்படிக்கையினைத் தொடர்ந்து புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழ்ந்த விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்கள் ஒரு சாரார் தமிழீழம் கிடைத்துவிட்டது போன்ற ஒரு மாயையில் மகிழ்வுற்றனர். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி விரைவாக வீண்போனது. யுத்த நிறுத்த உடன்படிக்கையைத் தொடர்ந்து சமாதானம் ஒன்றினை ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு உருவாகுமென எதிதர்பார்த்த விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய தளபதிகளில் ஒருவரான கருணா அம்மான் என்றழைக்கப்படும் வினாயகமூர்த்தி முரளிதரன்

என்பவர் யுத்த நிறுத்தத்திற்குப் பின்னரான பிரபாகரன் அவர்களின் ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளையும் அவதானித்தபோது சமாதானத்தில் எள்ளளவும் அவருக்கு அக்கறை இல்லை என்பதனை நன்கு அறிந்தார்.

ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் என்னும் பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆயுதப் போராட்டம் மிகக்கூடுதலாக கிழக்கில் வாழ்ந்த, இளைஞர்களினதும், யுவதிகளினதும் உயிர்களுையே காவுகொண்டிருந்தது. இந்நிலையில் ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றிற்கு செல்வதற்கான வாய்ப்புக்களைப் பெற்றிருந்த கருணா அம்மான் ஐரோப்பிய நாடுகளின் பொருளாதார, மற்றும் சமூக வளர்ச்சியின் நிலைமைகளை நெரில் அவதானிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது. இந்நிலையில் தொடர்ந்தும் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் செயற்பாடுகளுடன் இணைந்து செயற்படுவது தனது பிரதேசத்தில் வாழும் எதிர்காலச் சந்ததியினரை பலிகொள்வதற்கு தானே தொடர்ந்தும் களமமைப்பதாக அமையுமெனக் கருதிய அவர் பிரபாகரன் தலைமையிலான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிலிருந்து 04.03.2004ல் வெளியேறினார். இந்த வெளியேற்றம் மேலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கிழக்கிலங்கை இளைஞர்களினதும், யுவதிகளினதும் உயிர்களை குறுகிய காலத்தில் பிரபாகரன் அவர்களின் கட்டளைகளுக்கமைய அவரின் தலைமையிலான ஆயுததாரிகளால் பலிகொள்ளப்பட்டது.

திரு.பிரபாகரன் அவர்கள் இலங்கை அரசாங்கங்களுடன் மேற்கொண்ட அனைத்து உடன்படிக்கைகளும் கிழக்கு மாகாணத்தில் வன்முறைகளை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டதற்கமைய பலநூறு அப்பாவிக்கள் கொல்லப்பட்டு யுத்த நிறுத்தங்கள் மீறப்பட்டன.

திரு பிரேமதாசா, பிரபாகரன் உடன்படிக்கை 26.04.1989 மீறப்பட்டது 10.06.1990 மட்டுநகர் பொலிஸ் நிலையம் தாக்குதலுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு 600 பொலிஸாரும், 247 பொதுமக்களும் பலி, திருமதி.சந்திரிகா அவர்களின் தீர்வுத் திட்டம் 03.01.1995 மீறப்பட்டது 19.04.1995 திருமலையில் கடற்படைக் கப்பல் குண்டு வைத்து தகர்ப்பு, (6) கடற்படைமீனர் பலியானதுடன். திருமலையில் 26 தமிழர்கள் பலி, யுத்தமீறல்களினால் மொத்தமாக கிழக்கில் கொல்லப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை 1247 பேர் என அன்றைய புள்ளி விபரங்கள் தெரிவித்தன.

திரு. ராஜபக்ஸவுடனான யுத்த மீறல் 26.07.2006 மாவிலாற்றின் மதகு மூடப்பட்டது தமிழர்கள் குடிநீர் அவதியுற்றதுடன் தமிழர்கள், முஸ்லிம்கள்

மற்றும் சிங்களவர்கள் ஆகியோரின் 25 ஆயிரம் ஏக்கர் விவசாயம் நாசமாகியது.

மேற்படி சம்பவங்களின் மூலம் கிழக்கு மக்களின் உதிரத்தில் தமிழீழம் காணப்பறப்பட்ட திரு. பிரபாகரன் அவர்களுக்கு நீதியின் தேவதை தனது கடமையினை நிறைவேற்றினாள்.

அடக்கமுடையார் அறிவிலார் என்றெண்ணி
கடக்கக் கருதவும் வேண்டாம் - மடைத்தலையில்
ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்
வாடியிருக்குமாம் கொக்கு

**4.5 குமாரபுரம் படுகொலைகள் 11.02.1996ல்
இராணுவத்தினரின் அடாவடித்தனத்தினால் அழிவுற்ற கிராமம்**

குமாரபுரம் பூர்வீகக் கிராமமான கிளிவெட்டி கிரமத்திலிருந்து 1/2 மைல் தூரத்தில் வடக்குப் பக்கமாக மூதூர் - மட்டுநகர் வீதிக் கருகாமையில் அமைந்துள்ளது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினரால் தெஹி வத்தை என்னுமிடத்தில்

மைந்திருந்த இராணுவ முகாமிலிருந்து கிளிவெட்டியிலமைந்திருந்த இராணுவ முகாமில் முகாமிட்டிருப்பவர்களுக்கான மதிய உணவு 11.02.1996 அங்கிருந்து எடுத்துவரப்பட்டது. அவ்வேளை C.I.D பாலமென அழைக்கப்படும் அப்பாலத்தின் கீழ் மறைந்திருந்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் ஆயுததாரிகள் உணவு எடுத்துக் கொண்டு வந்த இரு இராணுவத்தினரையும் சுட்டுப் படுகொலை செய்தனர். படுகொலை செய்தவர்கள் குறுக்குப்பாதையால் பயணித்து குமாரபுரம் கிராமத்தினுள் வந்து மறைந்திருந்ததாக இது விடயத்தினைக் நேரில் கண்ட சில பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்

தெஹிவத்தை முகாமிலுள்ளவர்களுக்கு தெரிவித்ததற்கமைய அங்கிருந்து வந்த இராணுவத்தினர் குமாரபுரத்தினுள் நுழைந்து 24 பொதுமக்களை குழந்தைகள், வயோதிபர்கள் உட்பட சுட்டுக் கொன்றது மட்டுமன்றி 26 பேர் காயமுற்றதுடன் சில பெண்களை கற்பழிக்கத் தவறாமுமில்லை.

1996ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 11ந் திகதி ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகல் 5.30ற்கும் 7.30ற்குமிடையில் குமாரபுரம் கிராமத்திற்குள் புகுந்த நிகால் சில்வா தலைமையிலான ராணுவத்தினர் Demala kattiya maranuwa, தமிழர்களை கொல்லுங்கள் என ஒலமிட்டுக்கொண்டு (தமிழர்களை கொல்லுங்கள்) உள்ளே நுழைந்தனர் மற்றைய கோஷ்டியினர் Kudu karanda என (தூளாக்குங்கள்) கூறிக்கொண்டு மறுபுறத்தால் உள்ளே நுழைந்தனர் இருபிரிவினராக உள்ளே நுழைந்த ராணுவத்தினர் குடியிருப்பாளர்கள் அனைவரையும் வெளியே வருமாறு கட்டளையிட்டு ஒரே இடத்தில் ஒன்றுசேருமாறு பணித்தனர். அச்சத்தின் காரணமாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு தயங்கிய நிலையில் பலர் தொடர்ந்தும் தத்தமது வீட்டின் வாசற்கதவுகளை மூடிவிட்டு உள்ளேயிருந்தனர். இந்நிலையில் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தை ஆரம்பித்த ராணுவத்தினர் 24 பொதுமக்களை கொலை செய்தனர். இவர்களுள் 12 வயதிற்குட்பட்ட 7 குழந்தைகளும் 3 வயதையுடைய ஒரு குழந்தையும் அடங்குவர். இவர்களுள் ஒரு இளம் பெண் கற்பழிக்கப்பட்டு கொல்லப் பட்டதுடன் மேலும் நான்கு பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர் இவர்களைவிட 8 பேர் படுகாயங்களுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு திருமலை வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை அளிக்கப்பட்டு பின்னர் குணமடைந்தனர்.

குமாரபுரத்தில் இடம்பெற்ற வன்முறை தொடர்பான தகவல்களை அறிந்ததும் மறுநாள் காலை திருமலையிலிருந்து குமாரபுரத்திற்குச் சென்ற திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் அங்குள்ள நிலைமைகளை ஆராய்ந்ததும் அன்றைய ஜனாதிபதியான திருமதி. சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்காவுடன் தொடர்புகொண்டு வன்முறையில் ஈடுபட்ட இராணுவத்தினரை கைதுசெய்து சட்டத்தின்முன் நிறுத்த வேண்டுமென்னும் கோரிக்கையினை வலியுறுத்தினார். அதற்கமைய ஒரு வாரகாலத்தின் பின்னர் குற்றச் செயலில் ஈடுபட்ட இராணுவத்தினரை அடையாளம் காண்பதற்காக நீதிபதியின் கண்காணிப்பில் அடையாள அணிவகுப்பு ஒன்று நடாத்தப்பட்டு அந்நிகழ்வில் 7 பேர்

அடையாளங்காணப்பட்டு அவர்கள் அனைவரும் கைதுசெய்யப்பட்டு தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

வடக்கு, கிழக்கின் அரசியல் வரலாற்றில் தமிழ் மக்கள்மீது வன்முறை மேற்கொண்ட இராணுவத்தினர் கைதுசெய்யப்பட்டு தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட்ட முதலாவது 18.02.1996 சம்பவம் இதுவேயாகும். இச்சம்பவத்தின் பிரதிபலிப்பினைத் தொடர்ந்தே பின்னர் கிருசாந்தி குமாரசாமி அவர்களின் படுகொலையில் (07.09.1996) 05 இராணுவத்தினரும் 01 பொலிஸாரும் கைதுசெய்யப்பட்ட சம்பவம் இடம்பெற்றது.

குமாரபுரத்தில் இராணுவத்தினர் மேற்கொண்ட வன்முறையில் கொல்லப்பட்டவர்களின் விபரம். (11.02.1996)

சுப்பையா சிவராஜா	ஆண்	வயது 76
கிட்ணன் கோவிந்தன்	ஆண்	வயது 72
சிவக்கொழுந்து சின்னத்துரை	ஆண்	வயது 56
வடிவேலு நடராஜா	ஆண்	வயது 22
சுந்தரலிங்கம் லக்கமி	பெண்	வயது 35
அருணாசலம் கமலாதேவி	பெண்	வயது 35
அழகுதுரை பரமேஸ்	ஆண்	வயது 30
சுப்பிரமணியம் பாக்கியம்	பெண்	வயது 30
அருமைத்துரை வள்ளிப்பிள்ளை	பெண்	வயது 28
செல்லத்துரை பாக்கியம்	பெண்	வயது 26
ஆனந்தன் அன்னம்மா	பெண்	வயது 26
துரைராஜா கருணாகரன்	ஆண்	வயது 15
அருமைத்துரை தனலக்ஷ்மி	பெண்	வயது 15
கனகராஜா சுவாதிராஜா	ஆண்	வயது 15
விநாயகமூர்த்தி சுதாகரன்	ஆண்	வயது 14
ராமஜெயம் கமலேஸ்வரி	பெண்	வயது 13
தங்கவேல் கலா	பெண்	வயது 12
சண்முகநாதன் நிகாந்தன்	ஆண்	வயது 11
சுந்தரலிங்கம் பிரபாகரன்	ஆண்	வயது 11
அபிர்தலிங்கம் ரஜனிகாந்தி	பெண்	வயது 10
தீபன் பத்தினி	பெண்	வயது 09
சிவபாக்கியம் பிரசாந்தினி	பெண்	வயது 06
பாக்கியராஜா வசந்தினி	பெண்	வயது 06
சுந்தரலிங்கம் சுபாசினி	பெண்	வயது 03

4.6 கேணல் கருணாவின் வெளியேற்றமும் எனது செயற்பாடும் (2004).

2004ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 03ந் திகதி கருணா அம்மாள் என்றழைக்கப்படும் வினாயகமூர்த்தி முரளிதரன் என்பவர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பிலிருந்து பிரிந்துவிட்டார் என்னும் தகவலினை அறிந்த நான் கிழக்கு மாகாண மக்களின் எதிர்காலம் மிளிர்வடைவதற்கான ஒளி ஒன்று கிழக்கில் தென்படுவதாக உணர்ந்தேன். அவ் உணர்வினை வெறுமையாக உள்ளத்துடன் மட்டும் மறைத்து வைக்காது செயலிலும் செயற்படுத்த யாரானேன். மறுநாளே மட்டக்களப்பிலுள்ள சில பொதுப்பணி செயற்பாடுகளுடன் தொடர்புடையவர்களை தொடர்புகொண்டு முக்கியமாக கே.பி என்பவருடன் அவர் இன்றும் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பவர். அங்குள்ள நிலவரங்களை கேட்டறிந்தேன். அதேவேளை மட்டுநகரில் பிரபாகரன் அவர்களின் கொடும்பாவி எரிப்புச் சம்பவங்கள் சிலவும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

இந்நிலையில் மேற்கூலக நாடுகளிலிருந்து ஒளிபரப்பாகும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தொலைக்காட்சிகளில் கருணா அம்மானின் பிரிவு தொடர்பான செய்திகள் அடிக்கடி ஒளிபரப்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. அச்செய்திகளில் விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் பிரிவுப் பொறுப்பாளரான திரு. சுப்பையா தமிழ்செல்வன் என்பவரின் அறிக்கைகளே பெரும்பாலும் வெளிவந்தன. அச்செய்திகளில் அவர் கூறும்போது கருணாவின் பிரச்சினையினை எமது தலைவர் ஒருதுளி இரத்தம் கூடச்சிந்தாதவாறு தீர்ப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்கின்றாரென அடிக்கடி ஒளிபரப்பானது. இக்காலப்பகுதியில் ஜனாதிபதியாக திருமதி. சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்க அவர்கள் பதவியிலிருந்தார். இந்நிலையில் 2001 ஆண்டு திரு. இரா சம்பந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான குழுவினர் பிரபாகரனுடன் இணைந்திருந்து பிரபாகரன் அவர்கள் இடும் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவவர்களாக செயற்பட்டனர்.

பின்னர் எமக்கு கிடைத்த உறுதியான தகவல்களுக்கமைய இரா சம்பந்தன் அவர்களை ஜனாதிபதி திருமதி.சந்திரிகா குமாரதுங்கா அவர்களிடம் அனுப்பிய

பிரபாகரன் அவர்கள் முல்லைத்தீவிலிருந்து வாகரைக்கு தமது படையணியினரில் சிலரை ஏற்றிச் செல்வதற்காக கடற்படைக்குச் சொந்தமான படகு ஒன்றினை தந்துதவாமாறு வேண்டுகோள் விடுக்கும்படி கூறியிருந்தார். அதற்கு மாற்றீடாக அன்றைய அரசுக்கு எதிராக தாம் தாக்குதல் நடவடிக்கைகள் எதனையும் மேற்கொள்ளமாட்டோம், என்னும் வாக்குறுதியினை வழங்கியதற்கமைய சந்திரிகா அவர்களின் சம்மதமும் பெறப்பட்டது. அதற்கமைய 10.04.2004ந் திகதியன்று வெருகல் பிரதேசத்திற்கு விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுததாரிகள் பலரை ஏற்றிச் சென்ற கடற்படையினர் கதிரவெளிக் கடற்கரைக்கு அண்மையில் அவர்களை தரையிறக்கினர். இந்நிலையில் சமாதானத்திற்கான வெள்ளைக் கொடிகளுடன் கருணா அம்மானின் ஆதரவு கிழக்குப் போராளிகளிடம் சமாதானத்திற்கான தூதுவர்கள் போல் நாடகமாடிய ஆயுததாரிகள் 410 கிழக்கின் மைந்தர்களை தெரு நாய்களைச் சுடுவதுபோன்று சில மணித்தியால இடைவெளியில் சுட்டுக் கொன்றனர். இவர்களில் சில பெண்போராளிகளை கற்பழித்தற்கும் இக் காமவெறியர்கள் பின்னிழைக்கவில்லை.

இதனைத் தொடர்ந்து மேலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கருணா அம்மானின் ஆதரவு போராளிகளும், பொதுமக்களும் விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுதத்திற்கு பலிகொள்ளப்பட்டனர். இச்சம்பவங்களை அவதானித்த கருணா அம்மான் கிழக்கிலங்கையை விட்டு தென்னிலங்கைக்கு (கொழும்பு) இடம்மாறினார். இச்சந்தர்ப்பத்திலேயே எனது நடவடிக்கைகள் முடுக்கிவிடப்பட்டது. தொடர்ந்தும் கருணா அம்மாணை இலங்கையில் இருப்பதற்கு அனுமதிப்பது ஆபத்தான விடயம் என்பதனை அறிந்த நான் அன்று தமிழகத்தில் தஞ்சம் புகுந்திருந்தவரும் மட்டுநகர் சிறையுடைப்பின்போது எனது முயற்சியினால் பாதுகாப்பளித்து காப்பாற்றப்பட்டவருமான பரந்தன் ராஜன் என அழைக்கப்படும் திரு.ஞானசேகரன் என்பவருடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி கருணா அம்மாணை தமிழகத்திற்கு வரவழைப்பது தொடர்பாக கலந்துரையாடினேன். அதற்கான பணவசதி தம்மிடமில்லையென கூறிய அவர் அவ்விடயத்திற்கான செலவுப் பணத்தினை வழங்கமுடியுமானால் அதற்கான நடவடிக்கைகளை தம்மால் மேற்கொள்ள முடியுமென என்னிடம் உறுதியளித்தார். அதனைத் தொடர்ந்து விரைவாக செயற்பட்ட நான் எனது உறவினர்கள் இருவரிடமும், கனடாவில் வசிக்கும் எமக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான ஆசிரியர் ஒருவரிடமிருந்தும் மொத்தமாக ஒரு லட்சம் இலங்கை ரூபா வரை

பெற்றதுடன் எனது குடும்பத்தினர் மிகுதியான இரண்டு லட்சம் ரூபாவினை தயார்செய்து மூன்று லட்சம் இலங்கை ரூபாவினை ராஜன் அவர்கள் கூறியபொழுது இலங்கை கொட்டாஞ்சேனை என்னுமிடத்தில் வசித்த தரகர் ஐரூவருக்கு உண்டியல்மூலம் அனுப்பினேன். இப்பணத்தினை பெற்றமைக்கான சாட்சியாக இன்றும் லண்டனில் வசிப்பவர் ஒருவர் உயிருடன் இருக்கின்றார்.

பணம் பெறப்பட்டபோதும் காரியம் எதுவும் நடைபெறவில்லை ஒரு வாரகாலத்தின்பின்னர் திரு. ராஜன் அவர்களை தொடர்பு கொண்டபோது கருணா அம்மாளை அழைத்துவருவதாகக்கூறி பணத்தினைப் பெற்றவர் தலைமறைவாகிவிட்டாரென்றும் பதில் எனக்குக் கிடைத்தது. இதுவிடயம் இவ்வாறிருக்க கருணா அம்மான் அவர்கள் இரண்டு வாரங்களின் பின்னர் வேறு வழியாக கொழும்பு விமான நிலையத்தினூடாக நேபாள (காத்மண்டு) விமான நிலையத்திற்குப் பயணமாகி அங்கிருந்து தமிழகத்திற்கு சென்றுவிட்டதாக நான் அறிந்தேன். பணம் போனாலும் பரவாயில்லை கருணா அம்மான் பாதுகாப்பாக சென்றுவிட்டார் என்னும் தகவல் எனக்கு நிம்மதியளித்தது. அம்மானின் வருகையினை அறிந்த ராஜன் அவர்கள் அவர்களுடனான தொடர்பினை எவ்வாறோ ஏற்படுத்திக் கொண்டார். அதற்கமைய திரு. ராஜன் அவர்களின் பராமரிப்பின்கீழ் தமிழகத்தில் தங்கியிருந்த ஈ.என்.டி.எல்.எப். ஆயுததாரிகள் சிலரை கிழக்கிற்கு ராஜன் அனுப்பிவைத்தார். அங்கு சென்றவர்களுக்கு அன்றாட உணவிற்கும், ஏனைய செலவுகளுக்குமான பண வசதிகளை ஏற்பாடு செய்யாதிருந்த ராஜன் அவர்கள் அதற்கான நிதியினையும் என்னிடமிருந்தே பெற்றார். அவர்களின் பராமரிப்பிற்காக நான் தனியாக மூன்று லட்சம் ரூபாவினை Western Union மூலம் அவசரமாக அனுப்பிவைத்தேன்.

இப்பணத்தினை அன்று புளொட் மாமா என அழைக்கப்பட்டவரே திருகோணமலையில் வைத்து பெற்றார். இவர் ஏற்கனவே புளொட் அமைப்பினருடனிருந்து பின்னர் பிரிந்து சென்று ஈ.என்.டி.எல்.எப் உடன் இணைந்தவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. என்னிடமிருந்து பணத்தினை மட்டும் பெறும் நோக்குடனேயே ராஜன் அவர்கள் செயற்பட்டாரென்பதனை பின்னர்தான் என்னால் அறியமுடிந்தது. நான் கருணா அம்மானுடன் நேரடியாகப் பேசுவதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் தருமாறு ராஜன் அவர்களிடம் பல தடவைகள் வேண்டுகோள் விடுத்தபோதும் அதனை உதாசீனம் செய்பவராகவே அவர் காணப்பட்டார். இறுதியில் வேறு ஒரு

நபரை கருணா அம்மான் எனக்கூறி என்னுடன் தொலைபேசியில் உரையாட-
ஒழுங்கு செய்து தந்தார். அவரின் பேச்சுக்களை அவதானித்த எனக்கு
அவர் கருணா அம்மான் அல்ல என்பது தெளிவாகியது.

**எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்நன்றி கொன்ற மகர்க்கு.**

என்னும் வள்ளுவப் பெருந்தகையின் பொன் மொழிக்கமைய நான்
திருப்தியடைந்தேன்.

கருணா அம்மான் இந்நியாவில் தஞ்சைநகர இக்காலப்பகுதியில் கிழக்கின்
விடுதலைக்காக யதார்த்தபூர்வமான போராட்டத்தினை முன்னெடுக்கும்
நடவடிக்கைகளை இன்றைய முதலமைச்சரான திரு. சிவனேசுவரையார்
சந்திரகாந்தன் அவர்களே முன்னின்று செயற்பட்டார். அன்றைய ஜனாதிபதியான
திருமதி. சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா அவர்களுடனான தொடர்புகளை
ஏற்படுத்திய சந்திரகாந்தன் அவர்கள் அவரிடமிருந்து சில உதவிகளைப்
பெற்று கருணா அம்மானின் பிரிவுக்குப் பின்னர் விடுதலைப் புலிகளினால்
கிழக்கில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படுகொலைகளுக்கு நிரந்தரப் பரிசாரம் தேடும்
நடவடிக்கைகளை தீவிரமாக முன்னெடுத்தார். அதற்கமைய தம்மிடமிருந்த
போராளிகளை பயன்படுத்திய அவர் அவசிய தேவைகளுக்காக அரசாங்க
பாதுகாப்புப் படையினருடனும் இணைந்து செயலாற்றினார்.

சந்திரகாந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான போராளிகளின் முழுமையான
அர்ப்பணிப்புக்களே கிழக்கின் விடுதலைக்கு அரசபடைகளுக்கு சாதகமாக
அமைந்தது. அதற்கமைய கிழக்கின் ஒவ்வொரு பிரதேசங்களும் படிப்படியாக
தொப்பிகலை (11.07.2007), வாகரை, மாவிலாறு, சம்பூர், மூதூர் போன்ற
பிரதேசங்கள் அனைத்தும் விடுதலைப் புலிகளிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டன.
சந்திரகாந்தன் தலைமையிலான போராளிகளினால் கிழக்கு மாகாணம்
விடுவிக்கப்பட்டதன் பின்னரே கருணா அம்மான் மீண்டும் இலங்கைக்கு
வருகைத்தந்தார். கொழும்பில் அன்றையநிலையில் ஆட்சியிலிருந்த
ஆட்சிபீடத்துடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்ட கருணா அம்மான்
ஏற்கனவே லண்டனுக்குச் சென்று தஞ்சை கோரியிருந்த தனது
மனைவியாரையும், மக்களையும் சந்திப்பதற்காக பயணம் மேற்கொண்ட

வேளையில் பிரித்தானியப் பொலிஸாரினால் 24.12.2007ல் கைதுசெய்யப்பட்டு ஆறு மாதகாலம் வரை தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார்.

இதுவிடயம் இவ்வாறிருக்க விடுதலைப் புலிகளின் அடாவடித்தனங்களும், படுகொலைகளும் கிழக்கில் முடுக்கி விடப்பட்டதற்கமைய அங்கு தொடர்ந்தும் வாழ முடியாதநிலையில் கருணா அம்மாணின் மூத்த சகோதரிகளில் ஒருவரும் அவரின் குடும்பத்தவர்களும் மொத்தம் 5 பேர் கொழும்பிற்கு இடம்பெயர்ந்து அங்கு ஒரேயொரு அறையில் வாழ்ந்தனர். அவ்வாறான வாழ்க்கையினை வாழ்ந்த அவர்கள் வெளியில் எங்கும் செல்ல முடியாதவாறு அவர்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருட்களைக்கூட கொள்வனவு செய்துவந்து கொடுப்பதற்கு அவர்களுக்கு நம்பிக்கையான ஒருவரே செயற்பட்டார். அதனால் அவர்கள் வெளிநாடொன்றிற்கு வருவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டபோது அவர்களுக்கு உதவுவதாக அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் கிழக்கு மாகாணத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட ஒருவர் வாக்குறுதியளித்த போதும் இறுதியில் அவர்களுடனான தொடர்புகளை அவர் துண்டித்துவிட்டார்.

இந்நிலையில் நோர்வேயில் வாழும் எனது ஒன்றுவிட்ட சகோதரரின் மனைவியுடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்திய அவர்கள் (அக்குடும்பத்தினரின் நெருங்கிய உறவினர்கள்) தமக்கு உதவி புரியுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தனர். ஆனால் அவரால் வெளிநாட்டிற்கு வருவதற்கான நிதியினை கடன்பட்டு தரமுடியுமெனவும் குறிப்பிட்ட கால எல்லையில் பணத்தினைத் திருப்பித் தருவதற்கான உறுதி மொழியினை வழங்க வேண்டுமெனவும் தெரிவித்திருந்தார். அதுவிடயம் அக்காலப்பகுதியில் 2006 சாத்தியமானதல்ல. அதனால் அவர்கள் நோர்வேக்காரர் என்னுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி அவர்களின் இலங்கையர்கள் கஷ்ட நிலைமைகளை எனக்குத் தெரிவித்ததுடன் நான் அதுவிடயத்தினைப் பொறுப்பேற்கும் பட்சத்தில் அதற்கான பணச் செலவினை தாங்கள் பொறுப்பேற்பதாகவும் கூறினர். அக்காலகட்டத்தில் ஐந்துபேரை வெளிநாடொன்றிற்கு வரவழைப்பதென்பது இலங்கை ரூபாவில் சில மில்லியன் ரூபாய்கள் செலவாகும் விடயமே. அதனால் மாற்று வழி ஒன்றினை ஆராய்ந்த எனக்கு சில வழிகள் தென்பட்டன.

அதற்கமைய அவர்கள் அனைவரையும் ஹொங்கொங் நாட்டிற்கு வரவழைத்து ஏனெனில் ஹொங்கொங் வருவதற்கு விசா தேவையில்லை.

அங்குள்ள யூ.என்.எச்.சி.ஆர் இன் கிளை அலுவலகத்தில் அகதிகளாக பதிவுசெய்து அவர்களுக்கு இலங்கையில் ஏற்பட்ட உண்மையான நிகழ்வுகளுக்குரிய ஆதாரங்கள் அனைத்தினையும் நானாகவே மட்டக்களப்பிற்கு தொடர்புகொண்டு பெற்று சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனத்தினரிடம் கையளிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன். தொடர்ந்தும் இலங்கையில் இடம்பெறும் நிகழ்வுகளை உடனுக்குடன் தெரியப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை இரு மாதகாலமாக முன்னெடுத்ததற்கமைய 4 மாதகால இடைவெளியில் யூ.என்.எச்.சி.ஆர் மூலம் அவர்களுக்கான அகதி அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டு அவர்கள் அனைவரும் 16.08.2006ல் ஐரோப்பிய நாடொன்றிற்கு வருகைதந்து இன்று நல்ல நிலையில் தமது வாழ்க்கையினை அனுபவிக்கின்றார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு 5 பேருக்கும் செலவான மொத்த பணத் தொகை நாற்பதாயிரம் நோர்ஸ்க் குரோணர் மட்டுமே.

4.7 கேணல் கருணாவிற் கு ஆதரவாக நான் செயற்பட்டமைக்காக புலம்பெயர் புலிகளால் எனக்கு வழங்கப்பட்ட கௌரவ பட்டங்கள் (2004).

கருணா அம்மாணின் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுடனான பிரிவைத் தொடர்ந்து தீவிரமாக அவர்களின் எதிர்கால அரசியல் நடவடிக்கைகளை பலப்படுத்துவதற்காக ஒளிவு, மறைவின்றி நான் செயலாற்றினேன். இந்நிலையில் என்மீது தங்களால் முடிந்த என்னைப்பற்றிய அதிகேவலமான வார்த்தைப் பிரயோகங்களை வானொலி மூலம் ஒலிபரப்ப ஆரம்பித்த விடுதலைப் புலிகளின் முக்கிய ஆதரவாளர்கள் அன்றைய நிலையில் பிரித்தானியாவை தளமாகக் கொண்டு இயங்கிய வானொலிகளில் ஒன்றான IBC இல் இடம்பெறும் சங்கமம் என்னும் நிகழ்ச்சியில் வாரந்தோறும் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் அரசியல் கலந்துரையாடல் என்னும் பெயரில் ஒரு நிகழ்ச்சியினை நடாத்தினர். அந்நிகழ்ச்சியில் தவறாது கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு வாரமும் எனது பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப்படும்.

அதன்போது கோழிக்கள்ளன் குமாரதுரை, கோமணக் குண்டியன் குமாரதுரை என்னும் வார்த்தைகள் மலிவானதாக அமைந்தது. அதன் அர்த்தம் நான் எனது கிராமத்தில் வசிக்கும்போது ஈரச்சாக்குகளை பாவித்து இரவு வேளைகளில் ஊர்மக்களின் கோழிகளை களவாடுவதாகவும், அணிவதற்கு

உடையின்றி கோமணத்துடன் திரிவதாகவும் விளக்கமும் அளிப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் என்னை நோக்கி வீசிய தரக்குறைவான வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் அணைத்தையும் நான் எனது செயற்பாடுகளுக்கு அவர்கள் ஊட்டும் ஊக்க மருந்தாகவே மாற்றிக் கொண்டேன். கண்ணாடி மாளிகையில் வசிப்பவன், களிமண் வீட்டில் வசிப்பவனுக்கு கல் எறியும் நிகழ்வு போன்றதான செயலே அது!. அவர்கள் என்னை நோக்கி எறிந்தது வெறும் காற்றோடு கலந்து செல்லும் வார்த்தைப் பிரயோகங்களென கருதிய என்னை அவர்களின் விமர்சன வார்த்தைகள் மேலும் ஊக்கப்படுத்தியது.

அடக்குமுடையார் அறிவிலர் என்றெண்ணி கடக்கக் கருதவும் வேண்டாம்
- மடத்தலையில்

ஓடு மீன் ஓட உறு மீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாம் கொக்கு

2004ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் அவர்களால் என்மீது எறியப்பட்ட காற்றடைத்த வெறும் பந்துகள் 2009 ம் ஆண்டு மே மாதம் 18 ந் திகதி கருங்கற் பாரைகளாக உருவெடுத்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் கோமணத்தினையே களைய வைத்தது. தர்மத்திற்கும், அதர்மத்திற்குமிடையில் இடம்பெற்ற போட்டிப் பரீட்சையின் பெறுபேறுகளே அந்நிகழ்வு.

மே மாதம் 19ந் திகதி மதியநேரம் இலங்கையிலிருந்து வெளியாகும் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் சிலவற்றினை அவதானிக்கின்றேன். பிரதானமான ஊடகங்கள் சிலவற்றில் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் பூதவுடல் வெறுந்தரையில் கிடப்பதனை அவதானிக்க முடிந்தது. அதனை கூர்ந்து கவனித்ததும் எனது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கசிகின்றது. ஏன் பிரபாகரன் மரணித்து விட்டார் என்பதற்கான கண்ணீரல்ல அது. நீதிதேவதை இன்னும் உயிருடன் இருக்கின்றாள் என்பதனை நிலைநிறுத்தியமைக்காக சிந்திய ஆனந்தக் கண்ணீர் அது!. தாயகத்தில் வாழும் தமிழ்மக்கள் மத்தியில் உலாவிய ஒரு பிரபாகரன்தான் அவர்!. இன்னும் சில பிரபாகரன்கள் ஜனநாயக முகமூடியினை அணிந்து கொண்டு அப்பாவிகளின் உதிரத்தில் தங்களுக்கான வாய்ப்பு வசதிகளை இன்றும் வளமாக்கிக் கொள்கின்றார்கள். அவர்களுக்கான தண்டனையினையும் நீதிதேவதை வழங்குவாள் என்னும் நம்பிக்கை என் கண்களில் சிந்திய கண்ணீருக்கு விடைகொடுத்தது.

அத்துடன் எனது உள்ளம் திருப்தியடையவில்லை. எனது அன்புச் சகோதரன் திரு. தங்கத்துரை அவர்களின் 90ம் நாள் நினைவாக எங்கள் குடும்பத்தினர் ஓர் ஞாபகார்த்த நூலினை 04.10.1997ல் வெளியிட்டோம். அந்நூலினை தேடி எடுத்து உடனே வாசித்தேன். அந்நூலில் பல கவிதைகள் பிரசுரிக்கப்பட்டன. இருந்தும் அந்நூலில் வெளியிடப்பட்ட முதல் தமிழ் கவிதை (பக்கம் 11) பின்வருமாறு அமைந்தது.

அணைந்துவிட்ட குல விளக்கு
அன்பின் பிறப்பிடமாய் அறிவின் வழர் விடமாய்
பாசத்தின் பதிவிடமாய் பண்புக்கு இலக்கணமாய்
ஏழைகளின் நாயகனாய் என் அண்ணா வாழ்ந்தீர்கள்
சாதி மத மொழி பேதம் சற்றுமே நுளையாமல்
தூய்மையாக அரசியலில் தூக்கமின்றி சேவை செய்தீர்
மூதூரின் முத்து என மூன்று இனமும் போற்றியதை
பார்த்து வெறுப்படைந்த பகைவர்கள் கூட்டமது
காட்டு மிராண்டிகளின் கால்களை முத்தமிட்டு
வேவுகள் பல பார்த்து வேலைதனைத் தமதாக்கி
வீரர்கள் தினமென்னும் கோளைகள் தினமதிலே
ஆயுதங்கள் பல கொண்டு அப்பாவி என் அண்ணரை
சாவின மடியினிலே சரணடையச் செய்துவிட்ட
கோளைகளே உங்களது கொட்டம் அடங்குகின்ற
நாட்களை வெகு விரைவில் நாம் காண்போம் நிச்சயமாய்.

கவிதைதனை வாசித்ததுமே என் கண்கள் மீண்டும் கலங்கின. இது என்ன கற்பனையின் வெளிப்பாடா அன்றி தீர்க்கதரிசனமா? இறைவா நீ என்னுடன்தான் வீற்றிருக்கின்றாய் என எனது உள்ளம் பூரித்தது. நிச்சயமாய் என்ற வரிகள் நிஜமாகிவிட்டதே!

தாயகத்திற்கு இரு தடவைகள் சென்று வந்ததன் பின்னர் 2010 ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 26ந் திகதி இடம்பெற்ற ஜனாதிபதித் தேர்தலிலும், ஏப்ரல் மாதம் 08 ந் திகதி இடம்பெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலிலும் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளுடன் இணைந்து பிரச்சார நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்காக மீண்டும் இலங்கைக்கு இரு தடவைகள் சென்று

அவர்களுடன் இணைந்து கிராமம், கிராமமாக கிழக்கின் அனைத்துப் பிரதேசங்களுக்கும் சென்று தேர்தல் பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டேன். ஜனாதிபதித் தேர்தலின்போது முழுமையாக மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் பங்குகொண்ட நான், பாராளுமன்றப் பொதுத் தேர்தலில் திருகோணமலை மாவட்டத்திலேயே பிரச்சாரம் செய்வதற்கு அங்கு தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளின் வேட்பாளர்களாக நிறுத்தப் பட்டிருந்தவர்களுடன் பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் பங்குபற்றினேன்.

இக்காலப் பகுதியில் மூதூர் பகுதியிலமைந்துள்ள தமிழ் கிராமங்களுக்கு பிரச்சாரப் பணிக்காக சென்றபோது எனது தாய் மண்ணான கிளிவெட்டிக் கிராமத்தில் ஒரு இரவு தங்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அன்றைய இரவினை கிளிவெட்டி பாடசாலையில் அமைந்துள்ள ஒரு கட்டிடத்தில் படுத்துறங்கினோம். அங்கு அக்காலப்பகுதியில் பாடசாலையின் அதிபராக பணியாற்றிய அதிபர் என்.கிட்டணதாஸ் அவர்கள் எம்மிடம் ஒரு திறப்பினைக் கொண்டுவந்து ஒப்படைத்துவிட்டு மலசல கூடத்திற்குச் செல்வதானால் ஆசிரியர்களுக்கான விடுதிக்குச் சென்று இத்திறப்பினைப் பாவித்து எங்களின் தேவைகளை நிறைவுசெய்யுமாறு கூறிவிட்டுச் சென்றார். அது இரவு நேரமாக இருந்தமையால் நாம் திறப்பினைப் பெற்றுக்கொண்டு எமது தேவைகளை நிறைவேற்றினோம்.

மறுநாள் காலை அதிபர் எம்மிடம் வருகைதந்தபோது ஏன் எங்களை ஆசிரியர்களின் விடுதியிலுள்ள மலசலகூடத்திற்கு அனுப்பினீர்கள், இங்கு மாணவர்கள் பாவிக்கும் மலசல கூடத்தினை நாங்கள் பாவித்திருக்கலாம்தானே என்னும் கேள்வியினை ஆசிரியரிடம் நான் கேட்டபோதுதான் மாணவர்களுக்கான மலசலகூட வசதி அங்கு திருப்திகரமாக இல்லை என்பதனை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. உடனே மாணவர்களுக்கான மலசல கூடத்தினை காண்பிக்குமாறு ஆசிரியரை நான் வேண்டினேன். அங்குசென்று பார்த்தபோது ஒரு மலசலகூடமும், ஆண்கள் சிறுநீர் கழிப்பதற்கான ஒரு பகுதியும் மட்டுமே அங்கு இருப்பதனை அறியக்கூடியதாக இருந்தது. உடனே ஆசிரியருடன் கலந்துரையாடியதற்கமைய அங்கு கல்விகற்கும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையினையும் அறியக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்கு கிடைத்தது.

இந்நிலையில் பாடசாலை வளவின் ஒருபகுதியின் சுற்றுமதில் கட்டும் பணியும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. எனவே அங்கு கட்டிடப் பணியினை செய்துகொண்டிருந்த மேசன் அவர்களிடம் அதிபரையும் கூட்டிக்கொண்டு சென்ற நான் மூன்று மலசலகூடங்கள் அமைப்பதானால் எவ்வளவு பணம் செலவாகுமென விசாரித்தேன். அவர் சற்று ஆலோசித்துவிட்டு ஒரு லட்சத்து நாற்பத்தையாயிரம் ரூபா செலவாகுமெனக் கூறினார். நான் ஏற்கனவே தாய்நாட்டில் வசிக்கும்போது பலதரப்பட்ட கட்டிடங்களைக் கட்டிய அனுபவமிருந்தமையாலும், அத்துடன் அப்பாடசாலையில் இருக்கும் கட்டிடங்களில் 90% கட்டிடங்கள் என்னாலேயே நிர்மாணிக்கப்பட்டவை என்பதாலும் அவருக்கு விளக்கமாக சிலவிடயங்களைத் தெரிவித்து ஒரு கட்டிடத்தினை அமைப்பதற்கு Contract மூலம் நீங்கள் பொறுப்பேற்றால் அதற்கான முற்பணத்தினை நீங்களே முதலீடு செய்து அந்த வேலையினை நிறைவு செய்யவேண்டுமெனவும் ஆனால் இப்பணியினை நீங்கள் செய்வதற்கு முன்வந்தால் நாளை உங்களுக்கு முற்பணம் தந்து வேலைகள் நடைபெறுவதற்கேற்றவாறு பணத்தினைச் செலுத்துவேனெனவும் தெரிவித்தேன். அதனைச் சற்று சிந்தித்த அவர் வேலையினைத் தான் பொறுப்பெடுப்பதாகவும் 125,000 ரூபா தருமாறும் கூறினார். 120,000 ரூபா தருவதாக நான் தெரிவித்ததும் அவர் அதற்கு தமது சம்மதத்தினை வெளியிட்டார். உடனே 25,000 ரூபாவினை அவரிடம் கொடுத்து ஐந்துவார காலத்தினுள் மூன்று மலசல கூடங்களிற்குமான பணியினை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்னும் நிபந்தனையினை முன்வைத்தேன்.

அவரிடம் 25,000 ரூபாவினை முற்பணமாக வழங்கியபோதும் மிகுதியான பணத்தினை தாமதித்து வழங்குதற்குரிய பணவசதி என்னிடம் இருக்கவில்லை. அதனை பெற்றுக் கொள்வதற்காக டென்மார்க்கில் வாழும் எனது இரண்டாவது மகனுடன் தொடர்புகொண்டு எனக்கு அவசரமாக 4000 நான்காயிரம் டெனிஸ் குரோணர் தேவையெனவும் அப்பணத்தினை முடிந்தவரை விரைவாக அனுப்பி வைக்குமாறும் தொலைபேசியூடாக வேண்டுகோள் விடுத்தேன். பணத்தின் அவசியம் என்ன என்பதுபற்றி எவ்வித கேள்விகளையும் விடுக்காத அவர் இரு நாட்கள் இடைவெளியில் பணத்தினை அனுப்பி வைத்தார் அவர் அனுப்பிய நான்காயிரம் டெனிஸ் குரோணர் அன்றைய நிலையில் எண்பதாயிரம் இலங்கை ரூபாவாக இருந்தது.

இருந்தும் நான் கூறிய கால அவகாசத்தினைவிட மேலும் இருவாரங்களில் பணி முழுமையாக முடிவுற்றது. இப்பணிக்குரிய முழுமையான செலவுப் பணத்தினையும் எனது சொந்த நிதியிலிருந்து நான் வழங்கினேன்.

இலங்கைக்கு நான் 24 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சென்றதுமட்டுமன்றி கிழக்கு மாகாணத்திலமைந்துள்ள கிராமங்களில் (மட்டு, திருமலை மாவட்டங்கள்) குறைந்த பட்சம் 90% தமிழ் கிராமங்களுக்குச் செல்வதற்கும் அங்கு வாழும் மக்களின் இன்றைய வாழ்க்கையினையும், அவர்கள் அனுபவிக்கும் துன்பங்களையும் நேரடியாகவே அவதானிக்கக்கூடியதான வாய்ப்பினையும் பெற்றேன். ஈழ விடுதலைக்கான போராட்டம் ஏற்கனவே மக்கள் மத்தியில் இருந்த அனைத்து சொத்துக்களையும் மனிதவளம், பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், பண்பாடு நம்பகத்தன்மையுள்ள வாழ்க்கை முறை போன்ற அனைத்தையும் அழித்தொழிப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை உருவாக்கியுள்ளது. அதிலும் விசேடமாக கூறுவதானால் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்க்கையினை திட்டமிட்டே விடுதலைப் புலிகள் நாசஞ்செய்துள்ளனர். மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மட்டும் இன்று நாற்பத்தோராமிரம் விதவைகள் வாழ்வதாக புள்ளி விபரங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களை விதவைகளாகக்கூட வாழ்வதற்கு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அனுமதிக்கவில்லை. கணவன்மாரை இழந்தவர்களுக்கு சுய தொழில் என்னும் பெயரில் கள்ளச்சாராயம் காப்ச்சி விற்பதற்கான அனுமதியினை வழங்கினார்கள். அதன்மூலம் விடுதலைப் புலிகள் இருவிடயத்தினைச் சாதித்துள்ளார்கள். ஒன்று அவர்களை மதுபோதைக்கு அடிமைகளாகக் கியதன்மூலம் கணவன்மாரின் இழப்பினை மறப்பதற்கு அவர்களை தயார்செய்தமை. அடுத்ததாக அவர்கள் மத்தியில் கலாச்சாரச் சீரழிவினை உருவாக்கியமை. விடுதலைப் புலிகளின் சகாப்தத்தினை முடிவுறச்செய்தபோதும் அவர்களின் பெயரால் அரசியல் நடாத்தும் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு என அழைக்கப்படும் தேசவிரோதிகளாலும், நாசகாரசக்திகளாலும் அம்மக்கள் மத்தியில் சூரிதமான மாற்று வாழ்க்கை முறை ஒன்றினை கட்டி யெழுப்புவதற்கு அத்தேசவிரோத சக்திகள் தடைக்கற்களாக அங்கு வலம்வருகின்றனர்.

மேற்படி சம்பவங்களை புலம்பெயர் நாடுகளிலிருந்து இலங்கைக்குச் சென்ற தமிழர்கள் நேரடியாக காண்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் கிடைத்திருக்காது. காரணம் அவர்களுக்கு கிராமம், கிராமமாக நடைப்பயணம் மேற்கொள்ள வேண்டிய

அவசியம் ஏற்படவில்லை. எனக்கு அந்த அவசியம் ஏற்பட்டது. அது ஒரு அனுபவமாகவும் அமைந்தது. மேற்படி நிலைமைகளை நேரில் அவதானித்த நான் ஒரு முடிவிற்கு வந்தேன். என்னால் மடுவை மலையாக்க முடியாது போனாலும் எனது மாதாந்த ஓய்வூதிய நிதியில் குறைந்த பட்சம் மூன்று (3%) வீதமான நிதியினை அங்கு அல்லலுறும் எனது கிராமமக்கள் ஒரு சாராருக்கும், முடியுமானால் ஏழைச் சிறார்களின் கல்விக்காகவும் மேற்படி நிதியினை தவறாது சேமித்து செலவு செய்வதென்னும் உறுதி மொழியினை 2010ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதல் மேற்கொண்டேன். அதற்கமைய அவ்வுறுதி மொழியினை நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கின்றேன், தொடர்ந்தும் அப்பணி தொடருமென்னும் தன்னம்பிக்கை என்னிடமுண்டு. இதற்கமைய வருடமொன்றிற்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு லட்சம் இலங்கை ரூபாவினை எனது மனத்திருப்திக்காக வழங்கத் தீர்மானித்துள்ளேன்.

4.8 கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனியான நிர்வாகக் கோரிக்கையினை நான் முன்வைத்தல் (2006).

கருணா அம்மாள் என்றழைக்கப்படும் வினாயகமூர்த்தி முரளிதரன் அவர்களின் பிரிவினைத் தொடர்ந்து பிரான்ஸ் நாட்டில் திருமதி. ஜெனி ஜெயச்சந்திரன் என்பவரின் வீட்டில் இடம்பெற்ற கூட்டமொன்றின் போது 24.07.2006ந் திகதியன்று கிழக்கு மாகாணம் பிரியவேண்டுமெனவும் தொடர்ந்தும் நாங்கள் வடமாகாண அரசியல்வாதிகளுடனோ, அன்றி ஆயுத அமைப்புக்களின் ஆதரவாளர்களுடனோ சேர்ந்து பணியாற்றுவதில் அர்த்தமெதுவுமில்லை என்பதனையும் பகிரங்கமாக நான் முன்வைத்தேன். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அங்கு கூடியிருந்த வடமாகாணத்தைச் சேர்ந்த சகோதரர்கள் அனைவரும் அவர்களின் வீட்டினுள் நான் புகுந்து ஏதோ பெறுமதிவாய்ந்த பொருட்களையெல்லாம் கொள்ளையடித்த திருடனைப்போன்று என்னுடன் ஆத்திரமான தொனியுடன் முரண்பட்டு சில கடுமையான வார்த்தைப் பிரயோகங்களையும் வெளிக்காட்டினார்கள். ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் நான் அஞ்சுபவனாக வாழ்ந்ததில்லை என்பதனால் அவர்களின் ஆத்திரம்பற்றி நான் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் திருமதி. ஜெனி ஜெயச்சந்திரன் அவர்களின் தந்தையாரான திரு. லோறன்ஸ் என்பவரும் பலமான குரலில் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். அத்துடன் நின்றுவிடாது கிழக்கு மாகாணம் பிரியவேண்டியதற்கான

நியாயமான காரணங்களை முன்வைத்து அன்றைய காலகட்டத்தில் என்னால் நடாத்தப்பட்ட விழிப்பு இணையத்தளத்திலும் கட்டுரை ஒன்றினை வெளியிட்டிருந்தேன். கிழக்கு மாகாணத்தினைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட எவருமே (இன்றைய முதலமைச்சர், கருணா அம்மாள் உட்பட) துணிந்து கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழுகின்ற, இளைஞர்கள், யுவதிகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆயுத அடக்குமுறையிலிருந்து கிழக்கு மக்களை விடுவிப்பதற்குமான ஒரேதீர்வாக அமைந்திருந்த மேற்படி விடயத்தினை தெரிவிப்பதற்கு முன்வராதநிலையில் அதனையும் மக்கள் மத்தியில் முதன்முதலில் எடுத்துரைத்தவன் நான் மட்டுமே!.

இதுவிடயம் இவ்வாறிருக்கையில் இலங்கை - இந்திய உடன் படிக்கக்கமைய உருவாக்கப்பட்ட 27.07.1987 வடகிழக்கு மாகாணங்களின் செயற்பாடுகள் கடந்த 19 ஆண்டுகளாக செயற்படாமையினையும், அவ்வினைப்பிற்கான கிழக்கு வாழ் மக்களின் அங்கீகாரம் பெறப்படாமையினையும் வெளிக்காட்டி அன்றைய ஜே.வி.பியினர் உயர்நீதிமன்றத்தில் வழக்கு ஒன்றினை மேற்கொண்டார். அவ்வழக்கு உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியான திரு. சரத் என். சில்வா அவர்களின் தலைமையில் இடம்பெற்றது. இவ்வழக்கு உயர்நீதிமன்றத்தில் தாக்கலாகி விசாரணைகள் இடம்பெற்ற வேளையில் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினரோ அன்றி திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் தலைமையிலான விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பினரோ அவ்வழக்கிற்கு எதிராக எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் தமது தரப்பிலிருந்து மேற்கொள்ளவில்லை. அதற்கமைய 16.10.2006ந் திகதியன்று வடகிழக்கு இணைப்பு செல்லுபடியற்றது என உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பு வழங்கியது.

அவ்வாறிருந்த நிலையிலேயே கிழக்கு மாகாணத்திற்கான நிர்வாகத்தினை தெரிவுசெய்வதற்கான தேர்தல் இடம்பெற்றபோது ஐ.தே.கட்சியினருடன் இணைந்து திரு. இரா சம்பந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினரும், ஜனாப் ரவூப் ஹக்கீம் அவர்களின் தலைமையிலான ஸ்ரீ.ல.முஸ்லிம் காங்கிரஸினரும் இணைந்து தேர்தலில் களமிறங்கியது கேலிக்கூத்தாக அமைந்தது. மேற்கூறியவர்கள் தேர்தலில் பங்கு கொண்டமைக்கான காரணத்தினை வாக்காளர்களுக்கு தெரிவித்தபோது வடகிழக்கு இணைப்பினை ரத்துச் செய்தமை சட்டதிட்டங்களுக்கு

முரணானதெனவும் மீண்டும் இரு மாகாணங்களையும் இணைப்பதற்காகவே தாம் தேர்தலில் களமிறங்கியுள்ளதாகவும் பிரச்சாரம் செய்தனர்.

4.9 தமிழீழக் கோரிக்கையும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் (2004).

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தமிழீழக் கோரிக்கைக்கான பிரதான காரணிகளில் ஒன்றாக முன்வைக்கப்பட்ட விடயம் 25.07.1983ல் இடம்பெற்ற அரசபாதுகாப்பில் சிறைவைக்கப்பட்டிருந்த ஈழ விடுதலைப் போராளிகளென அழைக்கப் பட்டவர்களின் படுகொலையே என அவர்களின் தகவல்கள் ஏற்கனவே கூறின. ஆனால் அதே தினத்தில் இருபத்தொரு வருடங்களின் பின்னர் 25.07.2004ல் திரு. பிரபாரன் அவர்களின் கட்டளைக்கமைய கொழும்பின் புறநகர் பகுதியான கொட்டாவை என்னுமிடத்தில் வீடொன்றில் தங்கியிருந்த கருணா அம்மானின் ஆதரவு போராளிகள் 8 பேர் நஞ்சூட்டியும், வெட்டியும் சுட்டும் கொல்லப்பட்ட சம்பவம் விடுதலைப் புலிகளினாலும், அவர்களின் ஆதரவாளர்களாலும் கூறப்படும் சிங்களப் பேரினவாதம் மட்டும் இலங்கைத் தமிழர்களின் வாழ்வினைச் சீரழிக்கவில்லை என்பதனையும், புலிப்பாஸிஸமும் இணைந்தே தமிழ் மக்களின் வாழ்வினை நாசமாக்கியதென்பது நிரூபணமாகியது.

ஐத்தியாயம் - 05

5.1 வீட்டிலிருந்து கைவிலங்கு இட்டு 13.01.19 கைது செய்யப்பட்ட நான் 17.03.2008 (V.I.P) அந்தஸ்தனரைப்போல் கொழும்பு வீமான நிலையத்தில் வரவேற்கப்படுகின்றேன்.

தாயகத்தில் வாழ்ந்தபோது மட்டுமன்றி தஞ்சம்புகுந்த நாட்டிலும் எனது அரசியல் (மக்கள்) பணியினை நான் கைவிடவில்லை. அதற்கமைய நான் ஐரோப்பாவில் வாழும் மேலும் சில நண்பர்களுடன் இணைந்து தாயகத்தில் அன்றாடம் கொல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் அப்பாவி மக்கள்மீதான கொலைகளை நிறுத்துவதற்கும், அவர்களுக்கான நிம்மதியான வாழ்வினை ஏற்படுத்துவதற்குமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டேன். இதன் வெளிப்பாடு அன்றைய இலங்கை அரசின் கவனத்தினை எம்மீது திருப்பியதற்கமைய இன்றைய ஜனாதிபதி திரு. மஹிந்த ராஜபக்ஸ் அவர்களின் தலைமையிலான அரசாங்கத்திடமிருந்து எமக்கு இலங்கைக்கு விஜய மொன்றினை மேற்கொள்ளுமாறு அழைப்பு விடுக்கப்பட்டது. அந்த அழைப்பினை ஏற்ற நாங்கள் 8 பேர் டென்மார்க், பிரித்தானியா, மற்றும் நோர்வே போன்ற நாடுகளிலிருந்து பிரித்தானியாவை வதிவிடமாகக் கொண்டவரும் தமிழர் தேசிய காங்கிரஸ் என்னும் அமைப்பின் தலைவருமான திரு.ஜெயதேவன் அவர்களின் தலைமையில் இலங்கைக்கான பயணத்தினை 17.02.2008 அன்று பிரித்தானியாவிலிருந்து புறப்பட்டு இலங்கை பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையத்திற்கு சென்றடைந்தோம். இப்பயணத்தில் பங்குபற்றிய 9 பேரையும் விமான நிலையத்தில் வரவேற்று எம்மால் கொண்டுசென்ற உடைகளடங்கிய சூட்கேஸ் மற்றும் ஏனைய பொருட்களையும் பொறுப்பேற்ற கட்டுநாயக்காவில் பணிபுரியும் விமானப்படைபினர் எமது கடவுச்சீட்டுக்களையும் அவர்களாகவே எடுத்துச் சென்று எமது வருகைக்கான அத்தாட்சியினை கடவுச்சீட்டுக்களில் பெற்று வந்தார்கள்.

வழமையாகவே பயணிகள் செல்லும் வழியால் பாதுகாப்புப் பிரிவினருடன் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நாங்கள் அனைவரும் எமக்கென தயார் நிலையில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த வாகனத்தில் அமரவைத்து இலங்கை பாதுகாப்புப் படையினரின் பாதுகாவலுடன் கொழும்பு ஹலதாரி (Hotel Galadari)க்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டு அரசு விருந்தினர்களாக அங்கு 23.02.2008 வரை

தங்கியிருந்து அமைச்சர்கள் பலரையும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு ரணில் விக்கிரமசிங்கா அவர்களையும் சந்தித்து இலங்கையில் ஏற்படுத்தப்படவேண்டிய சமாதானத்தின் அவசியம்பற்றி வலியுறுத்தினோம்.

அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு இராணுவ ஹெலிக்கப்ரரின் மூலம் பயணத்தினை மேற்கொண்ட நாங்கள் பலாலி விமானத்தளத்தின் பொறுப்பதிகாரி, யாழ் அரச அதிபர், பொதுமக்கள் யாழ் கிறிஸ்தவப் பேராயர் கௌரவ தோமஸ் செளந்தரநாயகம் போன்றோரையும் சந்தித்துவிட்டு கொழும்பு திரும்பினோம். அதனைத்தொடர்ந்து மறுநாள் வன்னியிலிருந்து விடுதலைப் புலிகளால் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்கள் வாழும் புத்தளம் பிரதேசத்திற்குச் சென்று அவர்களின் வாழ்க்கை நிலவரங்களை அறிந்துகொண்டு கொழும்பு திரும்பினோம். அப்பயணத்தின்போது கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தேர்தல் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டமையால் அங்கு தேர்தல் களத்தில் தம்மையும் இணைத்திருந்த வடமாகாண அரசியல்வாதிகள் சிலர் நாம் அங்கு செல்வதால் ரீ.எம்.வி.பியின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கலாமென அரசாங்கத்திடம் கவலை வெளியிட்டமையால் கிழக்கு மாகாணத்திற்கான எமது பயணம் மறுக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் 23.02.2008ந் திகதி பிற்பகல் 13.15 மணிக்கு கொழும்பிலிருந்து லண்டனுக்கு புறப்பட்டோம்.

தாயகத்திலிருந்து வெளியேறிய நிலையில் 24 வருடங்களின் பின்னர் 13.01.1984-17.03.2008 எனது தாய் மண்ணில் காலடிபதிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. இந்த இடைக்காலப்பகுதியில் எனது அன்புத் தந்தையார் காலமானார். எனது உயிருக்கு உயிராக நேசித்த அன்புச் சகோதரர் திரு. தங்கத்துரை அவர்கள் விடுதலைப் புலிகளின் கைக்குண்டுக்குப் பலியாகி மரணமாகின்றார். அதனைத்தொடர்ந்து எனது அன்புத் தாய் காலமானார் இவர்கள் எவரினதும் மரணச்சடங்குகளில் பங்கு கொள்ள முடியாதநிலையில் இருந்த நான் வேதனை நிறைந்ததான பயணத்தினை மேற்கொண்டபோதும் மனதிற்குள் ஒரு விதமான வெற்றியுணர்வின் வெளிப்பாடு என்னை மகிழவைக்கின்றது. இந்நிலையில் அடுத்த நடவடிக்கையாக கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனியான நிர்வாகத்தினை உருவாக்குவதற்காக (T.M.V.P) திரு. சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளின் வெற்றிக்காக முழுமையாக செயற்பட வேண்டுமென்றும் ஆர்வம் எனது மனதுள் ஏற்படுகின்றது.

இந்நிலையில் பிரான்ஸ் நாட்டில் வசிக்கும் ஞானம் என்பவரையும் பிரித்தானியாவில் வசிக்கும் சட்டத்தரணியும், மனித உரிமைவாதிமுமான திரு. பஸீர் அவர்களையும் என்னுடன் இணைத்துக்கொண்டு ஊடகரீதியான பிரச்சாரங்களை மும்முரமாக முன்னெடுத்தோம். அதேவேளை திரு. சந்திரகாந்தனுடனான தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்தோம்.

தமிழ் மக்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகள் விடுதலைப் புலிகளே என பட்டமளிப்புச் செய்திருந்த திரு. சம்பந்தன் அவர்களும், விடுதலைப் புலிகளும், அவர்களின் ஆதரவாளர்களும் இரா சம்பந்தன் அவர்களின் தலைமையிலான தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பினரும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினருடனும், ஸ்ரீல.முஸ்லிம் காங்கிரஸினரும் இணைந்து கிழக்கிற்கு தனியான நிர்வாகம் அமையவிடக் கூடாது என்பதற்காக கைகேர்த்தனர். அதற்கமைய கிழக்கு மாகாணத்தினை பிறப்பிடமாகக்கொண்ட சில புல்லுருவிகளும் கிழக்கின் தனிநிர்வாகத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து கிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தலில் களமிறங்கினர்.

பலமான சிங்கள, தமிழ் எதிரணியினருடன் தேர்தல் களத்தில் அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் வெற்றிபெற சின்னத்தில் களமிறங்கிய தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளின் முதன்மை வேட்பாளரான திரு. சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்கள் கிழக்கில் களமிறங்கிய அனைத்து வேட்பாளர்களையும் விட ஆகக்கூடுதலான வாக்குகளைப் பெற்று 10.05.2008ந் திகதியன்று இடம்பெற்ற தேர்தலில் 41,936 வாக்குகளால் வெற்றிவாகை சூடினர். இந்நிலையில் தேர்தலில் முஸ்லிம் சமூகத்தினைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள் கூடுதலான அளவு தெரிவாகியிருந்தமையை காரணங்காட்டி எம்.எல்.ஏ.எம். ஹிஸ்புல்லா என்பவர் தமக்கே முதலமைச்சர் பதவி வழங்கப்படவேண்டுமென வலியுறுத்தி அதற்கான நடவடிக்கைகளிலும் இறங்கியிருந்தார்.

இக்காலப்பகுதியில் உத்தியோகபூர்வ விடயமாக பிரித்தானியாவிற்கு சென்றிருந்த ஜனாதிபதி திரு. மஹிந்த ராஜபக்ஸ் அவர்கள் நாடு திரும்பியதும் முதலமைச்சரை தேர்வுசெய்வதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். இந்நிலையிலும் ஹிஸ்புல்லா அவர்கள் ஜனாதிபதியின் கருத்துக்களை ஏற்பதற்கு தயாரானவராக மாறவில்லை. எதுஎவ்வாறாயினும் சந்திரகாந்தன் அவர்களையே முதலமைச்சராக நியமிப்பது என்னும் விடயத்தில் ஜனாதிபதி

அவர்களின் உறுதியான நிலைப்பாட்டிற்கமைய தேர்தல் இடம்பெற்று ஆறு நாட்களின் பின்னர் 16.05.2008ல் சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்கள் ஜனாதிபதி திரு. மஹிந்த ராஜபக்ஸ அவர்களின் முன்னிலையில் கிழக்கின் முதலமைச்சராக பதவிப்பிரமாணம் செய்து பதவியேற்றார். இந்நிகழ்வு வெறும் கிழக்கு மாகாண சபைக்கான தேர்தல் மட்டுமல்ல மாறாக இலங்கை அரசியல் வரலாற்றில் காலங்காலமாக வடமாகாண மேலாதிக்க சிந்தனைகொண்ட அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கத்திற்கு முற்றுப் புள்ளியிட்டு கிழக்கு மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமையினை நிலைநாட்டிய பொன்னான நாள் என்றால் மிகையாகாது!.

கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் கௌரவ சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்களின் அலரி மாளிகையில் இடம்பெற்ற பதவியேற்பு வைபவம்

கிழக்கு மாகாணத்திற்கு தனியான நிர்வாகம் ஏற்படுத்தப்பட்டதற்கமைய அதற்காக இரவு, பகலாக ஊடகரீதியாக செயலாற்றிய நாங்கள் சிலரும் சின்னமாளர் என அழைக்கப்படும் ஞானம் அவர்கள் தவிரந்த அதற்கு ஆதரவாக செயற்பட்டவர்கள் ஐவரும் இணைந்து மீண்டும் இலங்கைக்கான எமது பயணத்தினை 21.06.2008ந் திகதியன்று மேற்கொண்டோம். அப்பயணத்தின்போது ஜனாதிபதி திரு. மஹிந்த ராஜபக்ஸ அவர்களையும் ஏனைய சில அமைச்சர்களையும் சந்தித்த நாங்கள் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு சென்று முதலமைச்சர் திரு. சந்திரகாந்தன் அவர்களையும் சந்தித்து அவர்களுக்கு எமது வாழ்த்துக்களை நேரடியாக தெரிவித்தோம். அங்கு

சென்ற எமக்கு தங்குமிட வசதிகள் அனைத்தும் திருமலையிலும், மட்டுநகரிலும் ஹொட்டலில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அக்காலப்பகுதியில் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதிக்கம் முழுமையாக தோற்கடிக்கப்படாது இருந்தமையால் எமக்கான பாதுகாப்பும் முதலமைச்சரின் பணிப்பின்பேரில் வழங்கப்பட்டிருந்தது. 21.06.2008ல் இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட நாங்கள் 28.06.2008ல் பிரித்தானியாவிற்கு திரும்பிப் பயணமானோம்.

5.2 எனது மனைவியாரின் குடும்பப் பின்னணியும் கல்வி தொடர்பான தகவல்களும்.

கிளிவெட்டி கிராமத்தினைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட திரு, திருமதி வினாயகமூர்த்தி அவர்களின் மூன்றாவது வாரிசாக 1947 யூலை மாதம் பிறந்தவர் எனது மனைவியார். இவருக்கு மூத்த சகோதரி ஒருவரும் இளைய சகோதரிகள் இருவரும், இளைய சகோதரர்கள் இருவரும் உள்ளனர். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியினை கிளிவெட்டி அரசினர் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பித்தார். கல்வியில் ஆர்வமும், உற்சாகமுள்ள இவர் தமது 10வது வயதில் ஐந்தாம் வகுப்பில் இடம்பெறும் புலமைப்பரிசுக்கான பரீட்சையில் பங்குகொண்டு சித்தியடைந்ததற்கமைய மட்டக்களப்பு வந்தாறுமூலையில் அமைந்துள்ள வந்தாறுமூலை மஹாவித்தியாலயத்தில் தமது கல்வியினை தொடர்வதற்கான வாய்ப்பினைப் பெற்றிருந்தார். அதற்கமைய வந்தாறுமூலை மஹாவித்தியாலயத்தில் உயர் கல்வியினைத் தொடர்ந்த அவர் விஞ்ஞான பீடத்திற்கான கல்வியினைத் தேர்வுசெய்து இலங்கையில் அன்று நடைமுறையிலிருந்த கல்விப் பொதுத் தராதர சாதாரண பரீட்சையில் (S.S.C) (Senior School Certificate) தரமான சித்தியெய்தினார். தொடர்ந்து உயர் கல்வியினைத் தொடர்வதற்கு அவர் விரும்பியபோதும் அவரது தந்தையார் அதனை விரும்பவில்லை.

அதற்கான காரணமென்னவெனில் 1960களில் எமது கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த பெற்றோர்கள் தமது பெண்பிள்ளைகளின் உயர் கல்வியில் அக்கறை காட்டுவதில்லை. ஏனெனில் அவர்களுக்கு செந்நெல் விளையும் சிறந்த வயல் காணிகளும், ஏராளமான கால்நடைகளும் இருப்பதனால் கல்வி என்பது பிரதானமானதாக கருதப்படவில்லை. இந்நிலையில் தமது கல்வியினை

முடித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்த அவர் அக்காலப்பகுதியில் கொழும்பு தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழும் மாணவர்கள் ஆங்கிலக் கல்வியினை பெறவிரும்பினால் அதற்கான கல்வியினைப்பெறும் (பேப்பர்களை) கொழும்பிலிருந்து வரவழைத்து படிப்பதற்கான நடைமுறையொன்று ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதற்கமைய அப்பேப்பர்களை தருவித்து சிறிதுகாலம் தமது ஆங்கிலக் கல்வியினைத் தொடர்ந்த அவர் அக்காவின் திருமணத்திற்குப் பின்னர். அவருக்கு உதிபுரியும் பணிகளிலும் தம்மை ஈடுபடுத்தியிருந்தார்.

இக்காலப் பகுதியிலேயே 1988 ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் எமது திருமணம் இடம்பெற்றது. திருமணம் இடம்பெற்றதனைத் தொடர்ந்து குடும்ப வாழ்க்கையில் இணைந்த அவர் கல்வியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். எமக்கு குழந்தைகள் பிறக்க ஆரம்பித்ததும் குழந்தைகளின் நலன்களைக் கவனிப்பதற்கே அவருக்கான நேரம் செலவானது.

5.3 பருந்தின் குஞ்சுகள் பட்டாம் பூச்சிகளுக்கு அஞ்சுமா

தந்தையின்மீது சேறடித்தவர்கள் மைந்தர்கள் மீதும் தமது அடாவடித் தனங்களை அமுலாக்க முற்பட்டனர். அறிவு பூர்வமாகவும், பண்பாகவும் தமது விமர்சனங்களை முன்வைத்த வர்களுடன் அறிவியல் ரீதியாக

மோதமுடியாத விடுதலைப் புலிகளின் டென்மார்க்கில் வாழும் ஆதரவாளர்கள் சிலர் கொலை அச்சுறுத்தல்களை தொலைபேசி மூலமாகவும், திருட்டு இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் மூலமாகவும் மிரட்டல் விடுத்தனர். இவைகளையெல்லாம் பொருட்படுத்தாத அவர்கள் தமது பணியினைத் தொடர்ந்தனர். டென்மார்க் நாட்டை மட்டுமன்றி ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வாழ்ந்த விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களின் பார்வைக்கு எனது மக்கள் பரம எதிரிகளாகவே கணிக்கப்பட்டனர். எது எவ்வாறாயினும் எனது மக்களிடம் இலங்கைப் பிரச்சினை தொடர்பான தெளிவான கருத்துக்கள் இருப்பதனை அறிந்த டென்மார்க், தொலைக்

காட்சிகள் சிலவும், பத்திரிகைகள் சிலவும் அடிக்கடி அவர்களை தமது காரியாலயங்களுக்கு அழைத்து நேரடியான நேர்காணல்களை பெற்று ஒளிபரப்பும் நடவடிக்கைகளையும், செய்திகளை வெளியிடும் பணிகளையும் தொடங்கின. இந்நிழ்வுகள் விடுதலைப் புலிகளின் ஆதரவாளர்களுக்கு பாரிய இடைஞ்சலாகவும், அவர்களின் பொய்யான பிரச்சாரங்களுக்கு தடையாகவும் அமைந்தது.

அதேவேளை புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்ந்த வடமாகாணத்தைச் சேர்ந்த புத்திஜீவிகளென அழைக்கப்பட்ட சிலர் இலங்கை அரசாங்கத்தின் அழைப்பின் பேரில் இலங்கைக்கு பயணமாக ஆலோசித்தனர். இந்நிலையில் சகோதரர்களின் செயற்பாடுகளை அறிந்த அவர்கள் இவர்களையும் தம்முடன் இணையுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தனர். அதனை ஏற்றுக்கொண்ட சகோதரர்கள் அவர்களுடனான பயணத்தில் பங்குகொண்டனர். அதற்கமைய 2009ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் (25-31) 25ந் திகதி கொழும்பிற்கு பயணமானார்கள். அவ்வேளை தந்தையாரை எவ்வாறு விமான நிலைய அதிகாரிகள் வரவேற்றார்களோ அதேபோன்று மைந்தர்களும், அவர்களுடன் பயணமானவர்களும் வரவேற்கப்பட்டு கொழும்பில் அமைந்துள்ள ஹொட்டல் ஒன்றில் தங்குமிட வசதிகள் உட்பட ஏனைய வசதிகளையும் அரசு தரப்பினரே கவனித்தனர்.

அங்கு ஒருவாரகாலம் வரை தங்கியிருந்தவர்கள் திரு. மணிந்த ராஜபக்ஸ அவர்களின் தலைமையிலான முக்கிய அமைச்சர்கள் பலரையும் சந்தித்து தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் தொடர்பாகவும், எதிர்காலத்தில் தமிழ் மக்களின் நல்வாழ்விற்காக மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய அரசியல் தீர்வுத் திட்டங்கள் தொடர்பாகவும் வலியுறுத்தினர். எது எவ்வாறாயினும் அக்குழுவில் இணைந்திருந்த பலர் காலப்போக்கில் தமிழ் மக்களின் உரிமைகள் விடயத்தினை புறந்தள்ளிவிட்டு அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயலாற்ற முனைந்தனர். ஏனைய சிலர் பேச்சுவார்த்தைகளின்மூலம் பிரச்சினைக்கு தீர்வுகாண விரும்பாது தத்தமது சொந்த அபிலாசைகளுக்கு அமைய செயற்படலாயினர்.

அதற்கமைய திரு. பிரபாகரன் அவர்களின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து பல லட்சக்கணக்கான வடமாகாண தமிழ் மக்கள் வன்னியில் முகாம்களில் தஞ்சமடைந்தபோது அம்மக்களின் நலன்களை கவனிப்பதற்காக எனது

மக்களின் முயற்சியில் ஐரோப்பிய நாடுகளில் வாழ்ந்த மனிதநேயத்திற்கு உதவியளிக்க முன்வருவோர்களை அழைத்து ஜேர்மனியில் 2009 ம் ஆண்டு யூலை 17ந் திகதி முதல் 20ந் திகதி வரை ஒரு கருத்தரங்கு நடாத்தப்பட்டது. அக்கருத்தரங்கில் புலம்பெயர் தமிழர் அமைப்பு என்னும் பெயரில் ஒரு அமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து சுவிஸ் நாட்டிலும் ஒரு கருத்தரங்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு அங்கும் தாயகம் வாழ் தமிழ் மக்களுக்கு உதவுவது தொடர்பாக பலதரப்பட்ட பேச்சுக்கள் இடம் பெற்றபோதும் எதனையும் செயற்படுத்துவதற்கு வடமாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஒத்துழைப்பு வழங்க முன்வராமையால் அனைத்து முயற்சிகளும் செயலிழந்தன.

இந்நிலையில் அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட முடியாத சகோதரர்கள் தமக்கான தனிவழியில் தமிழ் மக்களுக்கான பணிகளை முன்னெடுக்க ஆரம்பித்தனர். அதன் முதல் நடவடிக்கையாக டென்மார்க்கை தளமாகக்கொண்டு இயங்கும் (குளோபல் மெடிக்கல் எய்ட்) என்னும் நிறுவனத்துடன் இணைந்து 2010 நவம்பர் மாதம் 04ந் திகதி டென்மார்க்கிலிருந்து இலங்கைக்கு (63,000,000) அறுபத்து மூன்று மில்லியன் இலங்கை ரூபா பெறுமதியான மருந்துப் பொருட்களை அனுப்பி அம்மக்களுக்கு விசேடமாக கிழக்கு மாகாண மக்களுக்கு பகிர்த்தளிக்க ஏற்பாடு செய்தனர்.

இந்நிலையில் குளோபல் மெடிக்கல் எய்ட் நிறுவனத்தின் முக்கிய பிரதிநிதிகள் சிலரைச் சந்தித்து யுத்தத்தினால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்ட கிழக்கு மற்றும் வடக்கு மாகாண மக்களுக்கான மருந்துப் பொருட்களை தொடர்ச்சியாக பெறுவதற்கான உடன்படிக்கை ஒன்றினை ஏற்படுத்துவதற்காக கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் திரு. சிவனேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்களை டென்மார்க்கிற்கு வரவழைத்து மேற்படி நிறுவனத்தின் பிரதிநிதிகளுடன் நேரடியான பேச்சுக்களையும் ஏற்படுத்தினர். மேற்படி விடயங்களை மேற்கொள்வதற்காக டென்மார்க்கிற்கு 21.12.2010ல் வருகைதந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் 07 நாட்கள்வரை டென்மார்கில் தங்கியிருந்து 28.12.2010ல் நாடு திரும்பினார். அவர் இங்கு தங்கியிருந்த காலப்பகுதியில் அவருக்கான சகல தேவைகளையும் சகோதரர்களே கவனித்தனர்.

அதன்பின்னர் 28.01.2011ந் திகதி கொழும்பிற்கு சென்றவர்கள் தொடர்ந்தும்

மருந்துப் பொருட்களை அனுப்புவதற்கான பேச்சுவார்த்தைகளை இலங்கை அரசின் அமைச்சர்கள் சிலருடன் மேற்கொண்டனர். பின்னர் கிழக்கு மாகாணத்திற்கு விஜயம் மேற்கொண்ட அவர்கள் அங்கு அனுப்பப்பட்டிருந்த மருந்துப் பொருட்களை கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் திரு. சிவனேசுவரையர் சந்திரகாந்தன் அவர்களின் அனுசரணையுடன் சில வைத்தியசாலைகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கும் பணிகளையும் முன்னெடுத்தனர். இவர்களின் இலங்கைப் பயணத்தின்போது கிழக்கில் பாரிய மழையும், வெள்ளமும் ஏற்பட்டமையால் அவர்கள் எதிர்பார்துச் சென்ற பல உதவி நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள முடியாத நிலையில் 13.02.2011ல் டென்மார்க் திரும்பினர்.

தொடர்ந்து 09.06.2011ல் மீண்டும் இலங்கைக்கு பயணமான எனது மூத்த மகனான மதி குமாரதுரை அவர்கள் மருந்துப் பொருட்களை தொடர்ந்து அனுப்பும் முயற்சிகளை தொடர்வதற்காக அரசாங்க அமைச்சர்கள் சிலரைச் சந்தித்து அதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டுவிட்டு 25.06.2011ல் வீடு திரும்பினார். நானும் எனது மக்களும் முன்னெடுக்கும் மனிதாபிமானப் பணிகள் ஒருபோதும் அரசியலில் காலடி பதிப்பதற்கான அடித்தளமானதல் என்பது மட்டும் எமது உறுதியான நிலைப்பாடாகும்.

5.4 இயற்கையின் அனர்த்தினால் பாதிப்புற்ற மக்களுக்கான அவசர நிதியுதவி (2011).

கடந்த 2011 ஜனவரி மாத இறுதிப்பகுதியிலும், பெப்ரவரி மாத முற்பகுதியிலும் கிழக்கில் இடம்பெற்ற கடுமையான மழையின் காரணமாக ஏற்பட்ட வெள்ளப் பெருக்கினால் எமது கிராமத்தில் வாழ்ந்த மக்களும் பாதிப்பிற்குள்ளாகினர். இந்நிலையில் அம்மக்களுக்கான அவசர நிதியொன்றினை வசூலித்து உதவி புரிவதற்கான நடவடிக்கை ஒன்றினை மேற்கொண்டேன். அதற்கமைய ஐரோப்பிய நாடுகள் சிலவற்றில் வாழும் எமது கிராமத்திலிருந்து இடம்பெயர்ந்த மக்களிடம் மட்டும் நிதியுதவினைப் பெறும் நோக்கில் முயற்சிகளை மேற்கொண்டேன். அம்முயற்சிக்கு வசதியுடன் வாழும் சிலர் ஒத்துழைப்பு வழங்காத நிலையில் சுவிஸ், லண்டன், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளில் வாழும் சில கருணையுள்ளம் கொண்டவர்களின் நிதியுதவி எனக்குக் கிடைத்தது. அதற்கமைய பின்வருவோர் தாராள மனப்பான்மையுடன் அம்மக்களுக்கு உதவி புரிய முன்வந்தனர்.

பொருளாதார உதவியினை வழங்குமாறு நாம் கோரிக்கை விடுத்ததுடன், அவருக்கான நிரந்தர வதிவிட உரிமையினையும் வழங்குமாறு நாம் வேண்டுகோள் விடுத்திருந்தோம். இந்நிலையில் அவரது கணவர் ஏற்கனவே காலமானதால் 05.03.1992 அக்காரணத்தின் மூலம் அவருக்கான உதவியினை வழங்குவதற்கும், டென்மார்க்கில் அவர் நிரந்தரமாக வாழ்வதற்குமான வதிவிட உரிமையினை வழங்குவதற்கும் அரசு இணக்கம் தெரிவித்தது.

அவருக்கு நிரந்தர வதிவிட உரிமை கிடைத்ததற்கமைய அவர் விரும்பியபோது தாய் நாட்டிற்கு சென்று வருவதற்குமான வாய்ப்புகள் ஏற்பட்டன. இன்று அவருக்கு வயது 83ஆன நிலையிலும் நல்ல தேகாரோக்கியத்துடன் வீட்டுப்பணிகள் அனைத்தினையும் தாமாகவே நிறைவேற்றுவார். அவர் எம்முடன் வாழ்வது எனது மனைவிக்கு பெரும் உதவியாக அமைந்துள்ளதுடன், பேரப்பிள்ளைகள், பூட்டப்பிள்ளைகள் அனைவரும் விரும்பும் ருசியான உணவுகளை தயாரித்து வழங்குவதில் அவர் எப்போதும் சளைப்பதில்லை. அதேபோன்று எனது அன்புத் தாயார் இல்லாத குறையினையும் ஒரு பெற்ற தாய்போல் என்னுடன் அன்பு செலுத்தி வேளா, வேளைக்கு உணவுகளை தயாரித்து வழங்குவார். மொத்தத்தில் எமது குடும்பம், குழந்தைகள், பேரப்பிள்ளைகள் அனைவருக்குமே அவர் ஒரு வரப்பிரசாதமானவர் என்றால் அது மிகையாகாது. அவருக்கு தற்போது 23 பேரப் பிள்ளைகளும், 18 பூட்டப் பிள்ளைகளும் உள்ளனர்.

மனிதன் வரலாறுகளால்
ஆக்கப்படுகின்றான்.
வரலாறு மனிதனால் ஆக்கப்படுகின்றது.

வரலாற்றின் எச்சங்களில்தான்
ஒரு மனிதனின் அல்லது
ஒரு சமூகத்தின் அல்லது
ஒரு தேசத்தின்
அடையாளங்களும் பண்புகளும்
ஒவ்வொரு பரம்பரையிலும் வேருன்றுகிறது.

இங்கும் ஒரு வரலாறு
தலைமுறைகளின் வாசிப்பிற்கு
விதைக்கப்படுகிறது.
இது அடுத்த பரம்பரையினரின்
இன்னுமொரு வரலாற்றிற்கான தொடக்கமாக
நீள்கிறது...

ISBN: 978-955-54357-1-0

9 789555 435710